

МЕТОДЪТ

НА

ИЗГРЯВАЩАТА

ШЕСТА

РАСА

ПО БЕРНСА ДУНО

КНИГИ 1 И 2

„Аз дойдох, за да имам живот и да го имам
презвременно“

МЕТОДЪТ

НА

ИЗГРЯВАЩАТА

ШЕСТА

РАСА

по Беинса Дуно

Ноосфера
1994

В края на ХХ век стана наложително да се трансформи-
ра науката за светлината, за вътрешната динамика на сте-
та, в наука за живота. Трябва да осъзнаем, че силите за хар-
монизиране, единство и интеграция са вложени в природата на
живата материя, а не в отделния човек. Човекът е част от
общата система на живота, а не отделен индивид. За да
можем да живеем в хармония с природата, трябва да се
интегрираме с нея. Това означава да се върнем към
истинските си корени, да се свържем с природата и
с другите хора. Това е единственият начин да се
осъществи истински прогрес и да се постигне
истинско единство и хармония.

© Валери Бей — съставителство, комментарии
© Людмила Бейов — компютърна дизайн

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Пред очите ни житейските бури рушат пясъчните основи на старата култура.

Лишена от творчески Дух, от жива душа, от Божествено Себе; построена върху външни механични форми; тя погива.

Съвременният свят е вкочанен от безлюбие и враждебност, поради изгубване на контакта с фундаменталното поле на всеобща връзка, наречено от физиците единно поле, от хуманитарите Любов, от философите — Дух, от мистиците — Бог. Тази реалност олицетворява слънцето на Христовото съзнание в дълбините на съществува. Когато това вътрешно Слънце на живота се запали в душата на човечеството, то ще стопи ледените форми на егоизма в еликсир на живот, ще събуди в света най-възвишена активност, култура, изобилие.

Ние желаем да изнесем ключовете на священото знание, но първо е необходимо едно пречистване от предразсъдъците, лъжите и заблужденията на старата епоха. На това сме посветили беглите щрихи на първите седем книги от серията.

Само след тези седем встъпителни книги се чувствуваме свободни да говорим явно за същията на онзи метод, който е мощен да даде универсалност, простор и творчески подем на душите. В този метод зад прости, незабележими величини е скрита душата на новата наука-изкуство-култура, която има да се изяви от бъдещата цивилизация на светлината, любовта и доброто.

© Ноосфера, 1994

© Валери Бел — съставителство, коментари

© Людмил Егов — компютърен дизайн

**„Аз дойдох, за да имат живот и да го имат
преизобилно.“**

Христос

**„Моята наука е за живота, който хората
са изгубили.“**

Бениса Дуно

Каква е мисията на българите? — Да запалят света и да го освободят. Как ще запалят света? — С фундаменталната сила на живота, наречена светлина на Любовта. Как ще дадат израз на тази сила? — Чрез новата наука, новото изкуство и новата култура. Къде ще намерят знанието за тези нови области? — В Словото на Божественото учение, наречено учение за живота. Настанало е време да се отключи Словото, настанало е време да се отключат силите на Новата епоха за просветление, единение и възкресение, за творчески подем на душите.

СВЕТЛИНА НА ЖИВОТА И ДУХА

«Всичко е светлина!» Този възглед започна да прониква в умовете на физиците още в началото на века. Фундаменталната физика на ХХ век възникна заради светлината, но знанието си остана механично, извън човека, живота, Духа.

В края на ХХ век стана наложително да се трансформира науката за светлината, за вътрешната динамика на света, в наука за живота. Просто разбрахме, че силите за хармонизиране, единение и напредък на обществото са вложени в отделния човек, че тези творчески сили са фундаментални, интегриращи сили на природата и битието. И тъй

като йерархията на светлината олицетворява Духа, ние казваме: Реалността е Една. — Битието е същото и като единно съзнаващо поле (Дух), и като кондензирани отделности — физически свят. Следователно, всичко е свободна или затворена във форми светлина, във всичко има вложен живот и разум.

С други думи, «фините» полета, с мощни вътрешни връзки на разумност, разкриват своята цялостност във външния свят, чрез все по-сложни квантови системи. Тези системи изразяват оживяващото ги цяло така, както прогресията на многоъгълниците изразява кръга, или прогресията на многостепените — сферата. В този смисъл, органичният свят не е друго, освен стълба от активности на светлината между интимното Цяло и предметните части.

Днес практическият живот показва, че силите в природата, т.е. светлината на света, не са външни, механични, но вътрешни, интимни сили — области на Духа. Отвъд известна граница те могат да бъдат постигнати не по механичен, но по вътрешен, духовен път. Това изисква нова методология в науката, по-точно — разглеждане на досегашните силови полета като аспекти не на външния механичен свят, а на вътрешния космичен живот.

От тази гледна точка, възделенията на съвременната наука за постигане Единна теория на полето касаят не външния механичен свят на преместването, а вътрешния духовен свят на самодвижението, живота, йерархията на светлината и Духа. Ето защо, проблемата за великото обединение е проблема не на механиката, а на науката за живота, за човека, за необятните вътрешни вселени на светлината, проблема за връщане на блудния син във всемогъщото поле, от което е излязъл. Само това поле, тази сила на единство в дълбините на човека-светлина, човека-духовно същество, може да обедини човечеството.

Следователно, за да постигнем това поле, трябва да го разглеждаме не като механична форма, а като същностна сила на живота, да го изучаваме не с механична, а с жива наука, с живи (in vivo) методи.

За да придадем действена насока на новото направление, ние му дадохме името «ХЕЛИОЛОГИЯ» — наука за пър-

вичното Слънце. Този образ символизира Битието, Първоначалото, Извора на живота в неговата духовно познаваема активност.

Хелиологията работи на пет нива: сърцето, ума, душата, духа и волята, с пет метода — Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта. Тази наука ни е завещана в езотеричен вид от Източника на Божественото учение, наречено учение за живота и по-точно — учение за първичния живот. Това учение трансформира за новата култура знанията на съвременната фундаментална наука и ги синтезира на ново ниво, като знания за изявление на първичния живот. То разглежда всички закони на науката като живи закони, годни да се изведат в ориентири за вътрешния живот на човека и обществото.

Хелиологията в тесен смисъл разглежда две области:

Светът на светлината — «вътрешен» (духовен) свят
(обща хелиология)

Светът на телата — «външен» (механичен) свят
(проективна хелиология)

В широк смисъл светът на светлината се градира на:

Свят на славата — Божествен свят

Свят на виделината — духовен свят

Свят на светлината — физически свят.

Тези светове се подчиняват на специфични закони, (съответно на мисленето, чувствуването и действието), между които съществува вътрешна връзка. В тях всички величини са живи и разумни и следователно се работи с жива математика, геометрия, физика, музика, словотворчество и пр. Синтезът на наука и изкуство в лоното на културата е резултат на това, че фундамент на това знание е полето на причинния свят, на душата, на първичния живот обединител.

В контекста на това знание, човек се разглежда като единство на тяло, което е кондензирана светлина, душа, която е свят на виделината и Дух — свят на славата. Централната и симпатичната нервна система са проводници на електричество и на магнетизъм, които са носители съответно на мисленето и чувствуването. Животът се разглежда като електромагнитен обмен между центъра и периферията на Вселената, и между центъра и периферията на нейните

системи, на холографски принцип. Такъв обмен е построен йерархично, която йерархичност има свои представителства във всяко същество. Електромагнитната динамика на ума и сърцето е надстроена над гравитационната основа на душата — интегриращата сила на единство и любов, която е подбуда за всичко, което става във Вселената. От тази гледна точка, човек е космично същество, чиито фундаментални духовни полета съдържат мощ за космично творчество, а законите на релативната физика са основа, разкриваща духовния живот като динамика на светлината в нас и даваща методи за културния напредък на обществото. В този смисъл, тия закони надрастват областта на една механична наука и влизат в практиката на културата като жрица на светлината, на живота, на Духа.

Цялото изкуство на новата култура е да се овладее гравитивния преход между физическото и духовното; между съществуващата-тела с «маса в покой», сковали колосална енергия, и лъченията-души с «маса в движение», отключили тази енергия; между личния и надличния аспект на съществуването. Като природно същество, човек е проектирал природните сили в една външна, механична промишленост. Въпросът е, той да съзнае тия природни сили в себе си, да стане маг на тяхното възпроизводство в себе си. В сърцето и ума си, в душата и духа си човек ще намери ония сили и области, които могат да го превръщат и в лазерен лъч, и в реактор на синтез, и в анихилираща светлина на саможертва за универсалния живот.

Днес човечеството е потопено в условия на хаос и брожение. И нищо друго не може да го обедини, освен обръщането към неговата Родина — духовния свят, където грее великото слънце на живота, където цари красивия, възвишен и изобилен свят на душата обединителка.

Душата («душа», т.е. всмуквам) не е друго, освен път на проникновение между «външния» механичен свят на формите и универсалното «вътрешно» поле на Цялото, което е родило Вселената. Това поле е висшето богатство — Бог, основата на живота. Богатство на какво? — На дарби и способности, живот, здраве и вътрешна сила, богатство на висшето битие на Аза, наречено космично съзнание. То е

същина, около която гравитира всичко. Същина, познаваема само по вътрешния духовен път на виделината в нас, на душата, на Христос, Който я олицетворява. Това познание се постига с простите методи на новата култура, методи интуитивни като изкуството и обективни като науката.

Съвременният човек разполага с основните научни закони за спасението на света от духовна и физическа саморазруха и с посоката, в която трябва да се движи, за да ги синтезира в цялостна миросгледна система. Трябва само тия закони да се отключат, да се освободят от късогледия прочит на механистичната епоха и да се оживят, за да внесат духовна и творческа сила в апатичните съществувания на днешния свят. За целта, към тях трябва да се подходи с принципно нова експериментална база и с интерпретиране върху принципно нови по-фундаментални и по-общи начала.

С други думи, законите за природните зависимости, за природната хармония трябва да се приложат като прости методи за успеха на всеки едного. Нашето мислене за ежедневни неща трябва да се опира на тези закони, защото по същество те са закони на живота.

Новото е, човек да се познае като душа, като светлина, като извор на космични възможности. Да насочи вниманието си към законите на светлината, за да се познае в своята интимна същина, в своето поле на щастие. Това ще отключи небивали творчески сили в обществото, ще отвори пътя за новата епоха на единение, просветление и възкресение.

Методът на изгряващата Шеста раса е синтетичен. Той е стройна система, която отключва фундаменталните сили на обществото и природата. В него се пробужда диханието на душите за космичния живот, за новите условия на светлината и любовта, за високата духовна и творческа енергия, която динамизира и хармонизира обществото. Това е в сила да роди оригинални явления, привлекателни за международен обмен; да внесе изобилие и висок културен стандарт в обществения живот; да предизвика магнетизъм към високи примери и образци пред лицето на света; да отвори пътя за епохата на възкресението.

Тази първа книга от поредицата споделя мисли за Източника на знанието, като се има предвид Словото.

"А когато дойде она, Духът на Истината, ще ви
ръководи във всяка истина."

Книга първа

Ние познаваме постоянството на звездите, на insectите, на каменните форми, на линиите, на дърветата, на река, на облаците, на хората, на книгите, на светлината, на смятаната, на живота, на смъртта, на културите, на новите епохи в историята на човечеството.

Новото носи науката за Духа, за живата светлина, за Истината, която се очаква да изгрее в пробудените души. Тя е космичното съзнание, което събужда и оживява, осветява и умъдрява, извежда съществата от долината на смъртта, където се чува само дрънкане на сухи кости.

Знанията на съвременната фундаментална наука са механични. Те са сухи кости, които новото идва да оживи и ослухотвори. Новото влива чистия, първичния живот в нови мехове, в нова раса. Раса на чистота, светлина и любов, раса на космични прозрения, единеност и дух на служене. Старите раси заминават. Те са стар мех — не могат да имат принос в новото. Не може да се сключва договор с хората на старото за новите истини.

Не може да се прави компромис със старите форми. Те са хилави, груби, тромави за интензивния живот, за дълбочината и финеса на новото. Да нагаждаме Великата Истина към механичното съзнание на съвременния човек, значи да я цапаме и порочим.

Някои казват: Защо трябва да се говори за Истина, за Дух, за божествени неща? Нека тази книга да се напише научно. — Какво струва науката извън културата? В своя истинен вид тя е нещо откъснато, сухо, чуждо за обикновения човек. Днес науката трябва да се оживи като аспект на културата, като метод за изявление същностните сили на живота.

Когато разглеждаме божествените неща, ние нямаме друга схващанията на религиозните, нито говорим за изображенията на пробуждането. Ние говорим за онази вълна на Истината, пред която най-моцните умове и културисти на човечеството благоговейт в своята наука, в своите изследвания.

*"А когато дойде оня, Духът на Истината, ще ви
упътва на всяка истина."*

Ние познаваме постоянството на мравките, на пчелите, на капките, но не знаем за постоянството на светлинните лъчи. Ако капките вода пробиват скалата, капките светлина се събират в океан на живот, от който тръгват новите култури, новите епохи в историята на човечеството.

Новото носи науката за Духа, за живата светлина, за Истината, която се очаква да изгрее в пробудените души. Тя е космичното съзнание, което събужда и оживява, осветява и умъдрява, извежда съществата от долината на смъртта, където се чува само дрънкане на сухи кости.

Знанията на съвременната фундаментална наука са механични. Те са сухи кости, които новото идва да оживи и одухотвори. Новото влива чистия, първичния живот в нови мехове, в нова раса. Раса на чистота, светлина и любов, раса на космични прозрения, единение и дух на служене. Старите раси заминават. Те са стар мех — не могат да имат принос в новото. Не може да се сключва договор с хората на старото за новите истини.

Не може да се прави компромис със старите форми. Те са хилави, груби, тромави за интензивния живот, за дълбочината и финеса на новото. Да нагаждаме Великата Истина към механичното съзнание на съвременния човек, значи да я цапаме и порочим.

Някои казват: Защо трябва да се говори за Истина, за Дух, за божествени неща? Нека тази книга да се напише научно. — Какво струва науката извън културата? В своя чист вид тя е нещо откъснато, сухо, чуждо за обикновения човек. Днес науката трябва да се оживи като аспект на културата, като метод за изявление същностните сили на живота.

Когато разглеждаме божествените неща, ние нямаме предвид схващанията на религиозните, нито говорим за построенията на въображението. Ние говорим за онази велика същина, пред която най-мощните умове и хуманисти на човечеството благоговаят в своята наука, в своето изкуство,

в своите прозрения. Всеки човек, когато се движи към своите възжелания, към своите идеали, към своите любовни трепети, към своята същина, се докосва до тази област и изпитва величието на Цялото. Необятен е този океан. Физическата Вселена е една пращинка в Него.

Светските хора, които се занимават с наука, с изкуство, с философия, често имат много по-дълбоки представи и преживявания в света на Духа, от религиозните. Да вземем един теоретик физик, който работи с върха на перото. Ще приведем откъс от едно четиво относно физически проблем, характерен за теоретичните търсения на нашето време:

„Квантовата теория на гравитацията описва дълбоката структура на пространство-времето и материята на извънредно малки разстояния – 20 порядъка по-малки от мащабите, достъпни за експерименталната физика на високите енергии. На такива разстояния пространство-времето има сложна «дребнозърнеста» структура, притежаваща всички динамични свойства на материята, но с фантастична плътност на енергията: в един кубически микрон от тази среда има толкова енергия, че тя би стигнала да се образуват много и много трилиони галактики.

При такива плътности на енергията, гравитационните сили стават извънредно мощни, като изкривяват пространство-времето и «запечатват» тази енергия, и наблюдателят възприема дребнозърнестата структура на средата като празно пространство, т.е. вакуум.

Квантовата теория на гравитацията определя, че вакуумът притежава безкрайна вътрешна енергия «затворена под ключ» от колосалните сили на вътрешното притегляне.

Гравитационният «ключ» е подвластен на непознати засега спонтанни възбуждания и определено количество енергия се изплисква навън, като образува елементарни частици. Това значи, че цялата наша Вселена е едно от възбудените състояния на Вакуума, а всички космични процеси в нея са резултат на съгласуваното действие на вакуума и материята.“ [41]

Това описание е картина от идеи, които касаят новата култура, новото слънце. Обектът на новата култура е светлината, йерархията на синтез, т.е. Духа. Кой закон на светлината характеризира духа на новата култура?

Този въпрос изглежда странен. Всеки може да отговори различно. Да речем, че посочим закона за обратната зависимост между дължината и честотата на светлинната вълна. Защо отнасяме този закон към културата? — Защото, според нас, квантовата наука не е механична наука. Тя интерпретира идеи, които касаят вътрешната динамика на Духа. Идеята, която изваждаме от този закон е, че с движение към най-малките величини, към дълбините на естеството, се навлиза в светове с висок порядък на енергия, информация, синтез, светимост и пр., като предпоставка за разумност, творческа инвариантност и други условия за преход от механичния свят към полето на живота. Това движение навътре, в по-висшите измерения на Духа е също толкова необятно и навлиза в също толкова и даже повече непознати и обширни вселени, както и механичното преместване в пространствата на предметния космос. Учителят казва:

„Вие се занимавате с велики въпроси, но Бог не се интересува от това. Той се занимава с неща, които вие не забелязвате.“

На друго място казва:

«Любовта е най-малката сила на физическия свят.»

Коя е най-малката величина за физиците? — Гравитацията. Ако съпоставим четирите фундаментални сили, известни на съвременната физика, като вземем силното взаимодействие за единица, гравитацията ще бъде на последно четвърто място по следния начин: $1:10^{-2}:10^{-12}:10^{-40}$.

Когато питате физиците с какво се занимава Господ, те имат много отговори. Ще ви кажат например, че Той си играе с вселената на някой електрон, който диша релативни фотони. Физиците констатирали безкрайната маса на тия релативни фотони, но вдигат рамене. Единственото, което могат да направят е, да игнорират масата им от своите уравнения. Духовната наука добре разбира подобни парадокси и ги разрешава по нов начин.

Понякога много минувачи се спъват в някое камъче и се мръщят недоволни. Ако минаваш от там и отместиш това камъче от пътя, твоите работи ще се оправят. Бог се занимава с такива малки работи. Той отмества камъчето, което прекатурва колата на хората. Хората пък се занимават с големи работи, които представляват балони пълни с въздух. Бог от време на време боцва балоните на хората да ги събуди за малките работи, за същината на живота.

Същината на живота е в малките величини, които съдържат сила на безсмъртие. Под «малки величини» разбираме онази област на живота, която принадлежи на новата култура.

Някой човек се мисли за голямо величие, смята, че решава велики въпроси. Какво решава? — Пише някой роман. Той крои планове за своите герои, има в главата си мащабна картина, но изведнъж, неочаквано за него, онова момиче от романа — някоя Маруся, се оженва. Кой ожени Маруся? — Има нещо дълбоко в човека, което решава нещата. То е Божественото. Реалностите в дълбините на битието са толкова интензивни, с такова необятно количество връзки и зависимости, че в обема на един атом от пространството съдържат разумността на Вселената. Какво са суперкомпютрите на хората пред тези дълбоки, разумни реалности?

От гледище на вътрешната наука, която се съдържа в човека, най-малките величини притежават най-необятни възможности. Колко интензивен е този най-фин, интимен свят, в който частта е равна на Цялото, в който менталното движение е толкова бързо, че в един миг си навсякъде в пространството! Това е светът на Духа, това е божествения живот на истината и свободата.

Има хора будни за божественото, които се занимават с малки величини. Те отиват да навестят някоя изоставена старица, да кажат блага дума на обезсърчения, да се усмихнат на нажаления. Отчаяният, който е изгубил всичко, пред когото няма никакъв изход, никаква перспектива, е най-малка величина. Господ ти обръща внимание върху тази величина, да се обмениш с нея. Ако дадеш своята усмивка на тази душа, ти ще получиш една интензивна сила на благодарност и любов, която ще те възкреси.

Какво е възкресението? — Изгрев.

Виждали ли сте първия лъч на изгрева?

Тих и незабележим е този лъч, но неговата енергия засяга най-висшите области на мозъка, най-висшите полета на човешкия дух, за да внесе в него нещо ново. Той ни дава възвишена представа за великия Учител в света. Този Учител идва кротко, смирено, тихо от глъбините на своята слава, за да придаде живот и на този външен, механичен, груб свят на мрака. Той идва да даде нов културен импулс, нови идеи и методи, да пробуди и подготви нова, по-светла раса.

Сегашните пет раси могат да се оприличат на петте неразумни девы, за които говори Христос. Бъдещите пет раси се оприличават на разумни девы, които имат масло в свещилниците си. Хората на шестата раса, която сега изгрява, могат да се нарекат хора на любовта и виделината. Техен образец е човешкият син Исус, запален от Слънчевия Дух Христос.

Христос е Пратеникът, който обърна пътя на човечеството от инволюция към еволюция. Той даде първия интегриращ импулс в подсъзнанието на човечеството.

Сега се проявява импулсът за реализация, който е от същия източник. Този импулс е известен като Духа на Истината, Светият Дух, третото лице на Бог. Той е неотделим от Духа на Слънцето — Христос и от Духа на Централното Слънце на Галактиката — Отец. Когато се говори за нашето и централното галактично слънце, има се предвид фундаменталния Божествен план, а не физическите небесни тела или купове, които се разглеждат от астрономите. Това е свещена мистерия, която се разкрива при пробуждане космичното съзнание, при Божественото посвещение на човека.

Духът на истинното Слово дойде между българите, но не го познаха. Стреляха в него, но куршумите не хванаха; в затвори го затваряха, но стените се отваряха пред него; опитаха се да го опозорят с клевети, но не успяха. И най-после, като оголеят и прегладнеят, ще го опитат, за да оживеят и възкръснат. Защото този е истинният хляб, който изхожда от Отца и от Христа. Кой е този хляб?

Всички велики Учители и реформатори са били канонизирани като личности, но те винаги са посочвали, че ценното, което носят, не е в тяхната личност, но в универсалните истини, методи и начала, които идат като живо Слово от дълбокия Извор, от Божественото слънце на живота. Изявяването на един Учител е космичен процес, то има предвид развоя на Битието. Днес се говори за г-н Дънов — къде се родил, какво учил, как се подвизавал. Така говори-ха и за Исуса — сина на дърводелеца. Това е гласът на буквата. Нека оставим Словото да ни разкрие истината за този въпрос.

*„Днес и мене ме питат: Защо говориш така на хората? — Аз съм извор, върши работата си. Ако не искаш да ме слушаш, стой настрана. Никого не съм канил. Ако водата на моя извор не ти харесва, иди на друго място. Около мене има тревички, буболечици, мушици, те ще пият от моята вода. Аз давам вода на всички. Вечер се отбиват при мене змии, жаби, свраки, гарги и пр. Пият, задоволяват жаждата си и си заминават.“ 10, с.209]**

Живото Слово — живите сили, които човек черпи от хляба, въздуха, водата и светлината идат от дълбок Извор. Тези състояния — твърдо, точно, въздухообразно и лъчисто са аспекти на четири области на разумността и живота — физически, астрален, ментален и причинен свят. В причинния свят на душата е скрита великата реалност, великото слънце, великия Извор, който храни, оживява, възраства, вдъхновява и осмисля всичко. Затова и мисията на Христос бе, да даде учението за душата, от която извира силата на Любов, на всеобща връзка, за да пробуди и спаси чрез него душите, оплетени в мрака на механичния свят.

Винаги идването на един Велик Учител се предшества от явяването на плеяда от гении във всички области на знанието, културата, науката и изкуството.

По този начин, в началото на ХХ век се поставиха основите на новата фундаментална наука. Тази наука, като кон-

* Забележка: С първата цифра е означена цитираната книга от раздела Литература, а с втората — страницата, на която се намира цитата.

статира четири основни взаимодействия и сили, и установи закономерности за прехода между тях, започна да се стреми към теоретични постановки за обединяването им с фундаменталния първоизточник. Научните усилия доведоха до изводи, че механичните възгледи в науката са безперспективни, че дълбоките полета и зависимости са неотделими от разумността и живота. Теориите на Вернадски и Козирев, хуманистичните идеи на Айнщайн, Планк, Бор и плеяда други учени бяха израз на стремеж към постигане на голямото обединение, стремеж към Първоначалото.

При тези условия, в началото на ХХ век, в България се изяви едно учение, което даде дълбок поглед към тези проблеми; едно учение, отворено към бъдещата наука, култура и изкуство; едно учение, поставено върху реалния житейски опит. Това учение не възниква сега. То е вечното Божествено учение за Първоначалото и методите за Неговото изявяване в живота. То е учението за дъното на всички полета, за основата на всички реалности, за вечната канара, от която са отсечени душите на съществата.

И когато Вивекананда казва за Учителя, че той е най-мощния магнит, слизал на планетата, има се предвид не личността, а тази Канара, това Слънце, този дълбок Извор на щастие, който хората наричат Бог, и който привлича и държи всичко в един цялостен, жив организъм. В дадения случай, думата «Бог» изразява върховното богатство в интимната съкровищница на природата, което стои в основата на живота, разума и дарбите на съществата. Онзи, който изявява това богатство като Слово на Единия Учител, на великото Слънце на живота, винаги е един, който говори с власт. Като има пред очите си развоя на нещата, Учителят казва:

„Помнете: всичко, което ви говоря сега, влиза в живота; никой не може да се освободи от влиянието на моите думи. Те ще произведат своя ефект най-много след хиляда години. Казвам «моята мисъл», като подразбирам новата мисъл, т.е. мисълта на живия Бог, с Когото съм свързан. Както Бог мисли, така и аз мисля. Каквото Той пожелае да направя, това върша аз. Всеки може да бъде такъв.“ [7, с.232]

Ето думите на един образец пред очите на хората. Той много пъти приканва учениците си, да наблюдават живота му и да взимат образци и примери за себе си:

„И тъй, за да не отнемете възможността на човека за най-малкия живот, вие трябва да бъдете, ако не абсолютно, поне относително справедливи към всички живи същества. Думата «абсолютно» взимам за себе си, а за вас оставям думата «относително». Щом дойде въпрос до мене, аз не си позволявам абсолютно никакви погрешки. Ама условията били тежки, майка ми и баща ми ме родили такъв, неразположен съм бил — никакви извинения. Погрешките се обясняват, но не се извиняват.“ [38, с.207]

Какво има предвид Алберт Айщайн, когато изповядва, че се прекланя пред Учителя Петър Дънов от България? — Заедно с нравственото и етично преклонение, той очевидно има предвид, че този изобилен извор може да оживи и възроди механистичната наука и култура на съвременния свят. Истините и методите, които изхождат от него, дават възможност да се изгради една интегрална наука и култура върху основите на космичната квантова йерархия на светлината, която извира от виделината на Универсалното Начало.

Това знание е скрито за новата епоха, за бъдещата Шеста раса, за хора с нова нравственост и култура. Неговите ключове се съдържат в Паневритмията. Учителят казва:

„Паневритмията е голяма сила, която ще даде подем в света. Великите души, които направляват света, ще ви чуят, като пеете и свирите. Паневритмията е, с която вие ще им поднесете ключа на моето учение, което носи мир в човешките души. Този ключ Великите души трябва да получат от вас и вие сте длъжни да им го дадете. С него те ще отключват и подават ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще блесне светлината в тяхното съзнание и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи, Великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще добие нова светлина и нов подем, със съвършено други

стремежи: от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към самопожертвование.

Онзи Извор, който даде Паневритмията, той срещна противодействието на материята, на буквата. Ние познаваме бледи свидетелства за сблъсъка на тия две начала.

Първата ризница на буквата се стреми да скове Духа в човешка форма и да затвори Словото му в нещо частно, изолирано от целокупния живот. Това частно е личността.

Да се абсолютизират личностите на Учителите и великите хора, това значи, да се сее вражда, заблуждение и робство в света. Това значи, да се служи на буквата, която се опитва да впримчи Духа.

Днес се говори за г-н Дънов. Може да се говори, но това не касае източника на знанието, т.е. Духа. Учителят сам казва: *«Аз не съм тук. Това, което виждате пред себе си, е катедрата, от която ви говоря.»* Религиозните винаги враждуват и делят синурите. Затова Учителят пита:

„Сам Христос християнин ли беше? Православен ли беше? Защо неговите последователи се наричат християни? Ако питате Христа дали е християнин, Той ще каже, че не е такъв. Вие се наричате християни, защото вярвате в Христа. Ами Христос в кого вярва? Според мене, християнството не е база. Ще кажете, че християнството спасява. — Езичниците, турците не са християни. Значи, те не са спасени. Аз съм видял в другия свят много будисти, мохамедани спасени. Как е станало това? Те поне не са християни. Кой ги е спасил? И нас ни наричат дъновисти. Казват, че съм проповядвал дъновизъм. Чудно нещо! Ето пръв аз не съм дъновист. Какво разбират под понятието дъновист? Да се мисли, че някой е дъновист, това е заблуждение.“ [10, с.93-94]

„Мнозина ме питат, как да се наричат — дъновисти или християни. Христос не е християнин и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? — Любовта. И аз проповядвам любовта. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно и вие можете да се наре-

чете Синове Божии. — Как да се наречем Синове Божии? Това е богохулство! — Не е богохулство. Кой ми даде живот? — Бог. — Щом казвам, че съм Син Божи, аз изповядвам великата истина, какво животът, който е в мене, мислите, знанията, с които разполагам са все от Бога. ... Христос е Син Божи. Ние сме последователи на Христа. Следователно, и ние сме Синове Божии. Бъдете готови да изповядате истината, че животът, който имате, не е ваш.“ [10, с.94]

„... учение на г-н Дънов няма. Следователно, ако говорят против учението на Дънов, те са Донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е известно. То е великото Божествено учение за живота; с него аз съм запознат от памтивека. Всяко учение трябва да се постави на опит.“ [25, с.75]

„Никой няма право да кръщава любовта с никакво име! Любовта е атрибут на Бога, не е нито дъновизъм, нито евангелизъм, нито християнизъм. Бог е Любов. Той е неограничен и безличен, въпреки това принадлежи на всички. Никой няма право да ограничава Бога!“ [27, с.39]

„Какво искам от вас, от сегашните хора? Искам да търсите Господа, а не мене. И Христос казал: «Словото, което ви проповядвам, е Господ. Него търсете, а не мене.»“ [7, с.41]

„Една воля съществува — Божията Воля. Един Господ — Бог на Любовта. Никакъв Дънов! Когато влезете в Любовта на Бога, тогава ще се напишат имената на всички, които са работили за тая Любов. Кой бил Дънов в миналото, никой не знае. В бъдеще той ще дойде под друго име. Ще говорят отде е дошъл Дънов, кой е баща му и коя майка му, де е роден и т.н. Други казват, че той е учен, свет човек. — Не, само Бог е учен, само Бог е свет.“ [21, с.21]

„Слушам да преливате от пусто в празно по цели дни: че кой е Учителят, кой е баща му, майка му, има ли братя и сестри, има ли роднини, къде и какво е учил, женен ли е и т.н. — Без баща съм, без майка съм, без роднини. Нещата отвън не се познават. Кой кой е и

какъв е, отвън не се познава. Човек се познава по това, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума в десет дни да не мислите лошо един за друг и за никого. Само доброто и хубавото за всички! Това е Духът!“ [16, с.33]

Тази мисъл ни напомня една дълбока и вълнуваща песен, която Учителят импровизирано е дал на Бивака — Ел Шадай. Тази песен започва така:

«Странник съм на този свят.
Никого не познавам, освен Тебе,
Господи Боже мой ...»

За какво е странник един Учител, един Божествен Дух? — За глупостите и неразбранщините на хората, за невежеството и престъплението на света. Той носи нова светлина, нова култура, нови възгледи. Той носи велики блага за умовете и сърцата, за душите на всички същества. Той ги изцелява и възкресява, изправя кривите им пътища. Като заплаща на своите дела навсякъде среща клевета и презрение.

„Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изгъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това. Аз не съм дошъл на земята, за да я напускам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат другата сила. След мене ще дойдат милиони и милиони същества със своите мечове.“ [40, с.63]

„Когато говоря Божествената истина, от нищо не се страхувам. Аз виждам нещата така, както никой не вижда. Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото, ако само ме слуша. Много хора идат при мене, насочват мисълта си, с цел да ме уловят в нещо и да ме критикуват. Те казват: Да видим какво ще каже! Нищо не искам да кажа. Аз съм толкова богат вътрешно, че всичко мога да нося; за мене няма мъчнотии и страдания, които не мога да понасям — от нищо не се страхувам. Мъчението е играчка за мене. Не могат да ме мъчат.“ [40, с.65]

„Днес никой не може да мъчи Христа, защото Той е милион пъти по-силен от по-рано. Днес Христос не може да бъде разпнат. Това трябва да знаят всички! Казват: ще те разпнем! — Кое ще ми разпнете? Мислите ли, че като убиете тялото ми, ще ме премахнете? Аз не живея в тялото си.“ [40, с.66]

„Бог, Когото ви проповядвам, е особен. Никога не сте слушали Неговия глас. Никога не сте виждали Неговото лице. Той не живее в църкви, нито в Ерусалим. Той слиза от своето жилище и иде между вас. Обърнете се към Него, а не към мене. Заблуждение е, да се кланяте на човека! Не вярвайте в мене, не вярвайте и в себе си. Това не значи да нямате вяра в нищо, но обръщам погледа ви към Бога. Вярвайте в Божията Любов, която урежда всички неща. Това е великото и мощното в света.“

Желая всички да станете безверници. — Тогава? — Ще ликвидирате с всичко старо. — В какво да вярваме? — В любовта, в онази единица, която променя всички величини, която осмисля живота и туря основа на новия живот. Изхвърлете от ума си всички философи, които са говорили за Бога и кажете: Искаме да видим тоя Бог, Който иде за пръв път по новия начин в света. Искаме сами да Го видим с очите си, без никакви посредници.“ [21, с.125-126]

„Казвате: Какъв е произходът на фамилията, с която дойде? — Фамилията ми е Дънов, но това е псевдоним. Бащата на моя дядо бил много як, здрав човек, като дъно. От тази дума произлиза прякора Дънов. Дъно има и бъчвата, и реката, и морето — интересно за кое дъно се отнася. Навсякъде има дъно. Горко на оня, който няма дъно! Ето защо, когато ви наричат «дъновисти», ще знаете, че не сте мои последователи, но сте хора с дъно.“ [7, с.120]

В името, с което идва Учителя има дълбок смисъл. Не можеше ли той да се казва Дъновски, както е фамилията на бащата — Константин Дъновски? Петър Дънов се превежда като «каменно дъно», «каменна основа». Казано е в Писанието: «Камъкът, който зидарите отхвърлиха, той

стана глава на ъгъла. От Господа е това и чудно е в нашите очи.» Кой е този камък? — Някои го наричат небе или небесна твърд, субстанция, божествен свят, Христос. В практически план, обаче, този камък е душата — Божествената основа на човека. Това, което Христос донесе на тази планета, то е учението за душата — изворът на любовта. Що е любовта? — Сила на единство, непрекъснатост и цялост, сила на всеобща връзка, онова начало, което държи нещата в органична непрерывност. Наричат го гравитация, магнетизъм, прана, сол, виделина... По същество, това е душата — изявлението на причинния свят в човека. И когато съвременните физици проникват в глъбините на материята към малките величини и високите енергии, това е движение към света на душата — причинния свят. В този свят с необикновено висока енергия и информация се крие съкровищницата, богатството на Битието — Бог. Богатство на какво? — На разумност и живот, мисли и чувства — светлина и топлина, електричество и магнетизъм; на духовни съкровища — таланти, дарби, възможности за необятно космично творчество.

В своите теории физиците наричат света на Любовта — единно поле. Христос пък го символизира с малката свещена стаичка на човека, от която той отправя молитвата си към Първата Причина. Тя е истинския дом на човека, истинската съкровищница на духовни богатства, истинското царство на Любовта. Медитативните системи на Изтока също представляват едно спускане до дъното на океана на живота. Това дъно е Божествената душа, Божествената Майка, която ни е родила за живота.

Чували ли сте говора на своята Божествена Майка? Когато човек изкриви посоката на своя път, тя тихо му нашепва: «Внимавай! Тази посока е опасна. Ти вървиш към пропаст.» Това са моментите на разкаяние, когато човек има дълбоки прозрения за истините на живота. Това е вътрешно интимно докосване до светлината на Божието Слово, до света на Истината. И Христос казва:

„Всеки човек, който дохожда при мене, и слуша моите думи, та ги изпълнява, ще ви покажа кому прилича. Прилича на човек, който като построи къща, изкопа и

задълбочи, и положи основа на канара.“
[Ев. Лука, 6:47,48]

Значи в такъв човек има дълбочина и устой. Той устоява на всички бури и изпитания, защото е положил дома, т.е. душата си, върху дълбока, здрава основа. Според Христос, тази основа, това каменно дъно е Словото Божие, върху което човечеството трябва да съгради една Божествена култура. Тя е културата на любовта, на душата, на възвишеното, чиито идеали са истинни и правят човека вдъхновен, целеустремен, устойчив, непоклатим. В този смисъл, когато служи на една Божествена идея, човек е канара, върху която може да се съгради нещо велико.

И цялата наука е, човек да намери тази канара в себе си. Тя е неизменна, непреходна, специфична за всяка душа. Учителят казва:

„Неизменното в човека наричам характер, опорна точка, основа, почва, идея и т.н.“ [17, с.168]

Съвършената основа на човека това са първоначалата, праотците, изворите на неговото битие, които могат да го възкресят за непреходното. Един е истинският, Божественият Праотец на човечеството — онзи космичен, съвършен Адам Кадмон, който ние познаваме като Христос. Той е основата, върху която се надстройва космичния живот:

„Идването на Христа между хората е основната идея, от която произтича безсмъртието; безсмъртието пък носи щастието. Усилията на целия живот днес се свеждат към постигане на това безсмъртие. ... при каквото и положение да се намира, човек трябва да прави усилия, да постигне това безсмъртие. Ще прави усилия човек, но и ще вярва в онази жива клетка в себе си, която расте и се развива непрекъснато. Допусне ли в себе си мисълта, че всичко зависи от външните условия, той губи силата на тази първична клетка в себе си, губи своя прадядо. В който момент повярва, че той е над външните условия, и може да ги използва, ще намери своя прадядо.“ [17, с.176]

„Само онзи ще дойде до възкресението, който е придобил основната идея, който е намерил своите предци. Бог ще се всели само в ония житни зрънца, които са в

състояние да възприемат слънчевата светлина по новия начин.“ [17, с.181]

Кой е новия начин? — Този, който се дава от Първичния Извор. В този Извор всичко е винаги ново. Той дава същественото, истинското, което служи за основа на живота. Доста вече сме пили от мътилката на външния живот. Време е вече да се изкачим на най-високото, най-свещеното място в себе си и да прием от безсмъртния еликсир, от първичната есенция на живота:

„В човешкия организъм има една безсмъртна клетка — първичната, която всеки трябва да намери. Всички усилия на науката, на религията са насочени, именно, в това направление, да намерят тази първична клетка, тя е прадедът на всички клетки. Като се намери тази клетка, върху нея може да се гради бъдещия живот.“ [17, с.176]

Къде може да се намери тази клетка в обществото? — Тя е заровена дълбоко някъде във фолклора, културата, историята на народите. Под пепелта на отблъскващото безмислие и дребнотемие във фолклора все още има въгленчета от онова магично, съвършено, възвишено и космично трептене на душите на нашите безсмъртни праотци, от златната епоха на човечеството. Все още можем да открием онези свещени Орфееви мотиви, които ни издигат към висинето, към онзи източник на безсмъртие, който извира по върховете и билата на нашето естество. Тези въгленчета са затрупани в основата, в темела на народния бит. Когато те се разровят, всеки ще може да запали с тях своето Божествено огнище, за да се възроди онзи огън на необятния космичен живот, който извира от вечността.

Какво значи да слезеш до основата, до дъното на съществуването? — Това е поглед през зеницата на душата и Духа в полето на субстанцията, в есенцията на Битието. Такъв е законът — когато постигнеш най-малкото, постигнал си необятното. Когато постигнеш глъбините на Духа, постигнал си необятността на Вселената. Когато изпиеш до дъно чашата на саможертвата и страданието и се спуснеш в огъня на ада, имаш вече всяка власт на небето и на земята, имаш в ръцете си пълнотата на победата.

Дъното е в душите на съществата. То е свещената област на най-малките величини, които владеят безкрайна творческа мощ. В тази област могат да проникнат само кротките, смирените, самоотвержените и жертвени души, които владеят тайните на Божественото учение и живеят според неговите универсални принципи. Тази област не е друго, освен Божествената единица, Божествената мярка, Битието, което е същина и душа на всичко.

В широк смисъл, името Петър Дънов означава, поставяне на здраво дъно за Божествения съд, в който ще се влее новата общочовешка култура; поставяне на здрава основа, върху която да се съгради живота на цяла една велика епоха.

Мистерията на причинния свят, на душата е неотделима от мистерията на слънцето. Ще се спрем накратко и върху тази област, доколкото засяга мисията на Великите Учители и Божествения план.

И като астрономически знак и като образ, слънцето е емблема на Духа. То е център, извор на нашата система. В същото време, то е концентратор на космичните влияния от центъра на галактиката. Следователно, слънцето е космогоничен фокус. То е също символ на оная Божествена стълба между материята и Духа, между външния — екстензивен и вътрешния — интензивен свят. И когато в духовните системи на народите се говори за култ към слънцето, има се предвид именно вътрешното, духовното Слънце, с което човек е свързан в причинния свят. Човек също има в себе си такова слънце, в което той прониква посредством системата хипофиза-епифиза. Запалването на това Слънце се нарича пробуждане на съзнанието. Христос има предвид това Слънце, когато говори, че окото е светило на тялото. На много места в свещените книги на народите се говори за запалване на това Слънце. Съвременният човек още не е запалил това Слънце, поради което се движи в тъмнина, посредством пипане, философстване. Запалването на това Слънце озарява живота на човека и той вече има прозрение, има моментални откровения от причинния свят за всичко, което го интересува.

В този смисъл, нашето слънце не е толкова физическо тяло, колкото врата към висшите полета и области на Вселената, от които нашата планета циклично получава определени импулси. Тези импулси се изразяват посредством великите Учители на човечеството, които дават началото на нови културни вълни. По същество, тези културни вълни представляват слънчеви импулси, но не на физическото, а на духовното и Божественото Слънце, което е една интимна област извън времето и пространството. Това е закодирано в самата дума «култура», която се превежда като «служене на вътрешното слънце» или «служене на вътрешната светлина»: («култ» — почитание, служене; «у» — вътре; «Ра» — слънце, светлина). Ние не можем да проникнем сега по-дълбоко в тази мистерия, но само бегло поясняваме многобройните споменавания на Учителя, че той идва от Слънцето като център на Всемирното Братство и носи едно слънчево учение. Тази идея е изразена и в евангелските събития — преображение и възнесение Христово. Тя ще бъде разгледана по-дълбоко на друго място. Значи посещението на Слънцето е не само физически, но и духовен процес. В Божествената Школа то е известно като посещение в Дома на Духа. Този Дом е причинният свят, светът на Истината и виделината. И Христос казва за себе си — «Аз дойдох, за да свидетелствувам за Истината.» И още: «Аз дойдох — виделина на света, да осияе седящите в тъмнина.» Тези две мисли действително са слънчеви. За слънчевите жители животът, разбиранията и духовността на земната цивилизация са подобни на съществуване в мрачна, нехигиенична изба.

Светът на Истината и виделината е универсална област, която има свое седалище, своя проекция на Слънцето, като център, интимна глъбина на нашата система. Ето някои места, в които Учителят говори за своето отношение към Слънцето и слънчевата култура:

„Едно време, когато тръгнах от слънцето за земята, запитах Господа, какво да кажа на българите. Той ми отговори: Ще им кажеш да бъдат добри, умни, честни и справедливи. Ако хората на стомаха спазят тия изисквания, ние чрез своята артериална система, ще им изпращаме своята енергия. Ако не живеят както

трябва, ние ще затворим крановете си и ще ги лишим от своята енергия. Това изискват слънчевите жители от вас. Това изисква Бог от вас. Сега всички се оплаквахте, че нямате плодородие. — Защо? — Защото не проявихте това, което се изискваше от вас.“ [7, с.119]

„Аз дойдох в България да кажа на българите истината, да им посоча правия път. И, вместо да ме послушат, те ме накичиха с различни епитети: лъжец, самозван пророк и др. Като се върна на слънцето, ще взема със себе си всички епитети, там ще напиша книга с бележки и впечатления от прекарването ми в България. От моята книга ще зависи бъдещето на България и българския народ.“ [7:120]

„Желая в бъдеще да не се срещаме на Земята, но вие да дойдете при мене, на Слънцето и да се уверите във верността на всичко това, което ви говоря.“ [7, с.122]

Вътрешният мащаб на тия мисли изпъква, като съпоставим материалното ежедневие на хората с ежедневието на едно космично същество. Учителят ни разкрива този контраст в Совето:

„Научил съм вече от какви въпроси се интересуват българите. Като пътувам за някъде, те ме питат: «Отде идеш и накъде отиваш, с каква цел пътуваш и т.н.» Веднъж казах: «От слънцето ида, да правя наблюдения в България.» «Можеш ли да ни повериш някои от твоите наблюдения?» — Това не поверявам. «С какво друго се занимаваш?» — Беседвам. «Плащат ли ти за това?» — Не, даром. «Как т'й, не си ли женен, колко деца имаш; баща ти и братята ти живи ли са, българин ли си?» — За сега съм българин.“ [30, с.169]

„Много неща знаеш. — Да много неща зная. Аз зная какво има на слънцето, на луната, на звездите, на онзи свят. Всичко това виждам. — Чудно как го виждаш! Такъв обширен свят как го виждаш? — Когато отивам на слънцето, аз се движа с бързина по-голяма от тази на светлината. За една минута съм на слънцето. Когато отивам на най-отдалечената звезда от нас, отивам за десет минути отиване и връщане. — Какво има там? — Ние се придържаме в священото правило,

да не казваме какво има там. Това е математическа проблема на въображаемите числа. Както въображаемите числа остават неизвестни за човека, така и бъдещият живот остава за него неизвестен.“ [10, с.105]

Възниква въпросът: Защо е необходимо идването на един Божествен Учител?

Учителят е слънце, светлина, в която се проявява човек. Никой не може да се прояви без светлина, без Учител. В тъмнината има лутане; в светлината всичко е по-лесно. Учителят казва:

„Труден е пътят на любовта. Сам никой не може да влезе в този път. Трябва да се намери някой да ви води. Има Един, Който придружава човека и в най-трудните моменти на живота му. Той сочи пътя на всички хора към Царството Божие, към Царството на Любовта. Това, дето хората се влюбват, се дължи на факта, че търсят някого да ги ръководи. Жената търси мъж да я води в пътя на любовта; мъжът търси жена да го води в същия път. Децата търсят учители да ги водят и поучават. Всеки търси някой да му покаже пътя към Царството Божие.“ [31, с.181]

„Вие мислите, че и без Учител може да влезете в Царството Божие. Лъжете се, без Учител никой не може да влезе в Царството Божие. Колкото детето може да се роди без майка, толкова и вие можете да се проявите без Учител.“ [21, с.310]

Някои мислят, че Учител е човек, по-умен, по-мъдър от другите хора. Това не е така — ограниченото в света не може да бъде Учител.

„Учител в света може да бъде само Бог. И когато Христос казва на учениците си: «Един е вашият Отец», той подразбира великия, единия Учител.“ [37, с.118]

„Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да дойде и като някакво външно явление в живота. Учителят идва като вътрешна, разумна проява в човека. Затова отвътре става познаването на Учителя — в душата на ученика.“ [37, с.120]

„Учителят не е бил никога на земята, Той слиза само до онази степен на съзнанието, в която можете да го разберете. Той е като светлината, която никъде не се спира. Докато държите прозореца отворен, той влиза, щом го затворите — отминава.

Докато мислите — присъствува, щом не мислите — отива си.“

„Когато дойде някой Учител на земята, Той не говори от себе си, нито от свое име. Той говори от името на Онзи, Който го е пратил на земята. Жалко е, когато хората не се ползват от Словото на Учителя. След две хиляди години този Учител пак ще дойде и ще ги пита: Защо не слушахте Учителя, който ви говори преди две хиляди години? Ако бяхте го слушали, днес нямаше да страдате.“ [38, с.229]

„Аз превеждам това, което чувам да се говори горе, не говоря по своя инициатива, от мене измислени неща. Много неща чувам, но не мога всичко да превода. Езикът на съвременните хора е лишен от пластичност и музикалност, необходими качества за предаване на божествените мисли. За да възприемете мислите на възвишените същества, на ангелите, трябва да живеете в абсолютна чистота и святост; с други думи, трябва да живеете в света на любовта.“ [8, с.56]

Винаги Мировият Учител изпраща едно божествено същество, да му приготви тяло, в което Божият Дух се вселява, т.е. проектира в него своето съзнание. Учителят Беинса Дуно приема Духа през 1897 г., първи плод от което е книгата «Наука и възпитание». Приемането на Духа е тайнство, за което Учителят споменава само веднъж пред трима свои ученици:

„— Учителю, свещениците настройват гражданството против Вас. Утре след обяд е обявена сказка против г-н Дънов.

Учителят се спря, погледна ни с благия си дълбок поглед и каза:

— Господин Дънов си отиде преди 25 години. Тук присъствува Духът на Истината.“

— Как се придържахме в свещеното предание?

Значи Учителят е Духът, а не човекът. В първите години, при срещите на Беригата, Учителят обикновено казва: «Така каза Духът.» Кой е Духът? — Ще приведем няколко мисли от Словото, касаещи тази необятна област:

„Духът е най-високата проява на Бога. Той разкрива световите, Той носи светлина, Той е създал всичко. Доброто в света се дължи пак на Духа. Под думите «светъл Дух» разбираме същество, което е завършило развитието си още преди хиляди и милиони години. Светлите духове разбират пътя, по който съвременните хора вървят и могат да ги упътват. Благата на физическия свят се дължат пак на светлите духове. Светлината, от която се ползуваме, не е нищо друго, освен резултат от тяхната интензивна мисъл.“ [8, с.48]

„Който възприема светлината и топлината на Духа, той се свързва с Него. С други думи казано: Когато Духът е посетил, той коренно се изменя. Това не значи, че е заминал за другия свят, но той се намира в положението на мома, която среща възлюбения си.“ [8, с.54]

„Велико нещо е присъствието на Божествения Дух в човека! Съвременната наука нарича това състояние «пробуждане на съзнанието». Думата «съзнание» обхваща само една страна на понятието «дух». Думата «дух» в българския език е силна дума. Другата страна на понятието «дух» подразбира великото в света, което осмисля вътрешния живот, което поставя всичко в права посока, което туря в контакт човека с всички живи, разумни същества, повдига го и го обезсмъртява. Духът е източник или носител на живота. Дето се явява силата на човека, там се явява Духът. Дето се явява Духът, там се явява животът.“ [29, с.144]

„На научен език казано: духът представлява изпъкнало огледало, което разпръсква светлина. Душата представлява вдлъбнато огледало, което приема светлина. Умът обработва светлината. Значи, първо духът иде в света и изпраща светлина навсякъде. После душата иде да възприеме тази светлина. Умът пък, като колективно неделимо начало в човека, започва да обра-

ботва приетата светлина. У всички хора умът е един и същ, обаче на различна степен на развитие. ... Там е заблудението, именно, когато човек мисли, че неговия ум или неговия дух е нещо свършено различно и отделно от общия дух, от общия ум на космоса. Христос казва: «Всичко, което е на Отца ми, мое е. Каквото ме е Отец научил, това правя. Не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил на земята.» Мнозина мислят, че имат свои разбирания, своя воля, които трябва да изпълняват.“ [23, с.41,42]

„Светлината не иде от слънцето непрестанно. Тя иде на вълни. По същия начин работи и Божият Дух върху човека. От Духа периодически идват потици в човешката душа. – Божествени потици. Те подтикват човека напред. Всеки Божествен потик събужда в човека нови сили, дава възможност за нови постижения, носи нови идеи. Това е великата работа на Духа върху човека.“

„Като казвам човешкия дух, подразбирам човека в неговата първична проява, тъй наречения козмически човек, създаден по образ и подобие на Бога.“ [5, с.3]

„Едно трябва да се знае, че човешкият дух е по-силен от всякаква слабост. – Ама някой имал настроение, че се проявил по един или друг начин. – Човешкият дух е по-силен от всякакво настроение. – Ама обществото, условията са лоши. – Човешкият дух е по-силен от обществото и от условията. Ако вярвате, че човек е произлязъл от Бога, Който е Великото Начало на живота, тогава трябва ли да се влияете от обществото? Общество то е част от това Велико Начало.“ [29, с.164-165]

„Вдълбочете се в себе си, за да приемете Духа, да Го носите навсякъде по света, в семействата, между народите, в цялото човечество. Носите ли духа в себе си, дете влезете, ще ви приемат с радост.“ [8:60]

„Духът – то е най-мощното, то е великата майка на нещата, която е вложена в тази твоя свещена идея, в това твое свещено чувство. Първото качество на Духа е Любовта.“ [9, с.114]

„Духът е авторът, който си избира своите герои — умът и сърцето. В ума като герой той внася едни качества — сила, смелост, решителност. А в героинята — сърцето, внася пластичност, издръжливост, търпение. Той поставя героя при условия да побеждава, а героинята при условия да страда и да понася.“ [335, с.41]

„Приемайте нещата направо от техния източник, от автора им. ... Ако Духът, Който е живял в Христа, не ви предаде своята мисъл, никога не можете да разберете свещените книги. Духът се е проявявал и чрез пророците и чрез Христа, но продължава да се проявява и до днес.“ [33, с.47-48]

„Духът се изявява чрез Христа, а Христос представя цялото човечество. Той е едновременно индивидуално и колективно същество. Следователно, всеки може да каже за себе си: Аз и Христос сме едно; аз и цялото човечество сме едно. Под «колективност» не разбирам еднаквост, но хармония, както в музиката.“ [7, с.291]

„Казвам: Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко. — Какво ще ни научи? — Аз допълвам: Между Духа и Христа няма разлика. Христос казва: Онзи, Който ме е пратил, Той ме научил какво да говоря.“ [27, с.45]

Тези думи могат да ни озадачат. Кой е тогава Учителят Беинса Дуно? Каква е връзката му с Христа?

Учителят не дава отговор на този въпрос. Той не разкрива кой е, за да не навлече карма върху българския народ. Той дава само да се разбере, че има връзка с Христовия Дух, под чието ръководство са дадени например «Цветните лъчи».

Според Божествената Школа, Исус е човекът, а Христос — Духът. Христовият Дух е въплотен в нашата планета, въплотен е в човечеството и отвътре оказва своето влияние върху всички пробудени души.

„Де е сега Христос? — Той живее в сърцата на хората. Църквата проповядва, че Христос е горе, на небето. Де е небето? То е в главата на човека. То е символ на разумния живот, дето всичко е математически точно определено, както в музиката. И вие, за да разбирате

отношенията, които съществуват в Божествения свят, трябва да разбирате математика и музика.“ [27, с.11]

„Христос като казва: «Аз дойдох», с това Той не подразбира идването на един човек, а на една велика идея, и ние се лъжем, като мислим, че един човек идва или е дошъл.“ [30, с.75]

„Христос е велик принцип в човека, не е нещо материално. Той обновява хората и осмисля техния живот.“ [27, с.269]

„Ако очаквате идването на Спасителя, отворете душата си, там ще се роди Той. При това, Христос се ражда едновременно в много души.“ [27, с.182]

„Кое е същественото в човешката душа? Същественото е Христос, като колективна единица, като идеал за цялото човечество. Христос е Божественото начало в човека, което се проявява във всички пробудени души. Христос е проява на Бога.“ [27:197]

„Да се облечете в новия човек.“ — Кой е новият човек? — Христос. Сегашните християни говорят за Христа, но нямат връзка с Него, нямат връзка с новия човек в себе си.“ [21, с.290]

„Няма да вярваш в Христа, за Когото е писано, но ще вярваш в живия Христос, Който се изявява в живота. ... Казвам: Христос живее във всички хора. Важно е да се свържеш с Неговата мисъл, с Неговото съзнание. Той ще ти помогне или направо, или чрез друг човек. Не допускай нито една отрицателна мисъл в ума си! — Еди кой си казва за себе си, че е Христос. — Ако този човек изпълнява волята Божия като Христа, той е Христос. Друг казва, че е светлина. — Ако носи светлина на хората, той е светлина. — Аз съм живот. — Ако носиш живот на хората, ти си живот.“ [31, с.132]

„Христос е живата светлина, която озарява всичко в света, вън и вътре в него. Не сте ли видели тази светлина? Всички промени, които стават днес във външния свят, както и в самите вас, стават и в духовния свят. Всяка промяна в духовния свят произвежда промяна и на физическия свят.“ [7, с.269]

„Христос се отличава по степеня на своята любов, знание, светлина и живот. Двете от тия качества са достояние и на останалите хора, а именно — животът и знанието. Обаче, що се отнася до другите две — светлината и любовта, засега те са присъщи само на Христа.“ [17, с.210]

„Слънцето проектира своите лъчи всеки ден над нас, те са божествените ръце. Но какво се крие в тях? Христос всяка сутрин проектира своите ръце чрез тези лъчи. Ако мозъкът, дробовете и стомахът ви са здрави, вашата гърбица непременно ще се изправи.“ [30, с.158]

Гърбицата на съвременния човен, гърбицата на съвременното общество може лесно да се изправи. Как? — Като се вгълби във виделината, в слънцето на своята душа, което слънце е Христовото съзнание. Това значи, да се изкачим по стълбицата на дъгата до Христовата диамантова бяла светлина. Това значи, да се съединим с Божественото Слънце, от което извира живот, сила и разум за всички. Това значи да достигнем до гравитационната глъбина, всеобщата връзка, магнита на Божествената Любов, която единствена може да обедини и хармонизира човечеството.

Учителят дава множество методи за постигането на тази виделина, на тази всеобща връзка, на това духовно съкровище — Бог. Той ни разкрива, че както гравитацията, така и Божественият Дух се изявяват на душата като висша жива и разумна светлина. И понеже всички атрибути на човека са степени на светлината, той има възможност да се изкачва по йерархията към великата реалност на Първоначалото.

„Що е светлина? — Тя е емблема на великата, възвишената човешка мисъл. Следователно, само възвишеното, благородното, чистото може да влезе в непроницаемия чертог, дето Бог живее. Затова всичко трябва да се обърне в светлина. И ние също трябва да станем светлина.“

Сега иде нова светлина — Господ сам слиза на земята. Учителят е дошъл да ни подготви за този космичен изгрев, за този велик контакт с космичния живот. За да се издигнем в орбитата на новата вселена, ние трябва да се освободим

дим от връзките на старото, от мрака на механистичното мислене, от инерцията на егоизма.

„Каква възможност има Учителят? Единствената възможност, която му е вложена, е да всади в учениците си светлина и то колкото може повече. Без светлина знание няма. Първото нещо е, човек да има светлина върху тъмните точки, които го смущават. Тъмнината трябва да се ограда със светлина.“ [36, с.149]

„Днес аз искам да внеса в умовете и сърцата ви божествената светлина, чрез която можете да се освободите от всички лоши зародиши.“ [6, с.102]

„За да ви покажа пътя, аз трябва да тръгна, и вие подир мене. Такъв е законът на светлината. Като тръгнеш след нея, тя ще ти покаже пътя. Затова Христос казва: «Аз съм пътят, истината и животът». Той е сам пътят, истината и животът. Ти ще тръгнеш с ума си след Него. ... Той се явява като слънцето. — Ами като залезе? — Слънцето никога не залязва.“ [1, с.302]

За кого не залязва слънцето? — За онзи, чието съзнание е пробудено за великата Любов, за взаимността между всичко живо в природата. Онзи, който е роден от любовта, от Бога, той е светлина. За неговия взор няма никаква пречка. Той прониква през материята, през пространството и времето.

„Щастие е да срещнете човек, роден от Бога. Щастие е да видите един лъч, който излиза от слънцето, а не от свещта. Слънчевите лъчи се познават по това, че плодовете зреят на тях, а на другите лъчи не узряват. Божествените мисли, чувства и постъпки всякога произвеждат плод, а човешките са безплодни. Човек страда от собствените си мисли, чувства и постъпки. Той страда от неразбраната любов.“ [22, с.252]

Божествените Учители са живи лъчи, живи посланици на виделината, които носят импулса на нова културна вълна, носят нови идеи и методи, носят за човечеството еликсир, който обезсмъртвява.

„Някои от елементите на природата носят безсмъртие, което се дава на хората периодически. Жизненият еликсир, който алхимиците са изучавали, идва отдалече, минава през слънцето и слиза на земята.“

На всеки две хиляди години слиза на земята по една вълна на безсмъртието. Тази вълна носи нов живот, нова култура, нова епоха.“ [6, с.161]

Божественият, Мировият Учител може да бъде разбран само като израз на тази космична светлина, в която са вложени нови знания и благословения за човечеството. Той се отваря само за ония души, които са жадни за познания от тази гигантска Божествена «холограма», предназначена за Новата епоха.

„Близо до мене е само онзи, който изпълнява Божията воля. Божията Любов създава условия за близост. Бог пази своите неща; това, което съм говорил не е мое, то е на Бога. Аз зная, че Бог ще запази своите хубави неща.“ [6, с.173]

„Някой мисли, че като идва често при мене или върви винаги подир мене, е най-близо до мене. Физическата близост не е близост. Най-близко до мене е този, който чете беседите и прилага прочетеното. Така се свързва с божествения Дух, Който е говорил чрез мене.“ [14, с.156]

„Аз изнасям това, което казва живата природа. Любов, Мъдрост, Истина, в широк смисъл на думата, това е учението ми. Не мислете, че ще се освободите лесно от мене. Един ден ние пак ще се срещнем. И аз ще благодаря, че думите ми са паднали на добра почва и са дали добър плод.“ [22, с.203]

„Защо целувате ръката ми? – Това е договор, че ще служите на Бога, на доброто и правдата. Това, което ви говоря, не е само за вас, а за всички същества, които ме слушат в момента. Словото ми е мисълта на разумните същества, идеите за Бога, на вечния Дух. Тези идеи минават през цялата вечност.“ [22, с.247]

„Не мислете, че вярващите хора са само в религиозните общества. Те са пръснати навсякъде по света и слушат моите проповеди. Те имат радио, с което си служат. Бог е навсякъде. Следователно, Той е прекрасна виделина, топлина и сила, с които храни цялото човечество.“ [3, с.103]

Велика е идеята за Словото на виделината, което обобщава говора на светлината от милиардите светове на вселената. В това Слово е кодирана информация на много нива, вложена е енергия от различен порядък, която има да храни човечеството с хилядолетия в бъдещето. То е затворено за хората на бъдещето, за любящите души.

„Ако питате, защо не ви откривам тайните на природата, казвам. Не ви ги откривам, защото нямате любов в сърцата си. Ако имахте любов, щях да ви откроя много работи.“ [21, с.309]

Това, за което най-много говори Учителят, то е Любовта, Бог. Неговото Слово съдържа мощна магнетична сила, която е в сила да запали човечеството и да го повдигне. Той дава много методи за хора с различни нива на съзнание, как да се служи на Любовта, на Бог.

„Аз съм изпратен от Бога да покажа на хората пътя, по който трябва да вървят и да служат на Бога, така, както никога досега не са Му служили.“ [14, с.18]

Как може да се служи на Бога? — Като изявим Неговата виделина, разумност и любов с нашите умове, сърца и дела. Учителят винаги дава образец за това служене.

„Безразлично е кой ще ви помогне, аз или друг някой. Според мене, аз трябва да дам някому излишъка от моите знания, от моя живот, защото той не е мой. Тази виделина, която иде отвътре, трябва да я препратят навън. Всички вие сте виделина.“ [30, с.21]

„Аз съм готов да споделя всичко с тебе; да пожертвувам всичко за тебе, без да осиромашея. Казвам, че няма да осиромашея, защото зная, че Великият Божи Дух работи в мене. Казват: Какво говори този човек? — Аз зная, че говоря абсолютната Истина. Аз свидетелствувам за Божията Истина и казвам, че в нея няма никаква измяна и промяна. Тя е абсолютна и неизменна. Същото се отнася и за любовта, през всичките векове. Хората могат да се обличат в каквито искат дрехи, но дрехата на любовта е една и съща.“ [12, с.82]

Значи, Учителят е образец, написана книга с най-красиви идеи и образи. Той е живата книга на виделината, която разкрива вселените на своите символи само на будните души.

Всеки, обаче, може да намери храна за себе си в градината на това Слово.

„Аз съм една добре написана книга. Нека всеки чете от мен това, което Бог е написал и да го прилага. Това, което е благо за мене, е благо за всички.“ [16, с.132-133]

„За себе си казвам: Аз съм господар на дявола, приятел на ангелите, а Бога признавам за свой Баща. ... Доброто, което виждате в мене, принадлежи на Бога. Каквото имам, то е на Бога. Нека доброто в мене ви послужи като стимул да проявите вашето добро.“ [28, с.252]

И после говорят за гроба на г-н Дънов, за заминаването на г-н Дънов. И за Христа казват, че отиват да се поклонят на Божи гроб. Какъв парадокс — Бог и гроб! Такива са мерките на хората към Божественото.

Не е в гроба той, не е затворен в никаква форма. Онзи, който е Учител, той не оставя тялото си, но влиза в светлината. Само благословието си оставя.

„Ако съм в гроба, не съм Учител; ако не съм в гроба, Учител съм. Ако сте в гроба, не сте ученици; ако не сте в гроба, ученици сте.“ [10, с.206]

На учениците си казва: «Няма да ми строите никакви паметници. И ако построите, ще ги разруша.» — Истината не умира, виделината не умира. Тя дава живот и свобода, но никога насилие.

„... обикновеният човек се защитава, а духовният, понеже има вътрешна сила, се издига над всичко и не убива. Мене куришум не ме хваща. Един човек се опита да ме стреля. Два пъти стреля върху мене, но куришумът не хвана. Питам го: Какво искаш приятелю? Ако искаш пари, ще ти дам; ако искаш волове и това ще ти дам. Ще дойда да работя на нивата ти заедно с тебе. Обаче, да стреляш не се позволява — на крив път си.“ [21, с.142]

„Едва ли някой е говорил толкова много за Любовта и Истината, колкото мене. Аз проповядвам едно учение на мир и любов, а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на

насилниците, не учението на академици и професори, аз проповядвам учението на абсолютната истина, която засяга всички еднакво. Българите трябва да се плашат само от Бога, а не от мене. Аз зная, за кого светлината е опасна.“ [22, с.245]

За кого е опасна светлината? — За фарисеите и книжниците. Те се опитаха да угасят светлината, да угасят огъня на любовта, но не успяха. Върху този жив огън, върху тази жива лоза — Словото на живота, ще се присади новата култура, новата цивилизация, която днес се съгражда. Тя ще има нова, красива форма, без външни наставници и тълкуватели, без администриране, но с вътрешна светлина и взаимност.

„Ще се присадите на тази лоза! Никакви свещеници, никакви владици! Видяхте тяхната култура. Нито на мене ще се присаждате. — А на какво? — На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: Учителят решава, а ученикът върви подир Учителя си.“ [10, с.20]

„Не зная дали има човек в България, който да е получил толкова хули и обиди, колкото мене. Каквото престъпление да стане, все мене търсят виновен. Някой умрял, аз съм виновен; някой полудял, аз съм виновен; някой напуснал жена си, аз съм виновен; някой не искал да плати дълговете си, аз съм виновен; двама души се били, аз съм виновен; някои се съдят, пак аз съм виновен. Понеже за всичко съм виновен, реших да оправя света, да изправа живота на всички хора, на всички майки и бащи, на всички съдии и управници, да не остане човек на земята да прави погрешки и престъпления. Който ме слуша, ще придобие любовта и лицето му ще светне. Който не ме слуша, остен ще играе по него.“ [3:102-103]

*

Когато четат беседите на Учителя, мнозина се чудят на изобилните диалози, чудят се на този стил. Това действително е един разговор.

Влезе ли Учителят в салона, всички вече са в неговата аура, в неговата светлина. Той чете книгата на душите, техните проблеми, спънки, стремежи, техните наболели въпроси, мисли и чувства, възражения. Беседите са вътрешен разговор с присъстващите, отговор на техните мислени разсъждения и вълнения, даване на ключ за проблемите им. Заедно с това, всяка беседа има своята програма. В нея се дава духовна храна за човечеството.

Тази изобилна светлина, обаче, е закодирана на много нива. Нейните свещени области се дават за бъдещите хора, за бъдещата култура. Защо е така? — Изворната вода трябва да се пие с чисти ръце. Божествените семена трябва да се посеят в добра почва, за да дадат плод. Мнозина не са готови за дълбоките планове на Словото — неговите висши енергии могат да ги жигосат със своя огън. Учителят казва:

„Е, добре, слънцето блесне, но очите на хората са болни, та им се отразява зле. Виновно ли е слънцето за това? Виновно ли е слънцето, че оста на земята се завъртяла преждевременно и слънцето я огряло? Тогава в какво съм виновен аз, че тази светлина, която ви давам, е толкова силна, че не можете да я понесате?“ [30, с.211].

„Цветът на Истината е необикновено светъл. Този цвят е непоносим за сегашния физически свят.

Какво приложение има сега за вас знанието на тия цветове и трептения, които се произвеждат от думите при изговарянето им? Вие трябва да се стремите към висши трептения, към висши движения. Защото от вашите добри мисли, чувства и действия зависи не само здравословното състояние на вашия организъм, но от тях зависи и вашето бъдещо развитие. Човек трябва да се стреми всячески да коригира своите чувства и мисли.“

Бъдещата жива наука разглежда чувствата и мислите, душата и духа като области на светлината и виделината; разглежда същината на живота като изблик на дълбокото Божествено Слънце — Бог. Тя е наука за Славата Божия (област, бликаща живо лъчение), която оживява и осмисля всичко. Тя е наука за субстанциалните и есенциални облас-

ти на Битието. Нейната интегрираща сила е живителен импулс за нов дълбок и мащабен културен синтез, за възраждане творческия гений и оригиналността на всяка душа. Ние наричаме тази наука «ХЕЛИОЛОГИЯ» и я разглеждаме като основа на човека и вселената, като фундамент на новия синтетичен метод — Паневритмия. Тази наука ни бе дадена в езотеричен вид от едно светло, възвишено същество, което живя между българите. Ние не можем да си представим жертвата, която едно съвършено същество прави в името на Божествения план, жертвата на Божествено търпение и такт, устояване на истината сред войнстващото невежество, велика прошка и милост заради нашето повдигане. Понякога Учителят напомня, че лъжата на хората има най-неприятната отровна миризма, че пороците им са зловонни. Той сравнява своя живот сред хората с обитаване на някой от мръсните канали на София, но пак не се оплаква, а само обръща вниманието ни към чистотата и светлината. На едно място казва:

„Знаете ли какви усилия трябва да правя, за да понасям нечистотиите и миризмите на хората? Мислите ли, че за мене не е по-добре да се вдигна с крилцата си и да отида на онзи свят, между разумни, благородни същества, с които мога да се разбирам? Това е хиляди пъти по-добре за мене — да вляза в истинския живот. Но, дошъл при тези условия, аз понасям всичко. Корените трябва да влязат в земята, да възприемат нейните сокове. Това е една тайна философия.“

Тази тайна философия е алхимията на волята, чрез която се трансформират всички състояния в пътя от смърт към живот, и по-точно, от живот в живот, от слава в слава, от безсмъртие в безсмъртие. За да усвои това велико изкуство, човек трябва да осъзнае положението си, да излезе от заблужденията си, от мрачната изба на съвременния живот. Той трябва да осъзнае интимните светове на светлината, където домове на светлите същества са букети от звездни системи и галактики. Тези велики същества могат да носят нашата земя като «прашинка в ръката си». Велик е Божественият свят, непонятни са божествените идеи за нашия суетен ум. Новите идеи, които вече проникват с новата

космична светлина, отварят умовете на пробудените души за необятния космичен живот, за Божественото Слънце на живата виделина, което огрява отвътре всички светове. Учителят казва:

„Върнете се по домовете с мисълта, че Бог живее в вас. Само тази мисъл ще ви извади от ада. Освободете се от мисълта, дали говоря право или не. Аз говоря право, но вие не чувате, ушите ви са запушени. Те ще се отворят. Христос иде на земята да извади всички от ада и да ги поведе нагоре. Божествената светлина ще ви изтегли вън от ада, въпреки вашата воля. Ние сме решили този път насила да ви спасим; искате или не искате, ще ви извадим от ада. Царството Божие насила се взима, но този път и спасението ще бъде насила. Който победи, той ще бъде спасен. Това, което чувате около вас, е скърцане със зъби, а вие мислите, че то е култура. Да пази Господ от такава култура! Ад е земята. Излезте вън от този ад.“ [40, с.85]

Как може да се излезе от ограничителните условия? — Като изпълним малкия закон — «да възлюбиш ближния си като себе си». Това е Христовия закон, Христовата заповед, с която Той събира огнените «агънца» на новата раса:

„Това е моята заповед, да се любите един друг, както аз ви възлюбих.“ [Йоана 15:12]

Значи, първо Божественото ни е възлюбило. И като се свържем с изобилието на Божествения Извор — големия закон — ние трябва да протечем като благо за другите — малкия закон.

В Божествената Школа този закон се разглежда като завъртане колелото на живота от ляво към дясно, от инволюция към еволюция, от аморфност към сублимация, от материята към Духа. Методът, който трябва да завърти колелото на живота в новата посока е Паневритмията. Още през 1918 г. Учителят говори символично върху това:

„... връщам се към миналото и гледам, кога са замислени тези неща, та днес вече се реализират. Минават хиляди години в минута и виждам, кога са замислени тези събития и кога са взели това лошо направление. Следя и виждам, че преди 2000 години един

български жрец е завъртял краи на живота в крива посока, и нему днес се дължат тия последствия: Ето защо, днес всички проповедници, свещеници, управници в България мислят като този жрец и така действуват. Ще кажете: «Кой е този жрец, за да го обесим?» Не, не го търсете да го обесите, но завъртете краи в обратна посока на тази, в която сега действува. Ако вие не сторите това, освен че няма да станете велики, но и ще изгубите много. Затова съм аз в България — да завъртя краи на колелото на живота и след 2000 години ще ме търсите, ще искате да знаете, кой е сторил това нещо. Господ ме е изпратил в България да завъртя колелото на живота в обратна посока, и аз ще го завъртя по всички правила на Божествения закон, за да опитате всички блага на живота. Като завъртя колелото в обратна посока, българите ще разберат, че могат да изпълнят и този малък закон, ще се въдвори между тях отлична възвишена култура и ще станат един велик народ, който ще принесе своята лепта. Няма да се гордеете. Колелото още не е завъртяно, нужни са много усилия, за да се завърти. Всички вие ще вземете участие във въртенето на голямото колело, ще хванете по едно от малките колелца и ще въртите, не както сега от дясно към ляво, а от ляво към дясно. Това е Христовото учение: да завъртите колелото на малкия закон. Ще ме запитате «Какъв спомен ще ви оставя?» — Ще ви завъртя колелото от ляво към дясно; тогава всички ангели, всички добри хора ще заработят, и вие ще се повдигнете.» [30, с.218-219]

„Всички да се откажете, за мене е безразлично. Аз ще свърша работата на всички. Аз съм силен колкото всички заедно. Ще прекопая, ще изора земята, ще посея семената и после ще ви поканя и ще кажа: Вие благородни последователи на Христа, елате да опитате плодовете! Ако решите да работим заедно, още по-добре. Бог е в сила да направи от тия камъни чада Авраамови.“ [21, с.67]

Може да си кажете: Кой е тоя, който говори така? Я да видим какво ще направи, като завъртим всички колелото по стария начин.

Можеш ли да попречиш на слънцето да изгрее? Ако затвориш кепенците на прозореца си, ще се лишиш от слънчевата светлина, но пак няма да попречиш на космичния план. Не можеш да попречиш на Слънцето, което изгрява в душата на новото човечество. То ще извърши своята работа.

Мнозина свещеници, управници, ученици се опитаха да попречат на Божественото учение. Те натискаха веслата в обратна посока, но видяха, че срещу тях седи една непреодолима сила.

„Аз не съм от тези, които може да колят и бесят. Всички да знаят това. Отсега нататък мене няма да разпъват. Вие сами ще се разпъвате един другото, докато се просветите.“ [30, с.114]

„А тия с одеждите минават край страдащите и казват: Да пукнат тия от новото учение, които разрушават държавата. Лошото е, че аз няма да пукна. — Защо? — Защото ще изкарам всички дяволи от българите, от свещениците, от владиците. Няма да остане в България нито един дявол. Щом си отидат дяволите, кой ще ме гони? Дяволите ме гонят, но лесно ще се справя с тях.“ [21, с.147]

„Защо си дошъл да си губиш времето в България? Ние си имаме църква. — Когато дойде Христос да проповядва своето учение, евреите нямаха ли църква? И те не Го ли питаха защо е дошъл? Аз казвам: Аз не дойдох, аз не съм дошъл още. Като дойда, работата ще бъде опасна. Вие чувствувате между вас Господа. Той се проявява между вас и казва: Вие не вършите работите си както трябва.“ [10, с.229]

„Може би аз съм най-опасният човек в света. Докато съм още между вас, не е толкова опасно. Обаче, когато замина, всичко ще стане на пух и прах. От сегашния ред и порядък, от лъжите на хората, от сегашната земя няма да остане помен. Така е решил Господ. И това ще стане скоро. Не ви плаша. Това са закони, които действуват.“

Казвам: Ако продължавате да вървите по този път, ще измените природните закони, ще създадете изкуствен глад, навсякъде по света ще се явят недоразумения, раздори, епидемии, болести. Всичко старо ще се помете.“ [21, с.144]

Още като се връща от Америка, желанието на Учителя да работи безплатно като свещеник е посрещнато враждебно от църковните среди. Когато през зимата преди Европейската война, царят изпраща пратеник при него, той не го приема дълго. След един час само извиква през едно малко прозорче: «Пълен неутралитет!» Последва интерниране във Варна. В началото на двайсетте години, след отлъчването от църквата, започва да се сипе кал в цялата преса, да се съчиняват пасквили и небивалици, шпиони, разпити, интернирания. Учителят отговаря на това с достойнство в една от беседите си от това време:

„Издигне ли се някой писател, музикант или учен, веднага близките му, неговите сънародници, първи ще го съборят. И против мене се повдигна обществото, както и духовенството, но не можах да ме опозорят. Защо? Аз съм дълбоко море. Който се опита да влезе в мене, ще се удави. Аз съм голяма, пълноводна река, която никои не може да подпуши. Турите ли ѝ бент, ще дойде наводнение, което ще завлече бента и водата ще залее цялата местност.“ [2, с.144-145]

Учителят разглежда преследванията и хулите през този период принципно, като една механична реакция срещу творческия дух на човека:

„Ако един човек, като ме слуша, изопачава думите ми и се нахвърля върху мене, той е мъртъв, не е жив. Ако бих направил същото, и аз съм мъртъв. Когато срещам хора, които говорят, пишат, учат, питам се: Кое ги подтиква да правят това. Христос казва: «Аз съм жив». Жив е само оня, който може да влезе във връзка с всички живи същества, да разбере тяхното състояние, да познае добрите и лошите им черти и да съдействува за развитието им.“ [7, с.262]

„Ако според твоя ум намираш, че някой е недостоеен, ти спъваш себе си. Аз говоря за това, като за матема-

тическа величина. В такъв случай, всяка мисъл, която се явява в ума ти и всяко желание, което се явява в сърцето ти, са на място. Престъпление е да спиращ развитието на човешкия ум и човешкото сърце. Дето и да погледнем в обществото, виждаме, че престъпленията се дължат именно на това.“ [21, с.9]

Навсякъде в съвременния свят виждаме как престъпленията избухват като отдушници на потисканите от лицемерните традиции на обществото душевни сили. Да се уповава на външни форми, правила, организации, това е метод на старите догматични системи — метод на човешките интереси. Този път е механичен. Той води към илюзии, лъжи, разслоения. Единственият изход за света е да се развърже от веригите на външните механични методи и форми, да счупи патериците на лъжата и да се научи да се движи самостоятелно.

Човек прохожда физически, сърдечно и умствено, когато укрепя нозете си, т.е. добродетелите в себе си. Ти не можеш да стъпиш на крака, да имаш вътрешен устой в живота, ако не владееш методите на Божественото учение да привличаш и връзваш с топлината на сърцето и да развързваш със светлината на ума.

„Аз ида в света и тъй ще вържа, че този възел никога не ще може да развърже! И тъй ще развържа, че туй, което ще развържа, никога няма да го върже! Ще вържа хората да живеят с любов, та всеки да вижда в лицето на брата си брат, за когото всичко да жертвува. И ще развържа тъй, че нито помен от лъжата да не остане. Това са думи Христови, превеждам Неговите думи. Следователно, той връзва и развързва. И ако Христос живее в твоето сърце, ти ще връзваш и развързваш с него заедно. Ще научиш новия закон.“ [29:241]

Кой е новият закон? — Като запалиш своето слънце, топлината му да привлече всички наоколо, да протегнат ръце да се сгреят. Светлината му да изпъди всичкия мрак от душите и да събуди навсякъде радост и веселие.

Благословение е това слънце. От неговото благо дарбите и добродетелите на съществата избухват и всички растения дават добър плод. Това слънце е Христовото съзнание, което,

като изгрее в пробудените души, ще донесе изобилието в света.

„Нека българите сеят нивите си. Аз съм готов да дам на българите 100 пъти повече жито и царевица, преизобилно. Нека те сеят, и свещеникът нека сее, но не с кръста и с котле в ръка. Нищо да няма в църквата: никакви пари, никакво разнасяне на дискусии. Това е безобразие! Всичко това трябва да се изхвърли, тъй говори Христос. Сега дойде някой, пита ме: «Ти свещ палиш ли в църква?» Аз казвам: моята свещ винаги гори, кандилото ми е запалено от паметта на века, то никога не е изгасвало. — «Ами в църквата вярваш ли?» — В тази, Христовата църква вярвам, в нея са и всички светии и всички добри хора. — «Ами при нас защо не идваш?» — Идвам съм и при вас, но вашите църкви са затворени. — «Как?» — Затворени са те, и сега, аз не мога да ги целуна.“ [29:282]

Днес кандилата и свещите на хората не са запалени. Едва сега те започват да излизат от своята полярна нощ. Храмовете на техните души са затворени с двойни капаци и затова светлината на Учителя, на Божественото Съзнание, не може да проникне в техния олтар и да ги целуне. Те казват: Кой си ти, че смущаваш паметта на нашите предци, които са ни учили да орем и сеем? Те са ни учили с пот на челото да изкарваме хляба си. — Да, но има и друг начин. Има една светлина, която за един час може да издигне семената, да ги избуи и отрупа с плод. Тя е светлината на душата. Науката за тази светлина ще се даде в бъдеще на хората с нова култура. Съвременните хора са неверници, те са къртици, сови, прилепи и невестулки. Понеже не виждат слънцето на живота, те се опитват с формули, разсъждения, микроскопи и телескопи да се домогнат до него. Това не е необходимо. Ако аз имам това слънце в себе си, ще сложа една семка и като те изпращам за дома ти, ще ти напълня една кошница с круши. Това Слънце е отблясък от усмивката на душата, от ласката на Божествената Майка на съществата. Душата на Учителя е като квачка, която събира изгубените пиленца, за да ги въведе в Божествения Дом.

„Моята душа виждал ли си, сънувал ли си я? Да не вярваш на съня си. Като срещнеш ти моята душа, тя ще бъде светла като слънцето, и ще носиш моята светлина с хиляди години и векове! А сега, като срещнеш някой човек с потури, бели гащи и калпак, казваши, срещнал си Учителя. И това било философия: срещнал си Учителя! Учителят е като слънцето. Като срещнете моята душа, това слънце, което гледате, ще потъмнее пред нея. От това слънце ще чуете най-хубавата музика, най-хубавия говор, и ще кажете: «Сега разбирам какво нещо е животът, който изтича от Бога»“.
[29:172]

Съвременните хора не вярват, че изворът на живота е в дълбините на техните души. Те считат, че животът извира от някоя църква или партия или научна школа. Те се кънат в своите партии, целуват знамената и благославят войниците за славни победи. Ако обонянието им беше малко развито, те щяха да усетят, как от техните религиозни и светски кумири се разнася смрадта на инквизицията, на милионите жертви, благословени и паднали за велики идеи, за свети намерения. Днес кръвта на тези жертви вика към кумирите на Ваала: Вие книжници и фарисеи, които основавахте партии, ордени и братства, които извратихте Божественото учение и насадихте злото в света, как ще изплатите нашата кръв, нашия пропилян живот?

Сега са ликвидационни времена. Божествената комисия ликвидира старите сметки. Учителят дойде «за правда, съдба и правота», както и беше писано за него. Той казва:

„Аз съм комисия тук в света и ще дам такъв един доклад, какъвто никой не е давал, и, като го дам, земята ще се обърне с главата надолу! Няма да си поплюя: ако трябва и главите на всички хора да хвъркнат, ще го дам! И на земята не трябва да има престъпници, а хора свободни.“ [29:197]

В какво седи престъплението?

Ти си в една хармонична, единна Вселена, съградена върху закона на Любовта, на Цялото. Любовта, като най-фина същина, е център на тази Вселена, който присъствува навсякъде. Като не зачиташ този център, върху който се

крепи единството и хармонията на живота, ти слагаш за център своето разбиране, създадените от тебе мирогледни и организационни форми. Може ли твоето невежество на един немошен бацил в периферията на Вселената, да послужи като основа на живота? Такава основа неминуемо ще се разруши и всичко градено върху нея ще се разсипе. Ти затваряш прозорците на обществото за слънцето на живота и го насилваш да живее според разбиранията на твоята лонена свещ. Това е основа на престъплението, защото подпушването на космичните течения, на Истината, на интимните душевни импулси, на свободата в мисленето и живота на всяка душа, води към взрив, катастрофа. Тази катастрофа не е друго, освен залез, изгубване благоприятните условия за растеж и развитие.

„И когато аз си замина от България, тогава българите ще познаят. И втори път няма да дойда вече! Десет милиона свещи да ми запалите, няма да дойда. Няма да дойда! Разбирате ли? Свещи не ми трябва. Искам човешките сърца да бъдат запалени. Любов искаме ние! Църкви не искаме, каменни църкви не искаме. Искаме сърца да се любят, хора, ред и законност във всеки дом, във всяко училище — това се иска днес от света. Това е законът на еволюцията. Нека всички свещеници съблекат своите одежди и да посещават бедните.“ [29:198]

Какво познаха българите?

Те можеше да станат райска градина с методите на Божественото учение, но вместо това, фалираха. И ако не приложат новата наука, основана върху най-малката светлинка на Духа и новата култура, оживена от най-малката топлинка на душата, в идващата епоха те ще се заличат от паметта на човечеството.

Време е вече българите да се пробудят, да излязат навън на въздух, светлина и свобода. Малцина ще се пробудят, другите ще спят, ще сънуват, ще задават много въпроси с недоумение, подобно на слепци.

Учителят отговаря на мнозина направо в своите беседи. Отговаря на въпросите на шпионите, на професорите, на невярващите. Той отговаря и на въпросите на хилядите, ко-

ито изцелява, благославя или съветва. Някои се питат: Кой е този? Дали не ни заблуждава? От къде знае тия неща?

„Мнозина ме питат: Ти вярваш ли в това, което проповядваш? Ходил ли си на оня свят, че говориш за него? — В оня свят не съм ходил, но живея в него. — При Бога ходил ли си? — Не съм ходил, но в Него живея и Го изучавам във всичко: в камъните, в растенията, в животните, във водата, във въздуха, в светлината. Бог е във всичко. Виждам Го и в най-малкото и в най-голямото; радвам се и се веселя, като чувам Неговия тих глас. Има ли нещо чудно в това? Вие очаквате да видите Господа след смъртта си. Ако живеете по човешки, и като умрете, пак ще бъдете на земята. Човек трябва да умре за своя егоизъм и от лед да се превърне на течност. Само така човек може да се спаси.“ [7, с.258-259]

„Кой съм не е важно; какъв съм, също не е важно. Аз съм човекът, в сърцето на когото живее правдата, в ума живее истината, а светостта е съединителната връзка между тях. — Защо? — Защото Божият закон е такъв и аз се подчинявам на този закон. Аз живея и се радвам в изпълнение на великата Божия воля. Казвам и на вас: Вие ще ме познаете, но кога? — Когато правдата влезе във вашите сърца, истината — във вашите умове, и светостта е съединителна връзка между тях. При сегашните условия няма да разберете кой съм и какъв съм. Значи, това, което е в мене, може да го разберете само тогава, когато влезе във вас.“ [21, с.291]

„Като ме слушате, вие ще кажете: Този човек православен ли е, като говори така? — Ако е православен, вярно говори, но ако не е такъв, не го слушайте. Ако ме слуша някой евангелист, ще каже: «Евангелист ли е?» Ако не е, ще каже: «Не го слушайте, не може да говори истината.» А някой патриот ще каже: «Ако е патриот, вярно говори, но иначе не е вярно това, което казва.» Някои питат: «Свършил ли е нещо? Ако е свършил, ако е учен, вярвайте му.» ... Започват всички хора да приказват, но не е тази Божествената мярка, с която можем да мерим нашите постъпки.“ [30, с.271]

„Братя и сестри, знаете ли колко сте се заблудили вие! Едно време, когато вие излязохте от Небето, какво ми казахте, знаете ли? Какви хубави идеали, каква велика програма, с какви задачи излязохте от там! Вие бяхте красиви и мощни, както аз ви зная, а сега като ви гледам, съжалявам ви. И ако можех да плача, бих ви оплакал. Бих плакал не за вашите страдания, а за вашите заблуждения, че не знаете как да бъдете щастливи на земята и не искате да разберете къде ви е щастието. Животът в сегашните му условия е робство, голям затвор. Не си правете илюзии, разберете положението и излезте от него.“ [30, с.263]

Кой е този, който говори така. Дали не познава Христа?

„Когато някой ме пита, дали вярвам в Христа, аз намирам, че това е най-баналния въпрос, защото това е равносилно да ме пита някой, дали вярвам в светлината, в любовта. Аз ходя в светлината, каква нужда има да вярвам в нея? Всеки ден аз приказвам с Бога, как да не вярвам в Него? Избийте тоя клин от ума си, да мислите, че Христос е въвн от вас. Този Христос е Духът, и когато Го разберете, ще Го видите във всеки човек. Докато търсите Христа само в един човек, никога няма да Го намерите.“ [30, с.263]

„Днес всички хора търсят Христа в тая или в оная църква. Всички проповедници спорят помежду си, в коя църква е Христос, или коя църква ще спаси човечеството. Те се страхуват, да не би аз да заема мястото на Христа. Никога не съм мислил подобно нещо. Нека те не се страхуват от това. Нито аз мога да заема това място, нито те. Кой е Христос? Оня, който е страдал за цялото човечество. Всеки, който не е страдал за човечеството, не може да бъде Христос. Който иска да бъде като Христа, нека поеме неговите мъки и страдания. Всеки, който може да страда като Христа, аз пръв ще го призная равен на Христа.“ [7, с.273]

Един ден българите ще се събудят. Ще видят голямата светлина, която е живяла между тях и ще закопнеят да я приемат в себе си, за да ги оживи и възкреси. Тогава те ще

грейнат като слънца, които разпръсват мрака в умовете на хората, ще станат на живи хлябове, които оживяват и възкресяват гладните души. Кога ще стане това? — Когато отворят черупката и извадят ядките, когато повдигнат деветте воала на Словото, когато опитат Божествения Хляб.

Днес те трябва да оценят завещаното им безценно богатство, което ще ги направи милиардери на Духа, духовни и културни кредитори на Новата епоха. За тази цел те трябва да се домогнат до Божествения ключ. С този ключ се запалва Новото Слънце, което ще внесе чистота, свежест, възраждане, Божествен подем. Учителят е дал вече свещената дума, свещения ключ, който Бог е поверил на Синовете на Възкресението.

„Идването на Великите Учители става за освобождението на света. ... Трябва да знаете, че аз не съм дошъл от само себе си, по мое желание, а съм пратен от Бога да работя за въдворяване Царството Божие на земята. Царството Божие няма форма. Аз съм дошъл да изявя любовта, да я донеса на земята. Това е моята мисия.

Всеки Учител се различава, носи един свещен огън от невидимия свят. Какъвто е огънят му, по това се отличава. Против Учителя не може да се работи. Ние носим едно Божествено учение, но не спорим. Не можем да го сравним с нищо. Времето ще покаже.

Всички онези, които ще дойдат, са определени. Онези, които ще влязат в шестата раса, са определени. Ако някои могат да намерят по-голяма светлина другаде, нека да отидат там. Няма нищо.

Учителят като дойде, носи ново. Старите адепти не могат да отидат по-напред без един ключ. Учителят сега носи ключ. Иначе не биха чакали Учителя. Учителят дава обяснение за възможностите на настоящето и разкрива бъдещето. Аз сега дойдох, да науча хората да живеят по любовта. Няма друг път. Всички ще дойдат.

Това учение иска да се подложи на опит. Аз се уча от слънцето. Искам да бъда като слънцето, като плодните дървета, като изворите, като скъпоценните

камъни, като всичко хубаво в света. От всичко се уча. Всичко оценявам. Нищо не подценявам.

Трябва да дойде Учител в света, за да даде образ на хората. Като дойде Учител, той говори нещо, което им е понятно. Учителят носи първата любов в себе си. Понеже носи първата любов, той не може да гледа с пренебрежение на хората. Той гледа на всички еднакво, защото любовта има еднакво око за всички.

Трябва да обичаш един човек, за да го подготвиш за пътя към безсмъртието. Учителят приема любовта от Бога. Тя минава през него и идва при ученика.

Невидимият свят ще даде запалката, а материала ще се даде от тия, които са в школата.

Образите, с които си служи в беседите, са извадени от природата. Най-новото, което е сега в природата, него превеждам. Преди две хиляди години друго беше. Казват: «Едно време Христос е казал това.» Но Христос е казал: «Сега не можете да разберете някои неща и после ще ги разберете.» Та сега има нови неща. И след две хиляди години ще има още по-нови неща.“
[Разговори с Учителя, по Боян Боев]

„Аз сега приготвявам учениците си. И ще дойде време и ще ги запала. И като се запалите, вече угасване няма. Само, ако се запалите. Най-напред ще има охкане, и като започвате да давате плод, то е вече готово.“

Аз съм се пожертвувал за вас. Вие сега трябва да се самоотречете от себе си. Чрез послушание ученикът ще възприема любовта от Учителя. Учителят люби ученика. Ученикът трябва да бъде послушен. Тогавата той е негативен елемент и както почвата възприема дъжда, така той възприема любовта на Учителя. Чрез учение ученикът полива нещата и те растат в него.

Ученикът е послушен, за да се посади любовта на Учителя в него. Ако той учи, учи да възрастване любовта в него.

За да те приеме Учителят, трябва да имаш любов. Само любовта може да отвори портите на мъдростта, на знанието. Учителят със своята любов повиква

ученика. Ученикът от признателност към Учителя, учи, за да поддържа любовта на Учителя си.“

„Това, което ние носим в света, е така необходимо, както светлината, водата, въздуха и хляба. Това е най-новото положение, което се разкрива на бъдещия човек. Хората сега трябва да го опитат. Любовта ще влезе в света по нов начин.“

Нещата, които казваме, трябва да се проверят, за да имат сила. Няма да се налагат. Аз не искам да ги доказвам, а казвам: *Опитайте*. Щом се защитаваме, ние сме на кривата страна.“

„Сега аз дойдох, да науча хората да живеят по любовта. Няма друг път. Аз уча свободните. Моето учение е за свободните. Аз съм за свободата. Това, което съм ви казал, е много малко. Какво сте чули още.“

[Разговори с Учителя, по Боян Боев]

За да обичаш един човек, трябва да намериш нещо ценно в него. Кой не обича красотата, здравето, изобилието? Кой не обича да получава красиви скъпоценни камъни, диаманти? Истински можеш да обичаш само онзи, който е изработил нещо съвършено в себе си. Божествената Любов, която може да спаси света от гибел, е любовта на съвършените. Съвършените пък са хора с изобилна светлина — хора на истината.

Три принципа има в Божествения план: Мъдростта, Любовта и Истината. Учителят казва:

„«Ще бъдат научени» — От кого? — От Господа, от Първия Принцип, Който е вътре във вас и ви учи. После иде Христос — вторият принцип, който определя вашите взаимни отношения. Най-после и аз ви говоря. Вие мислите, че аз съм дошъл да пропагандирам някаква секта. Аз съм дошъл, да ви науча да работите.“

[7, с.59]

Значи Учителят е третият, който идва.

Кой е третият? — Духът на Истината, Дух Свети. Той е Дух на плодове, на резултати, на реализация. Той е Дух на жътва и съдба, сеятел на нова култура. Той завършва стария цикъл, за да стане Семе-Ману на новия цикъл. Той е най-фината есенция, която не може да се хване с никаква

мрежа. Затова Светият Дух поругаем не бива. Затова и Исус казва:

„Истина ви казвам, че всички грехове на човешкия род ще бъдат простени, и всички хули, с които биха богохулствували; но ако някой похули Светия Дух, за него няма прошка до века, но е виновен за вечен грях.“
[Марка 3:28,29]

Единственото, което не приема Учителя, то е да го обвинят в лъжа. Това е похулване на Духа, на Словото, на светлината.

„Знаят ли нашите свещеници, какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм отправил нито едно оплакване до невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до съществата от невидимия свят, знаете ли какво ще стане? Нека знаят светите старци, че не хулят мене, но хулят Господа. Те хулят Божието Име и ме наричат «лъжеучител». За тази дума, аз няма да ги извиня никога! Всичко могат да ми припишат, всякакви престъпления, но лъжа и измама – никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека.

Българският народ е видял от мене само добро, но зло – никога. След това светите старци се осмеляват да ме наричат «лъжеучител». Това показва какво е тяхното сърце. По думите им ги познавам. Когато някой говори лошо за мене, аз познавам вече сърцето му. Човек съди за другите по себе си, по своето сърце. Духът в мене, Бог, Който говори в мене, никога не лъже! Той е Единственият, Великият, Светият, Чистият, Който иска всички хора да живеят. Ние сме проява на Бога във всяко отношение и трябва да пазим Неговия закон и Неговото име.“ [10, с.216-217]

„Не съм от онези, които лъжат: досега никога не съм лъгал, нито са ме излъгали. С нищо друго не можете да ме подкупите, а само с добро, истина, любов и мъдрост. Ако искате да служите на Бога и решите това да правите, само тогава Бог ще слезе от своето величие и ще ви направи добри хора и велики духове. Аз ви проповядвам за живия Господ, за Господа на ХХ век

– който събаря затвори, пуца затворниците и носи хармония, ред и порядък, радост и веселие. Той носи такива блага, за които хората не са помислювали. Ще превърне тази земя в райска градина и вие българите ще живеете в нея. Всички ще бъдете живи, пак ще ви срещна и ще видите дали е верно това, което ви говоря или не.“ [30, с.24-25]

„Който иска да стане съвършен, той трябва да се освободи от всички лъжеучители вън и вътре в него. Защо? – Защото учителят никога не може да лъже. ... Понятието за учителя е строго определено: в учителя няма абсолютно никакво насилие, никаква лъжа, никакво зло. Това правило трябва да имате предвид в живота си. ... Който върви по закона на Любовта, Мъдростта и Истината, той е учител; който не спазва тия закони, той е ученик.“ [24, с.24-25]

„Мислите, чувствата и постъпките на обикновения човек са облечени в лъжа. И знаете ли каква е дрехата на лъжата? Лъжата е облечена в копринена дреха, със златни, с блестящи етикети. Когато човек иска да прокара някаква лъжа, той говори в името на любовта, в името на някакви високи идеали, в името на човешината, но в края на тази работа ще се види, дали това е било истина или лъжа. След това човек ще се оправдава, ще казва: Условиата на живота са трудни, пък аз бях слаб човек, не можах да издържа.“ [24, с.7]

Тогава коя е посоката към истината, коя е пътеката към истината, кое е правилното усилие?

Когато Пилат пита Христа, що е истина? Той не му отговаря нищо. Истината не може да се определи с никаква външна форма или представа. Тя е висшата сила, висшето аз вътре в човека, което може да реализира всичко. Ако има тази сила в себе си, човек може да стане гениален поет, художник, музикант, учен, реформатор, мъдрец. И ако днешният човек, днешното общество са подложени на глад, несигурност, епидемии, кризи, то е, защото нямат тази вътрешна сила, поради което стихииите си играят с тях като с обурелени листа.

да устрои на външните стихии, които си играят с тях. Това

Защо дойде Духът на Истината между българите? — Защото те са катализатор за кармична ликвидация, за освобождение на човечеството. Единствената сила, която може да освободи човечеството, е Истината. Според Божественото учение, Любовта дава живот, Мъдростта — знание, Истината — свобода. При българите дойде Духът на Истината, Онзи, Който е глава на Божието Слово:

[Протоколи от съборна среща на Веригата, 21.10.1907г. Варна]

„Господин Дънов каза, че България ще бъде очистена от единия край до другия — и само това ще спаси България. След това Духът ни попита: Знаете ли името ми? Четете Исая 61:10.“

Същественото е, че тук се прави разлика между онзи, който изявява Словото и онзи, който го дава. Кой дава Словото? Кой е Онзи Единият, Истият?

Нека сега хвърлим поглед върху принципа на Истината, във връзка с мисията на българите и на Божественото учение. Учителят казва:

„Всички онези хора, у които съзнанието е пробудено, които искат да разрешат не задачата на небето, но искат да разрешат задачата на земята, задачата на земния живот, трябва да я разрешат по пътя на Истината.“ [18, с.3]

В онзи миг, когато хората са прекъснали тока на Истината, те изгубили своята вътрешна свобода и постепенно потънали в грубите полета на материята. Змията, т.е. една култура от периферията на естеството, внуши «третата точка» извън душата и Духа, която внесе притежанието, користта, ревността и всички пороци на ограничението. С това раздвояване на съзнанието, съществата изгубиха от погледа си вътрешното Слънце на живота и се обърнаха навън към механичния, разделения свят. Поради силовите линии на затворените, враждуващи, изкривени светове — поради користта, хората станаха подвластни на двете най-тежки престъпления — лъжата и убийството. Лъжата е убиецът и крадецът, който направи хората смъртни и нищи. Тя е она-

зи ужасна отрова, която внася конвулсии и дисонанси в цялата вселена. Учителят казва:

„Единственото нещо, от което бягам и не мога да изтърпявам, е лъжата. Няма по-отвратително нещо от миризмата на лъжата. Лъжата е най-страшната отрова в цялата вселена.“

„... първото нещо, което предстои на човека, е да се освободи от лъжата. Освободи ли се от лъжата, тогава ще потекат в неговия живот сили, които ще го направят силен и мощен да мисли. Единственото нещо, което сега спъва хората е лъжата.“ [39, с.14]

„Щом употребите и най-малката лъжа, веднага се образува една черна стена между Бога и вас. Лъжата това е адът. Злото и лъжата са основа за всички нещастия. Доброто и Истината са основа за щастieto.“ [15]

„Лъжата постоянно обезсилва човека, а истината го усилва. Малката любов произвежда противоречията.“ [15]

„Искате ли да бъдете здрави, умни, добри, непременно трябва да обичате Истината и абсолютно да изхвърлите лъжата въвн от себе си. Няма по-отвратително нещо от лъжата.“ [15]

Господ е Божественият лекар, който идва да освободи хората от ограничителните условия. За да им помогне, той трябва да пробуди съзнанието им, да съзнаят положението си, да излязат от своя коптор и да посрещнат първия лъч на новия ден.

„Лекарят трябва да каже на болния истината. Той трябва да му каже: Слушай приятелю, ако в продължение на 24 часа не изправиш своите мисли и чувства, ти непременно ще заминеш за онзи свят. Само Истината ще освободи човека от ограничителните условия на живота. Какво по-голямо ограничение от смъртта?“ [20, с.201]

Съвременните хора са хипнотизирани; те са роби на лъжата, на осигуряването, на закона за необходимостта. Те са роби на външните неща, защото техният дух е немощен да устои на външните стихии, които си играят с тях. Това

положение е съдбовно и те са обречени, ако не се отвърнат от този път. Защото *«всеки, който говори неверни неща, е даден вече под съд.»* [34, с.89]

Как ще се спасят? — Като се обърнат в правата насока на живота, където Божественото Слънце ще ги привлече в истинския, необятния живот. Коя е тази права насока в живота? — Божествената Истина. В тази посока може да се намери светлина и мъдрост, красота и съвършенство, безсмъртно щастие и простор за изява.

„... да живее човек с истината, значи да бъде заобиколен със светлината на Божествения Дух, който работи. Истината е едно велико течение, което слиза от царството на виделината на божествените светове и в по-ниските светове образува краските.“ [32]

„Истината освобождава човека и внася живот в него. Да изгубиш истината, това значи, животът ти да потъмнее.“

И тъй, истината има отношение към светлината. Да живееш в света на истината, това значи, да различаваш нещата по форма, съдържание и смисъл.“ [31, с.89]

„Когато истината грее, плодът цъфти и зрее.“ Какво представлява плодът за човека? — Плодовете са храна за живота, а без храна животът не може да се поддържа.“ [11, с.4]

Значи от интимния свят на Истината, от същията на естеството, излизат живота, разумността и всички полета на съществуването. Не само това, но под лъчите на това интимно слънце всички реалности се разгръщат, развиват, цъфват, дават плод. Естеството на всяка реалност се познава по плода ѝ.

„Христос казва Вие трябва да търсите Истината, която е вложена във вашата душа. ... Словото Божие, което представлява тази велика Истина, се състои от многобройни семена, които, за да посея, избирам специален метод. Този метод е следният: аз предварително проучвам почвата и като видя, че тия семена не биха се развивали в тази почва, не ги сея. Някой казва: сей в тази почва! Не, в тази почва ще сея други семена,

но тия ценните няма да сея. Най-ценните семена ще сея в най-хубавата почва. ... ние се намираме пред великата Истина на живота, и трябва да я търсим. Няма по-велико, по-мощно нещо в света от това, човек да намери Истината, да търси Славата Божия! След като човек намери тази слава, всички неща в живота му ще се наредят по един хармоничен начин.“ [13]

Значи Истината, семето на живота, Словото Божие, е онази велика основа, върху която може да се съгради нещо ново, красиво, непреходно. Мощна е тази основа. Тя е огън, който стопява всичко старо, хилаво, плесенясало и негодно. Върху тази основа могат да устоят само светлината, безмъртието и свободата.

„Ако ме любите, ще опазите моето Слово» – като произнесете този стих, връвта, с която сте свързани за нещо или някого, ще падне и ще настъпи светлина в ума ви. Имате да плащате една полица, умът ви е толкова стегнат, не знаете какво да правите – произнесете този стих.

На всички същества гледайте като на съзнания, през които протича един и същ живот. Един е животът, едно съзнание прониква всички живи същества.“ [15]

„Словото подразбира Божествените мисли. Милиони години са били нужни, докато се създаде сегашното Слово! ... Божественият свят не е на мълчание, но свят на пълна хармония, на красив музикален говор. Най-красивата реч, е тая на Божествения свят. За да разбере това, човек трябва да притежава такива органи, чрез които да възприема висшите вибрации на Божественото Слово.“ [21, с.86]

„Няма същество по-богато от човека. И най-престъпният човек съдържа в себе си грамадна енергия, която, ако той използва правилно, може и светия да стане. Той се е оплел в идеята, че е престъпник, че от него нищо добро не може да излезе и не прави усилия за своето повдигане. Как е дошъл до това положение? – Чрез внушение. ... За да се избегнат тия лоши последствия в живота, човек трябва да се стреми към

Истината. В Истината е скрит смисъла на живота.“
[19, с.13]

„Словото Божие е живият хляб, за който Христос е говорил. Словото представлява съгъстена божествена енергия.

Небето, слънцата, планетите, всички живи същества — това е Словото.“ [15]

Когато Истината, Словото е между нас, това значи, че висшата светлина, която дава живот, знание и свобода е дошла от глъбините на своето свято жилище, да ни повдигне.

„Това, което може да ви подмлади, да възвърне вашите сили, да оправи света, то е разумното Слово. Когато хората възприемат Словото, светът ще се оправи.“ [15]

„Това, което може да ви освободи, да възвърне вашето здраве, да ви направи щастливи, е истината. Това, което уравновесява вашата мисъл, което осмисля живота ви, е истината.“ [28, с.114]

Какво е истината? — Това, което е направило всичко в света. Затова е казано: «Глава на твоето Слово е Истината.» [28, с.188]

Никой човек, нито народ, нито общество, не може да оправи своя свят, ако не се обърне към истината. Сега се очаква най-голямото чудо в нашата вселена — изгряване слънцето на великата Истина в света. Човечеството е изостанало много в развитието си. По-голямата част от хората са хилави — не могат да устоят на лъчите на това слънце. Това значи, че нямат вътрешна светлина и интензивност на живота, и тази мощна светлина ще ги разкапе, както се разкапва прокаженият. Мисията на Божественото Слово е да внесе светлина в душите на хората, да ги подготви за великото събитие в края на ХХ век, което коренно ще промени битието на човешката раса.

„... хората всякога обичат да изопачават Истината. Те изопачават Истината по простата причина, понеже очите им, като не са приспособени към тази силна светлина, каквато представлява Истината, съзнателно турят една или друга преграда, за да отслабят действието ѝ върху очите си, та по този начин да не ги

дразни. Ако на хората се каже самата истина, те ще полудеят. ... не подразбирам полудяване в абсолютния смисъл на думата, че ще си изгубят ума, но ще станат като халосани.“ [4, с.6]

Развоят на човешката раса е забулен в дълбока тайна, в един космогоничен период от милиарди години. В символиката, касаеща този развой се говори за дълбоките трансформации в съзнанието, символизирани от първия и втория Адам. Сега сме пред прага на епохата, в която третият Адам се създава. Учителят разкрива това в следната притча:

„... първият път Господ духнал в устата на човека и видял резултата. Втори път духнал в носа и видял какъв е резултата. Сега вече Господ ще духне в очите на хората. И като духне в очите им, първите ще станат последни, а последните — първи.“ [26, с.29]

Кои са първите сега? — Книжниците и фарисеите, които държат в ръцете си духовните общества, науката и държавата. Тяхната власт, обаче, преминава. Сега идва една епоха, в която светиите ще управляват. Ония нищите духом, скромните, тихите, незабележимите сред нас. Те носят нещо ново, чисто, живително, неподозирано за представите на сегашния свят. Те не са църковните светии, но ония мощни космични същества, професорите на светлината, които ще запалят света с неугасим Божествен огън, ще влеят в него живота на безсмъртието — живот на високи идеали и себеотричане.

„Истината не е нещо абстрактно; тя се явява във всяка любеща душа. А любовта се явява при самопожертвуването.“ [10, с.192]

Следователно, всяка любеща душа може да се уподоби на слънце, което осветява пътя на хората и, като ги огрява, изпълва ги с ценност — сила, живот, вдъхновение, благодат.

Божественото учение пробужда човешката душа за Слънцето, което вечно изгрява и никога не залязва. Това Слънце е Божественият Дух, който озарява райската градина на душата. Растенията на райската градина са дарбите и добродетелите на човека. Дървото на живота сред нея е представено от двете нервни системи, които са проводници

на теченията от центъра към периферията на Вселената (централна нервна система — мислене) и от периферията към центъра на Вселената (симпатична нервна система — чувстване).

Градината или нивата на днешния човек е попукана и суха, пълна с плевели и злосторни същества. Тя се нуждае от живата вода на любовта, от струите на виделината, които внасят чистота и гениалност в човека.

Христос казва: *«Царството Божие вътре във вас е.»* Идването на Царството Божие представлява пробуждане космичното съзнание на човека, изгряването на Божественото Слънце в душата му. Когато се пробуди за своето истинско космично естество, човешката душа влиза в царството на Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Затова пробуждането на човешката душа е първата стъпка на Божественото учение. Тази стъпка може да се осъществи с много прост метод — Паневритмията. Паневритмията е синкретичен метод, даден от Учителя за широка употреба. Той съдържа тайната символика и ключовете на Божественото учение. Той отключва този тъмен свят с вибрациите на священото Божие Име, което Христос яви на своите ученици.

Мисията на българите е свързана преди всичко с приложение на Паневритмията. Тя е живо Слово, което трябва да се отключи, защото в него е изявен Онзи, «Единийт, Истийт», от Когото произлиза всичко и в Когото е спасението и повдигането на душите.

* * *

ЛИТЕРАТУРА

1. АБСОЛЮТНА ИСТИНА — утринни слова, г.І, 1930-32г.
2. ВЕЛИКИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТА — неделни беседи, 1919г.
3. ВЕЧНОТО БЛАГО — съборни беседи, 1943-44г.
4. ВИДЯХМЕ ЗВЕЗДАТА — беседа, серии
5. В СВОИТЕ СИ — беседа, сер.VIII, кн.33
6. ДА ВИ ДАДЕ — неделни беседи, 1929-30г. София
7. ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА — неделни беседи, 1916-20г.
8. ДАЛИ МОЖЕ — неделни беседи, 1918г. София
9. ДВЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ
10. ЖИВИЯТ ГОСПОД — неделни беседи, 1922г. София
11. ЗАТОВА СЕ РОДИХ — неделни беседи, г.IX, т.І, 1926г.
12. КОГАТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ — неделни беседи, 1924-25г.
13. КОЙТО ИСКА СЛАВАТА — беседа, серии
14. КРАДЕЦЪТ И ПАСТИРЯТ — неделни беседи, г.XIII, т.І, 1929г.
15. МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН — 1979-80г.
16. МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН — 1992-93г.
17. МНОЗИНА КАЗВАХА — неделни беседи, г.X, т.ІІ, 1927г.
18. МОЕТО ЦАРСТВО — беседа, серии
19. НЕГОВАТА ЗАПОВЕД — беседа, серии
20. НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА — неделни беседи, г.X, т.ІІ, 1927-28г.
21. НОВИЯТ ЧОВЕК — неделни беседи, 1921г. София
22. НОВОТО НАЧАЛО — утринни слова, 1943-44г. София
23. ОТЕЦ МЕ ЛЮБИ — сборник беседи, 1936г.
24. ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ — сборник беседи
25. ПЕТИМАТА БРАТЯ — неделни беседи, 1923-38г.
26. ПОСЛЕДНОТО МЯСТО — беседа, серии
27. ПОУЧАВАШЕ ГИ — неделни беседи, 1923г. София
28. СЕЯТЕЛЯТ — утринни слова, г.ІІ, т.ІІ, 1932-33г.
29. СИЛА И ЖИВОТ — 1921-22г.
30. СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО — неделни беседи, г.X, т.ІІ, 1928г.
31. СОЛТА — III^{та} серия, неделни беседи, 1915-19г. София
32. СТАРОТО ОТМИНА — утринни слова, г.V, т.ІІ, 1937г. София

33. СЪБОРНА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА — 1907г. Варна
34. СЪБУЖДАНЕ — ООК, г.ХІ, т.І, 1931г. София
35. ТОЙ СЪЗДАВА
36. ТРИТЕ ЖИВОТА — ООК, г.І, т.І, 1922г. София, Витоша, Чамкория
37. УСЛОВИЯ НА РАЗУМНИЯ ЧОВЕК — ООК, г.У, т.ІІІ, 1926г.
38. УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ — 1939г.
39. ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА — съборни беседи, 1935г. 7^{те} рилез.
40. ЩЕ СЕ НАСИТЯТ — беседа, серии
41. ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ — нед. беседи, 1920-22г.
42. ДРУГИ: ВАКУУМЪТ — ЕНЕРГИЯ НА БЪДЕЩЕТО — В.Лапчински

* МОК — Младежки окултен клас; ООК — Общ окултен клас.

„Сега, като не срещнат, хората казват: Този изедник, който носи новото учение. Казвам: Говорете се, всички християни ще бъдат повикани при Христа. Протав вас е заведено дело. Христос ще ви пита: Какво чакахте преди хиляди години, още не сте приложили моето учение?“

[41, с.86]
БОЖЕСТВЕННОТО
„Докато са венето е частта от него. Дръжте се за него! Миналото остава минало, вето е минало, бъдещето за вас е бъдеще, а за нас вървим настоящето – т.е. Божественото.“

[41, с.163-164]
„Важен е новият, т.е. Божественият живот, който прониква в целокупната природа. Нова врата се отваря, нови условия идат; нов дикъл се създава. Които може да влезе в него, той се намира пред велика перспектива. Всеки трябва да бъде готов за новото време. Ако не сте готови, ще закъснее.“

Как така, Учителят изхожда от Христа, а говори «новото учение», «моето учение»?

Преди всичко, ако едно слово е Божествено, то изхожда от Духа. В Духа няма минало, няма бъдеще. Той е живот, който се реализира в мига на настоящето. Той е свята струя от идеи, сили и възможности, които сега идват в живота. Ето защо, Божественото е новото, което понастоящем идва близо като живителен импулс в душите на същества. Това е нова идея, всяко ново течение и явление в живота диктувани в основата си от Божествените потребности на настоящето. И те се опорочават само защото миналото и инерцията покриват с тия новото учение в тях.

33. СЪБОРНА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА — 1907г. Варна
 34. СЪБУЖДАНЕ — ООК, т.ХІ, т.І, 1931г. София
 35. ТОЙ СЪЗДАВА
 36. ТРИТЕ ЖИВОТА — ООК, т.І, т.І, 1922г. София, Ватопи, Чамкория
 37. УСЛОВИЯ НА РАЗУМНИЯ ЧОВЕК — ООК, т.V, т.ІІІ, 1926г.
 38. УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ — 1939г.
 39. ЦАРСКИЯТ ПЪТ — беседа, 1935г. 7^а рилска
 40. ВЪЗ СЕ НАСИТЯТ — беседа, сери
 41. ШЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ
 42. БОЖЕСТВЕНАТА

Книга втора

БОЖЕСТВЕНАТО УЧЕНИЕ

* МОК — Младечко общество за общо окултен клас.

„Сега, като ме срещнат, хората казват: Този изедник, който носи новото учение. Казвам: Гответе се, всички християни ще бъдат повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: Какво чакахте досега, че от две хиляди години още не сте приложили моето учение?“

[41, с.85]

„Божественото е в настоящето. Дръжте се за него! Миналото оставаме за светските хора, бъдещето за религиозните, а за нас държим настоящето – т.е. Божественото.“

[41, с.163-164]

„Важен е новият, т.е. Божественият живот, който прониква в целокупната природа. Нова врата се отваря, нови условия идат; нов цикъл се създава. Който може да влезе в него, той се намира пред велика перспектива. Всеки трябва да бъде готов за новото време. Ако не сте готови, ще закъснеете.“

Как така, Учителят изхожда от Христа, а говори «новото учение», «моето учение»?

Преди всичко, ако едно слово е Божествено, то изхожда от Духа. В Духа няма минало, няма бъдеще. Той е живот, който се реализира в мига на настоящето. Той е свежата струя от идеи, сили и възможности, които сега влизат в живота. Ето защо, Божественото е новото, което постоянно влиза като живителен импулс в душите на съществата. Всяка нова идея, всяко ново течение и явление в живота са продиктувани в основата си от Божествените потребности на настоящето. И те се опорочават само защото рутината, преданието, инерцията покриват с тиня новото, Божественото в тях.

Принципите на Божественото учение са неизменни, но формите и методите, които се изнасят, отговарят на съзнанието и възможностите на съществата в дадена епоха. Духът е, който говори, който ражда Словото. Понеже Духът е един и същ във времето, Той може да казва — това е моето Слово, моето учение, това е новото, което сега извира от мен.

Защо трябваше да дойде материализмът в света? — За да измете предразсъдъците и лицемерието на хората. — Защо трябва да дойде новото учение? — За да измие тинята, да отвори път на Божествения, на новия живот, който сега иде.

Трудно се разбират, трудно се носят и прилагат Божествените истини в тяхната дълбочина. Навремето, учениците на Христос се държаха за различни старозаветни идеи, и трябваше Духът да ги подложи на гонение, за да се освободят от идейното насилие, от старозаветните форми. Днес виждаме, как простото и свято учение на Христос, за космичната тайна на Божието Име, на Любовта, се превърна в система от схоластични догми, ритуали и забрани. Виждаме, как идеала за братство и приятелство между хората се превърна в стоглаво чудовище, чиито глави съскат една срещу друга.

Духът не признава учението на това стоглаво чудовище. Ето защо, Той изнася днес новото учение, което е езотеричното, тайното, свещеното учение на Христос.

Когато се прощава с учениците си Христос казва:

„Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега. А когато дойде оня, Духът на Истината, ще ви упътва на всяка истина.“

На това основание и Учителят казва:

„Няма човек, който живее по Христовото учение. Не съдя никого, но казвам, че сте закъснели. Днес се проповядва учение по-високо от Христовото. Ще кажете, че това е заблуда. — Не е заблуда. Сам Христос казва: Има много неща да ви казвам, но още не сте готови. Когато дойда втори път, ще ви кажа неща, за които сегашните ви умове не са готови.“ [32, с.74]

Заедно с Школата, където се дават Божествените принципи и методи, Учителят в своите беседи вникна дълбоко в Христовото Слово, разкри неговите необятни дълбочини, не-

обятните простори за неговото приложение в живота. Ще изложим няколко от многобройните мисли на Учителя, че той изнася Духа на Христовото учение, Духа на вечното Божествено учение.

„Ако българският народ трябва да чуе истината, нека я чуе такава, каквато е. Преди 2000 години Христос проповядваше едно учение. Нека се изнесе това учение такава, каквото е било тогава; нека се изнесе така, както се проповядва днес. Желанието на адептите е да се приложи Христовото учение, както е. Тогава и те ще приложат своята сила и мощ.“ [14, с.200]

„Мнозина питат: Какво е новото учение? — Това е Христовото учение. Такова е било в миналото, такава е днес, такава ще е и в бъдеще. То отрича всякакъв ад, всякакъв пъкъл. Адът е човешко изобретение. Човек сам го създава и сам влиза в него. Сега ние създаваме Божествения рай и влизаме да живеем в него.“ [41, с.21]

В тия думи се съдържа една велика истина. Понеже мисълта е генетична сила на светлината, която определя процесите в Битието — характерът на нашите мисли и идеи формира нашите бъдещи условия. Идеите на църквата за ада, за греха, за магьосничеството породиха една тъмна епоха. Идеите за новата епоха се отличават със светлина, интензивност, простор и перспектива.

„Новото време изисква нови форми, нови идеи. Стремещт на човека се заключава, именно, в това, да преработи старите форми, да създаде от тях нещо ново. Ето защо, когато говоря за новото учение, разбирам изкуство за превръщане на материята, изкуство за превръщане силите в природата. Само така тези сили могат да работят за нашия организъм.“ [41, с.24]

Изкуството за превръщане на материята е висше изкуство на новото време. То има предвид алхимията на волята, която трансформира оловото в злато, въглерода в диамант, смъртта — в безсмъртие. Когато се говори за кротост, смирение, търпение, милост, имат се предвид великите методи за трансформиране основите на Битието, с които си служи диамантената воля на съществата с христово съзнание.

„Учението на Христа ще реформира света. Единствено то е в сила да оправи човешкия живот. Както светлината, въздуха, водата и храната, като външни сили, реформират човешкия живот, така и учението на Христа като Божествена сила го реформира отвътре. Това учение освобождава човека от всички лъжи и заблуждения.“ [26, с.280]

Христовите думи не са случайни. Констелациите на Христовите идеи произлизат от причинния свят, където връзките са фундаментални, енергиите — мощни, възраждащи. Ако се свържем с мощния ток на Христовото Слово, той може да ни очисти от всякакъв товар и бreme.

„В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз. Мойсеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване, законът на Христа, т.е. законът на Любовта е бърз процес.“ [31, с.14]

Защо е бърз процесът на Любовта? — Защото тя е най-интимната, най-мощната сила извън времето и пространството. Който се домогне до областта на Божията Любов, той реализира идеалите си моментално.

„Какво донесе Христос на човечеството? Той донесе едно учение за любовта и свободата, да направи всички хора вътрешно свободни.“ [11, с.118]

„Трябва да приложите учението на Христа вътрешно, а не отвън, както днес се прилага.“ [26, с.280]

Понеже Христовото учение е на Духа, човек трябва да прояви Духа, Божественото в себе си. Върховният Учител на човека е Божественият импулс в неговата душа, а не външните наставления и форми. Учителят говори на ученика на това поле.

„Приемете Христовото учение, приложете Неговата любов, за да се освободите от старите навици на критика и осъждане. Всяко нещо, което човек прави, трябва да се основава на любовта. Когато правите добро на ближния си, вие го правите на себе си.“ [3, с.136]

Тези думи могат да се пояснят от следния случай.

Един брат донесъл на Учителя една кошница едри круши от провинцията. След малко Учителят слязъл долу и

„Сега, като ме срещнат, хората казват: Този изедник, който носи новото учение. Казвам: Гответе се, всички християни ще бъдат повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: Какво чакахте досега, че от две хиляди години още не сте приложили моето учение?“

[41, с.85]

„Божественото е в настоящето. Дръжте се за него! Миналото оставаме за светските хора, бъдещето за религиозните, а за нас държим настоящето – т.е. Божественото.“

[41, с.163-164]

„Важен е новият, т.е. Божественият живот, който прониква в целокупната природа. Нова врата се отваря, нови условия идат; нов цикъл се създава. Който може да влезе в него, той се намира пред велика перспектива. Всеки трябва да бъде готов за новото време. Ако не сте готови, ще закъснееете.“

Как така, Учителят изхожда от Христа, а говори «новото учение», «моето учение»?

Преди всичко, ако едно слово е Божествено, то изхожда от Духа. В Духа няма минало, няма бъдеще. Той е живот, който се реализира в мига на настоящето. Той е свежата струя от идеи, сили и възможности, които сега влизат в живота. Ето защо, Божественото е новото, което постоянно влиза като живителен импулс в душите на съществата. Всяка нова идея, всяко ново течение и явление в живота са продиктувани в основата си от Божествените потребности на настоящето. И те се опорочават само защото рутината, преданието, инерцията покриват с тиня новото, Божественото в тях.

раздал крушите на всички, които се намерили на двора. Братът се умъчил и казал: «Учителю, аз ги донесох за Вас.» Учителят се усмихнал и му отговорил: «Аз имам много уста.»

Онзи, който живее в Духа, той живее живота на цялото човечество. Онзи, който живее за другите, животът и условията му се разширяват.

„Христовото учение е на принципи, а не на форми. Принципите разширяват, а формите ограничават. Вън от Христовите принципи животът на човека е безсмислен.“ [3, с.92]

Кои са основните принципи на Христовото учение? — Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Всички други принципи са следствия, методи, условия.

„Кога ще дойде Христос на земята? — Когато правдата влезе в сърцата ви, истината — в умовете ви, а светостта във волята ви. Не стане ли това, Христос никога няма да дойде на земята.“ [26, с.297]

Къде ще дойде Христос? — В сърцата, умовете и душите на хората. Не се ли повдигне всеки човек, той никога не може да приеме Христовата светлина.

„Учението на Христа е необходимо за развитието на човека; за доброто на всяка душа; за доброто на всеки народ; за доброто на цялото човечество. То е единственото учение, което може да внесе светлина, свобода и чистота във всяка душа. Чрез това учение всеки може да види лицето на Бога.“ [32, с.59]

Какво представлява лицето на Бога? — Виделина. Съвременните християни са изгубили Божието Име, изгубили са името на Любовта, с което Христос отключва висшето поле на космичния живот.

„Днес се ражда новият Христос. Той се ражда в душите, в умовете и сърцата на хората. ... Христос казва: «Никой не може да отиде при Отца, великия център на Любовта, освен чрез мене.» Това е новото учение.“ [32, с.21,22]

Ние не можем да постигнем благото на живота, не можем да се освободим от сегашното робство, ако не съзнаем Христовия Дух в себе си и във всичко живо. Постигането

на това висше естество, на тази висша светлина на необятния живот, действително е есенция на Христовото учение.

„Християнството се отличава от всички теософски учения по това, че то дава методи за общение на човека с Бога.“ [11, с.86]

Кое християнство? — Езотеричното учение на Христос, което преобразява и възкресява душите.

„Новото учение, което Христос проповядвал, трябва да се приложи първо в училищата.“ [32, с.71]

Как да се приложи? Ако се внесе съвременното християнство, то би сковало творческия устрем, нестандартния порив на новото, на Духа. Христовото учение трябва да се приложи по новия начин, който потребностите на живота налагат.

„Христовото учение е почва, т.е. основа на всички социални учения. На тази почва всичко може да се приложи, всичко може да вирее.“ [32, с.124]

Социалните принципи са неотделими от принципите на природата, принципите на науката, принципите на целокупния живот. Тия принципи изхождат от Духа, от полето на висша справедливост.

„И тъй, ако хората приемат Христовото учение доброволно, Христос ще дойде между тях с мир и любов. Ако не го приемат доброволно, цялата култура ще ми не седем пъти през огън, но ще се пречисти и обнови. Огнена вълна ще мине през умовете на всички хора, но ще ги изправи. Няма да остане човек, който да мисли криво.“ [26, с.65]

Съвременната култура, понеже не е приложила Христовото учение, не е приложила космичния закон, се самонаказва — изпитва последствията на своята неразумност.

„Христос казва, че по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, отколкото на онзи град. — На кой град? — Който не е разбрал и не е приложил Христовото учение. — Какво ще бъде наказанието му? — Мъчения и страдания. Жителите на този град ще говорят, ще мислят, но нищо няма да постигнат. Ще критикуват този-онзи, ще говорят по адрес на това и на онова общество, докато най-после кажат: Говорихме,

критикувахме, мислихме, работихме, но нищо не постигнахме. Навсякъде само терзания и мъчения.“ [14, с.72-73]

„Сега на всички мъже и жени казвам: Приложете Христовото учение в домовете си. Днес всеки дом има своя религия. При това положение никой не може да възкръсне. Който иска да възкръсне, трябва да приеме Христовото учение.

Сега аз искам да ме опитате, доколко прилагам Христовото учение, и аз искам да ви опитам. Не искам да вярвате в мене, но да вярвате в своята душа и в своя дух. Вие още не живеете в душата си.“ [11, с.270]

„Някои семена паднаха в църквата, но не поникнаха. Църквата не разбра Христовото учение. Чудя се на църквата, която мисли, че разбира Христа. Светските хора, които прилагат трудовата повинност, разбират повече Христовото учение, отколкото ония, които минават за християни. В Англия мнозина разбраха, че не трябва да има частна собственост. Този възглед трябваше да приложи и църквата, но той се възприе от хора, които са далеч от Христа. Затова Христос казва, че Синовете Божии ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина, а тия, които са вън, ще влязат в светлината. Днес Бог призовава тия хора. Необрязаните ще изпълнят това велико учение. То носи свобода за всички хора, за всички домове и общества. И ние искаме свобода за всички живи същества.

Доста това иго! Не ни трябва вече владици и попове. Ние се нуждаем от братя и сестри, от майки и бащи, от учители да ни учат.“ [26, с.65]

Изложените мисли показват, че Учителят разглежда своето учение като неразделно и единно с автентичното Христово учение. Ето защо, когато по-нататък употребява израза «моето учение» или «новото учение», има предвид изявяване на Христовите принципи, на Христовия Дух.

*

„Сега искам да внимавате върху това, което ще говоря. Днес проповядвам едно учение, върху което почива развитието на душата, на ума и на сърцето. То е учение, което носи мир и спокойствие на сърцето; учение, което носи светлина на ума, обнова на душата, сила на духа. Това учение е в състояние да възстанови краката на хромите, да отвори очите на слепите; от това учение глухите прочуват, болните оздравяват, мъртвите възкръсват. То носи хармония навсякъде. За това учение няма никакво препятствие. То е учението на живия Бог, Който е между хората, и между камъните, и между растенията, и между животните. Живият Господ, за Когото ви говоря, е навсякъде. Той е познат на всички. Единственото реално и съществено нещо в света е тоя Бог.

Някои искат да разрешат въпроса за съществуването на Бога по философски начин. Оставете настрана философските разисквания и гимнастики на ума. Тоя въпрос се решава чрез опит.“ [11, с.3]

„Любовта е огън. Такова е и моето учение.“ [14, с.125]

„Когато Божественото учение се приложи, навсякъде ще се яви огън от 35 милиона градуса. Всичко ще изчезне – свещеници, владци, министри, царе, майки и бащи – всичко около вас ще се стопи и ще се създаде нов свят. Тогава всички ще кажете: Благодарим Ти, Господи, че ни освободи от всички заблуждения. Можем да живеем вече по братски. Какво по-голямо благо от това? Да може всеки свободно да живее и да се развива. Казвам: Иде огън в света!“ [14, с.124-125]

Тук се говори за вътрешните условия на Слънцето, за духовния импулс на новата култура, който вече приижда. Слънчевата култура ще повлияе върху земната. Това е мистерията на Христовото пришествие.

В целия си живот Учителят показва смирение, скромност, пълна жертвеност и всеотдайност. Следователно, когато говори за себе си, той има предвид протичането на Словото от Духа, а не егото на личността:

„Като се движа между вас, вие си казвате: Кротък човек е Учителят, но като излезе на амвона, не можеш

да го познаеш! — Аз изнасям истината. Тя иде от Бога. Какво съм аз? — Голям извор, от който всеки момент извира чиста вода. Изтеклата вода е минала вече, но-ва вода иде. — За кого е тази вода? — За тебе. Ако пиеш от нея, за тебе е. Всеки слънчев лъч, който ти уловиш, е специално за тебе. Веднъж лъчът паднал на тебе, никой не може да ти го вземе. Той е паднал специално за тебе. Водата, която пиете в момента, никой не може да пие. Любовта, която ти приемаш, никой не може да ти отнеме. Аз не говоря за водата в затворе-ните шишета, а за водата на извора. Аз не говоря за догмите на света, а за течащата Божествена струя — от нея ще пиете. Който пие от новото учение, от но-вата струя, ще се освежи и подмлади.

Искам да бъдете смели, решителни, да разсъждава-те добре. Вие се намирате на кръстопът, дето трябва да решите един от най-важните въпроси на вашия живот. Будни трябва да бъдете.“ [14, с.146-147]

„Аз не проповядвам никаква религия, но говоря на хората за добър живот. Моята наука е за живота, който хората са изгубили. ... И Христос не е проповяд-вал никаква религия, но говорил за пътя, истината и живота, към които човек трябва да се стреми. Когато запитали Христа на кой Бог да се кланят, Той отговорил: «Иде ден и сега е, когато нито в Ерусалим ще се кланят, нито на тази гора, но ще се кланят на Бога в дух и истина.» [3, с.78]

„Не мислете, че ви проповядвам някаква религия. Да ме пази Господ от това! Аз ви проповядвам едно Божествено учение, върху което се основава бъдещия строй. Това учение се крепи върху разумните закони на природата.“ [41, с.66]

„Ние не създаваме религия, но създаваме добра почва, дето добрите хора да растат и да се развиват като братя. Какви са хората, за нас е безразлично. Важно е да живеят като братя, по любов, и който каквато дарба има, да я прояви.“ [14, с.204]

„Божественото учение не е ново, не го изнасям сега. Аз само правя превод от великата книга на живота.“
[41, с.66]

Когато Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът!, Той все едно казва: Аз съм Мъдрост, Истина и Любов! Пътят е процес на растене по закона на Мъдростта и светлината. Любовта пък е основата, извора на живота. Затова учението на Христос за Любовта може да се нарече още — учение за живота. То е още учение за душата — майката на живота. Учение за Божествената работа и творчество, които се импулсират от света на душата. Духът на новото учение, както и символът на шестата раса е Божественият триъгълник — Любов, Мъдрост, Истина.

Да служиш на Бога в дух и истина, значи да проявиш своите дарби за общо благо. Това може да стане само, ако преминеш през процесите на Любовта, Мъдростта и Истината, т.е. да покълнеш, да израстеш и да дадеш плод.

„Има три ключа на живота: първият ключ е на любовта; вторият ключ е на мъдростта; третият ключ е на истината. Който обича, той има ключовете на живота в себе си и може да ги дава и на другите; когото обичат, и той също така може да се ползува от тия ключове.

Има начини, методи, чрез които тия ключове могат да се прилагат правилно. Те са прости методи. И малките деца могат да приложат тия ключове, особено ключа на любовта. Който иска да се ползува от ключа на любовта, той трябва да стане малко дете; който иска да се ползува от ключа на мъдростта, той трябва да стане стар човек на 120 години; който иска да се ползува от ключа на истината, той трябва да стане млада, красива мома, да се движи с бързината на светлината. Стане ли човек дева, девица, той ще придобие абсолютна свобода. Тъй щото, иска ли човек да се ползва едновременно от трите ключа, той трябва да стане малко дете, стар човек на 120 години и млада красива мома, подир която да тичат всички хора. Малкото дете представя сърцето, старият човек — ума, а младата мома — душата. И тогава, според случая,

човек ще се проявява или като дете, или като стар дядо, или като красива мома.“ [30, с.28-29]

„Животът в своите прояви е трояк: физически, който се изразява в движение, хранене и дишане; духовен – в чувствуване, мислене и воля; най-после иде Божественият живот – в любов, мъдрост, истина, или живот, светлина и свобода.“ [37, с.290]

„Всички души, които са готови да служат на Бога, трябва да се хванат за ръка и да кажат: От сега нататък ще служим на трите велики принципа, в тях е спасението на света. Само така, всички недоразумения в обществата и народите ще изчезнат. В душите на хората ще настане вътрешен мир, в умовете им ще се яви светлина и в сърцето им небивала радост. Нова светлина иде за всички, които са решили да служат на великите принципи на живота.“ [32, с.41]

„Ние проповядваме една религия, една философия, една мъдрост, едно Божествено учение, основано на опит в трите свята – физическия, духовния и Божествения.“ [32, с.152]

„Новото учение подразбира хармония между мислите, чувствата и постъпките на хората. Божественото се проявява в малки неща, а не в големи. Някога едно малко движение, изпълнено с Божествена енергия струва повече, отколкото богатството на цялата земя.“ [13, с.21]

„Това е новото учение – учение на Любовта, учение на Мъдростта и учение на Истината. Това е учението, което бъдещата култура носи на човечеството.“ [32, с.187]

„«Кое е това ново учение?» – То иде сега в света да донесе новата култура, да покаже вътрешната страна на живота.“ [32, с.80]

Коя е новата култура? – Култура на най-малките величини, на възвишеното. Коя е вътрешната страна на живота? – Йерархията на светлината, йерархията на съществата, които формират Божественото тяло на универсума в неизказано любовно преливане и общение. Велико е знанието за живота, както в методите за неговото изявяване

във вечността, така и в прозренията за неговото естество. Това е знанието и познанието на висшата Реалност в света, от която извира активността на живота — от най-фините си трепети, до вселенския си размах. Върховното е, да намериш неувяхващия живот, да намериш пламъчето на Любовта. С това пламъче хората стават Синове Божии и влизат в еволюцията на духовния свят. Там човек за една капка любов жертвува всички форми, които го ограничават.

„Вие съвременните хора сте християни, но не сте още синове Божии. Горко сега на този, който каже, че е син Божии; биха го обесили, биха го сметнали за еретик, за смахнат човек и т.н. Син Божии е човек, здрав физически, душевно и умствено, и той не умира. Така го определям.

Ние трябва добре да разбираме Христовото учение. Христос казва: «Аз дойдох да сторя не своята воля, а волята на Онзи, Който ме е изпратил.» Кой е Той? Още не Го знаете. Всички Го търсят пипнешката, и свещи Му палят, и тамян кадят, и нагоре гледат, и ядат, и пият, и четат, и никой не Го знае още. Горчива истина.» [35, с.150]

„Да бъдеш Син Божии, значи да чувствуваш импулса на цялата вселена, всичката нейна красота, всичко възвишено и благородно в света.“ [23, с.4]

„Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат Синове Божии. Когато всички хора работят и се съобразяват със законите на любовта, мъдростта и истината, те ще станат Синове Божии.“

„Аз говоря за Божествената Любов, която изисква жертва. Който приема новото учение, той е готов за всякаква жертва. Самата еволюция изисква жертви. Съществува еволюция на въплътените души, които живеят в най-гъстата материя на земята, при най-голямо съпротивление. При тази еволюция се развива най-голяма енергия. Този е най-трудният път на мъдростта. Съвременното човечество върви по този път. Макар, че се проповядва на хората учението за любовта, те вървят по най-мъчния път. Съществува още една еволюция — на девите, т.е. — на ангелите. Те

вървят по най-лесния път, с най-малко съпротивление. Значи, ангелите ходят по пътя на любовта, а хората – по пътя на мъдростта. Тези две еволюции ще се срещнат скоро. Има един възел, дето ще стане кръстосване на човешката култура с ангелската. Там хората и ангелите ще се поздравят. Църквата нарича този процес възкресение. Любовта е качество на ангелите. Хората, които от 8000 години минават през областта на мъдростта, т.е. през изпитания, ще се срещнат с ангелите и ще се опознаят.“ [32, с.194-195]

Това е великото събитие на нашата епоха, в което очите на хората ще се отворят за по-висши светове, за великото единство на живота във вселената.

„Да живееш, това значи, да те обичат и да обичаш. Следователно, живей и люби, за да преустроиш своя организъм, да станеш нов човек, годен за новите условия и новия живот. Това са проповядвали всички велики Учители на човечеството: Мойсей, Буда, Христос. — Кое учение е по-право? — Всяко учение, което носи любовта, има един и същ източник. Следователно, всяко учение на любовта е право и истинно. Последователите на различните религиозни учения са внасяли заблуждения в тях, поради което възгледите на хората са разделени. Основата на всяко Божествено учение е любовта.“ [4, с.171]

„Съвременните учения не са лъжливи, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение. ...И Мойсеевия закон прилагат, и Христовото учение прилагат, но работата не върви. Много естествено, Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му. Говорим за любовта, а прилагаме Мойсеевото учение.“ [31, с.78]

„Кой ти е дал хляб да се нахраниш, не е важно — резултатът е важен. Същото се отнася и до всяко учение. Не е важно отде си възприел известна идея. Важно е тя да е Божествена и да внесе живот в тебе. Като говоря за философи и учени, едно искам да зная, носят ли те оня хляб, който поддържа живота.“ [11, с.104]

„Аз бих желал да не слушате само мене, но да слушате всички учени, които са създали нещо; всички музиканти и художници, които са обезсмъртили името си. В природата има хиляди цветя, реки, гори и планини, а не само едно цвете, една река, една гора или една планина. Великият Божествен Дух се проявява чрез всички.“ [11]

„Закон е: Когато светлината проникне в човешките очи, тя ще донесе своето благословение. Като говоря за новото учение, аз нямам намерение да измествам друго учение. Светът върви напред, религията и науката също напредват. Не съм аз, който измества старото. Който е дошъл до известно развитие, той продължава да върви напред. Ако спре някъде, скъпо ще плати.“ [14, с.202]

„Проверявайте нещата и после говорете за тях. Не искам да се хващате като слепци за тояга“ [36, с.202].

„... как се достига Божията благодат? — Чрез работа и учене в дух и мъдрост. Изучавайте всички учения, всички философски системи и религии, но дръжете се за Божественото в тях. Те са дадени от разумния свят, но след време хората са ги изопачили. Днес те не са такива, каквито са били първоначално, когато са излезли от Източника. Задачата на съвременния човек е да ги пречисти и освободи от утайките на миналото. Всяко учение, всяка религия, всяка философска система е клон на Божественото дърво. Следователно, всеки клон трябва да стои на дървото. Кажете ли, че дървото може и без клоне, ще изпаднете в илюзии и заблужденията на живота.“ [3, с.138-139]

„Всяка религиозна и философска система представя цвят, от който можете да събирате сладък сок. Събирайте сладкия сок на всички цветове в себе си и не казвайте, че този или онзи цвят не е потребен. Всичко, което Бог е създал е на място и необходимо. Който каже, че дадено учение или дадена система е глупава, непотребна, ще го извикат горе, да си каже мнението по въпроса.“ [3, с. 139]

„Всеки, който проповядва Божественото учение, е неуязвим. Божественото учение е неуязвимо. То е било в миналото, е и сега, ще бъде и утре. Следователно, кой го е проповядвал, кой днес го проповядва, и кой ще го проповядва утре, не е важно. Божият Дух е един и същ във всички времена и епохи. Следователно, никоя сила в света не е в състояние да го победи.

Какво се иска от съвременния човек? — Да зачита Бога, който живее във всяка душа. Ако не любим Бога, никого не можем да любим. Той е един, в него са всички живи същества. Само така хората ще се разберат и светът ще се оправи. Любовта ще оправи света, а не безлюбието. Любовта носи свободата, а безлюбието — насието. Дето е насието, нищо добро не излиза.“ [3, с.140-141]

„Сега аз ви давам само скелета на новата мисъл и на новата светлина, а вие сами ще запълните промежутъците. Тогава ще дойде Божието благословение върху вас.“ [11]

Това е методът на Учителя. Той не предлага «сдъвкана храна», но увлекателни проблемни ситуации. Той дава сладък плод, който ученикът сам трябва да сдъвче. При това, ако на едната страница разгледа едно твърдение, на другата ще го отрече. След това ще го утвърди на по-високо ниво и пак ще го отрече, за да завърши с въпроси или с мълчание. Учителят води ученика до най-гъстата част на гората и после ще го остави, да види как може да се справи сам.

Логиката на Учителя е непонятна за обикновеното съзнание. В нея множество идеи ту се появяват, ту изчезват. В нейния подтекст, в нейната символика има много пластове. Често мнозина изгубват логиката, всичко им се струва разхвърляно. Не, това е Божествената логика на живота. Логиката на хората прилича на подстригани лехи с декоративни храсти, логиката на Учителя е подобна на естествените поляни на природата.

Не можем да не споменем пак за сблъсъка на новото с ограничителните форми. Новото може да влезе в новата култура, само ако се отворят всички прозорци, всички пори на човека и обществото.

„Новото учение не разрушава, но закон е: Когато дойде новото в света, то отстранява всички елементи, които не вземат никакво участие в работата, т.е. нищо не допринасят.“ [32, с.65]

„Мислите ли, че хората са готови днес да приемат новото учение? Те могат да го купят, но за да го унищожат, да се освободят от него. Те не искат да се откажат от стария ред на нещата. Това е страшното. Никой не е готов да се откаже от себе си, т.е. от стария порядък. В какво се заключава старият порядък? – В стария начин на мислене, на чувстване и постъпване.“ [36, с.119-120]

„... докато разбиранията на хората не се изменят, нито те ще станат по-добри, нито обществото.“ [26, с.254]

„Трябва да освободите мисълта си от старите, затвърдели възгледи на миналото. Вие мислите по стар начин, а старото внася нещастия в живота. Мисълта ви трябва да се обнови.“ [37, с.283]

„Новото трябва да проникне във вашия живот. Ако не проникне, вие ще бъдете нещастни. Новото трябва да обедини всички хора, да се почувствуват братя помежду си. Това значи, да бъдат хората свързани, да си помагат взаимно. Всеки човек дава нещо от себе си на своя ближн, но същевременно приема нещо от него. Предавайте и приемайте доброто. Този е начинът за разрешаване на въпросите.“ [37, с.283]

Като се говори за новото учение, има се предвид «новото» като Божествен процес. Безсмъртието на живота седи в новото, свежото, чистото, което всеки миг извира от Източника.

„Школата, която следвате, се отличава по това, че всеки ден дава нещо ново за ученика, с което буди съзнанието му. Ученикът трябва да разшири съзнанието си, да дойде до Божественото съзнание, до вътрешната връзка с Бога.“ [8, с.193]

„Когато ученикът влезе в школата, първата работа по отношение на него е да го изпразнят. При това положение, ученикът преживява големи, страшни борби.

Той се чувства изгубен, изпразнен, като че няма ум, няма сърце в себе си, като че всичко е изгубил. Това не е загубване, но изпразване от заблуждения, от суеверия, от стари философски учения. Ученикът трябва да се освободи от всичко човешко, от всичко преходно, докато остане в него само Божественото. Когато процесът на изпразването започне, ученикът се усеща лек, подвижен. Колкото повече прогресира и навлиза в духовния свят, толкова повече той дохожда до положение да изгуби всякакво понятие за живот, за наука, за религия. Всичко в него се обезсмисля, и той остава само със силното желание в себе си да се учи.“ [17, с.3]

„Мислите, които ние искаме да внесем в живота, са нови, а вие знаете, че новото не иде всякога. То се явява периодически. Когато новото закъснява, с идването си, животът става еднообразен, скучен, безсмислен. Такъв е например сегашният живот.“ [17, с.3]

Съвременният свят е пълен със застояла мътилка, която новите струи на живота се стремят да очистят. Застоят в живота е резултат на едро дъвчене, на клишета. Ако хората следваха импулса на Духа, да вникнат в малките величини, в духовното съдържание на нещата, тяхното общество нямаше да стигне до такова склерозиране, до такова разслояване на отделни втвърдявания. Тези втвърдявания могат да се раздвижат и да отворят път на новия живот, само ако се освободим от себични внушения и посветим живота си на една интензивна, светла идея.

„Всяка мисъл, която се приема от Божествения свят, трябва да се използва до край. След това само могат да се очакват нови мисли. Но тъй, да се приемат мислите и да се турят настрана, да се намират в запас, това не се позволява. Чашата винаги трябва да бъде празна, да чака момента, когато може да се налее нещо в нея, както пъпката на дръвчето чака първия слънчев лъч да влезе в нея и да я пукне.“ [8, с.297]

Пъпките са Божествените души, които трябва да се отворят за новото, да дадат път на новите форми на живота.

„Смисълът, красотата на живота седи в постоянното отстъпване. Това вечно отстъпване природата

нарича вечно обновяване. Вечно да отстъпваш, това значи вечно да се обновяваш. Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. Първите дъждовни капки не отстъпват ли мястото си на вторите?“ [24, с.71]

Има една сила в света, която не обича да отстъпва. Тя иска да наложи своето на другите и по този начин, като се откъсва от целокупните процеси, се саморазрушава. Тя е силата на егото — господарят на този свят, който трябва да бъде вързан от разумните сили на живота, за да потече струята на доброто, на Христовото милосърдие, на Божията милост и усмивка.

„... това «аз» ражда най-големите злини в света. Защо? — Защото то не може да храни света. В буквата А няма растене, няма размножаване. Днес Бог отново извиква буквата А при себе си и ѝ казва: «Понеже ти внесе злото в света, сега ще направя втор опит за пресъздаването на света и за начало на новия свят ще взема буквата Б — Битие. Тази буква крие в себе си условия за развитие, за размножаване и хранене на света.»“ [2, с.4]

Под «Битие» се разбира великата божествена основа, която новата култура трябва да постави в душите на хората. Тази е благодатната почва, върху която могат да растат и да се развиват всички божествени блага, вложени в човека.

„Сега, да дойдем до благата, които са складирани в човешката душа. Тези блага не са нищо друго, освен дарбите, които Бог е вложил в човека. Какво трябва да прави той с тия дарби? Той трябва да работи, да развива дарбите си, за да може чрез тях да се повдигне не като личност, но като душа. Само при това положение дарбите са оправдани. Те са богатство, което човек няма право да употребява за свои лични нужди. Като развива дарбите си, човек трябва да се стреми към новото — нови методи, нови начини на работа. Кое е новото в света? — Любовта.“ [8, с.197]

Да се свърже човек с божественото Битие на света, с Любовта, с Бога, това е новото, което сега влиза в живота и прави душите мощни.

„Когато хората направят вътрешна връзка с Бога, науката, литературата, музиката, изкуството, общественият, семейният, личният живот ще се изпълнят с новото, с нови идеи и разбирания – с нов стремеж към възвишеното и красивото. Тогава всеки човек ще се проникне от силата на новата мисъл, с която ще може не само да отбива цял полк войници от пътя им, но ще застави хилядни армии да сложат оръжие пред неприятеля си, да се откажат да убиват. Който може да направи това, той е поставил за основа на живота си положителната философия. Той е поставил за основа на живота си Любовта.“ [8, с.205]

„Соломон е казал: Няма нищо ново на земята. Това е едната половина. Аз добавям: «Няма нищо старо на земята.» – Защо? – Защото е казано: «Бог твори ново в света.»“ [13, с.234-235]

„... аз наричам Божественото – «девственият живот», нещо, което за пръв път се проявява. Всяко нещо, което се проявява за пръв път, е Божествено, а всяко нещо, което се преповтаря много пъти е човешко. Туй запомнете! Като станеш сутрин, ако ти дойде някоя нова мисъл, в нова форма, в нова фаза, това е Божественото. Мисли за него! Ако мислиш за ядене, за пиене, за обличане, това са човешки, обикновени работи.“ [13, с.227]

„... всичко онова, което е ново, което носи живот в себе си, е Божествено! Всеки от вас, като стане сутрин, нека се спре за 5 – 10 минути и да помисли върху тази мисъл.“ [12, с.230]

„Кой ден е най-паметен в живота на младата мома? Най-паметният ден в живота на младата мома е онзи, в който тя за пръв път е видяла своя възлюбен. Кой ден е най-паметен за майката? За майката най-паметен ден е онзи, в който тя за пръв път е видяла своето дете. Кой е най-паметния ден за слепия? За слепия най-паметният ден е онзи, в който за пръв път слън-

чевият лъч е проникнал в очите му, и той видял красотата на света. ... Кой е най паметен ден за ученика? — Денят, в който за пръв път е срещнал своя Учител.“ [24, с.53-54]

„Духовният човек е необходим за хората дотолкова, доколкото да им даде направление в живота, да ги подтикне към Великото Начало. Днес, между всички народи и общества, се явяват нови хора, с нови и светли идеи, които подтикват човечеството напред. Тези хора се срещат навсякъде по света: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Япония, в Русия, в България и т.н. Те носят нов морал, нови разбирания, които служат като звено, като условие за привличане към земята на енергиите, които идат от духовния свят. И ако хората днес са недоволни от себе си, причината за това се дължи на факта, че много от небесните извори са затворени за тях и те не могат да ги използват. Много от енергиите, необходими за пресъздаване на техните мисли и чувства, не достигат до сърцата и умовете им. Защо? Те сами са прекъснали тези съобщения и сега трябва усилено да работят, да ги възстановят.“ [34, с.108]

Новите знания, новите идеи и благословения могат да достигнат до съзнанието на човека, само ако той поправи своята божествена инсталация и възстанови връзката си с Източника на знанието. Идеите се формират в дълбините на Битието, при висок порядък на светлина, топлина и енергия.

„Не търсете знание от хората, но от Бога. Хората могат да бъдат носители на знанието, но извори не могат да бъдат. Божественото създава идеите, а не човешкото. Божественото е носител на всички възвишени идеи и мисли, които вълнуват човешката душа.“ [24, с.138]

„Аз искам да ви обърна внимание на новата мисъл, да мислите по нов начин.“ [1, с.202]

Как можем да различим новата мисъл? — Тя иде от дълбоко, тя е израз на високи начала, които разрешават животрептущите проблеми на живота.

„Човек не може да бъде щастлив, нито здрав, ако няма истинска идея в себе си за Първата Причина. Истинска идея е онази, която при никакви мъчности, при никакви страдания и изпитания, не се изменя. Тя всякога остава една и съща. Върху тази идея именно се гради живота на душата. Ето защо, ние казваме: умът мисли, докато държи идеята за Първата Причина. Сърцето чувствува, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Душата се разширява, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Духът се просвещава и укрепва, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Който изгуби тази идея, той умира.“ [34, с.97]

„Помнете: никой в света, бил той човек или ангел, не може да заеме местото на душата, нито да я обсеби. Душата има Божествен произход и принадлежи само на Бога. Когато една душа слезе на земята, всички възвишени същества, които разбират законите, започват да творят цяла система от светове, защото те знаят, че всяка душа носи нещо ново в себе си. Значи, идването на една душа в света символизира създаването на нещо ново, велико, красиво.“ [24, с.20]

Душата е свят на вечно настояще, на вечно нов живот, който сега извира. Всичкото знание на вселената от миналото и бъдещето е вложено в душата, като едно вечно настояще.

„Вие не вярвате в настоящето, а вярвате в бъдещето, което носи смърт. Не, в настоящето ще вярвате! Ще вярвате в Отца си, както Синът вярва в Него и приема Неговия живот. Щом вярвате в Отца си и Той ще живее във вас. Всеки, който живее в космическото съзнание, само той може да разбере, какво значи да имаш съприкосновение с Бога. Най-малкото докосване до съзнанието на Бога донася такава радост за душата, за която Павел казва: «Щастие, което ни очаква за в бъдеще, не може да се сравни с богатствата на це-

лия свят.» Само по този начин животът ще бъде песен и музика.“ [5, с.27]

Какво представлява едно общество, което живее в Божественото настояще? То е плодна градина, за която винаги има чиста вода, свеж въздух и ясно слънце. Почвата на тази градина е богата и плодородна; в нея цари изобилие и постоянен стремеж за раздаване, за протичане в потока на живота. Това значи, да се прояви силата на настоящето, т.е. любовта, в живота. В такова общество няма да остане бедно, болно, самотно или нещастно същество.

„Достатъчно е Бог да отпрати мисълта си към някое страдащо същество, за да я възприемат всички и да изявят желание да отидат и му помогнат. Надпреварване има между тях, кой по-бързо да изпълни Божията воля. В това се заключава новото.“ [4, с.107]

Ние завършваме епохата, която слугува на миналото, на осигуряването, на плътта. И като изгрее слънцето на живота, ще се превърнем на виделина, на хора от новата епоха. Колко велико е това! — Да умреш за света на ограничителните форми и разбирания, чийто закон е преходност, гниене, разкапване и да се родиш в света на светлината! Това значи раждане в причинния свят, в света на душата, на новото; това значи — раждане изново.

„Истина, истина ви казвам: Ако се не роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие.“ [Йоана 3:3]

„«Изново». Под думата «изново», Христос разбира вечен процес — процес на вечно обновяване. Като става сутрин, докато изгрее слънцето, човек трябва да се измени, да бъде нов човек. Това е закон на вечно подмладяване, на вечно обновяване. Изхвърлете старите идеи от ума си! Новото учение не позволява да носите една и съща дреха два деня наред.“ [34, с.109]

Значи, Божественото Слово, което се ражда в Духа и хлопа на ума и на сърцето на човека, е бистро, вечно ново течение. Човек трябва да бъде буден за новото и да върви напред.

„Нов човек не може да е сегашния човек, защото е човек на плътта. Новият човек трябва изново да се роди, не от плът и не при тези условия. Бъдещият човек ще е човек на любовта, човек на Духа. Духът работи, за да повдигне плътта.“ [20]

Как се повдига плътта? — Чрез нови идеи, чрез нова храна, чрез нови отношения. Под условия тук се разбират вътрешните условия — положителна творческа мисъл, търпение, любов, милосърдие.

„Новият човек има отношение към разумния живот.“ [26, с.284]

„... думата «азоряване» в живота означава внасяне на нещо ново в човешкото съзнание.“ [15, с.5]

„... да се роди изново, да стане нов човек, с нови разбирания.“ [26, с.290]

Новите разбирания идат от Духа, от Божественото съзнание в човека. Той не може да намери и разбере новото, ако това съзнание не се азори и не изгрее в неговия ум.

„Новият живот подразбира приключване със сметките на стария живот.“ [38, с.156]

„Всеки е опитал завистта на старото към новото. Старото не вярва на новото.“ [38, с.138]

„Големият брат е старото в света, а малкият — новото. Следователно, старото и новото трябва да се отделят. Те не могат да живеят на едно място, да се хранят с една и съща храна.“ [38, с.143]

Старото е големеенето, егоизма в човека. То е външна, непотребна форма. Божественото е скрито в малките величини, които имат качеството на душата, на божествената светлина. Работата, която може да се извърши със стотици тонове въглища, може да се свърши и от парченце радий.

Защо трябва да се отдели старото от новото? — Старото е фалирал търговец. То е вехтошар, от който новата епоха не се интересува. Този принцип е внесъл неверието, изкушението, непослушанието към слънцето на живота, което грее в душата. Той е внесъл третата точка, която изкривила света и го вкарала във враждуващи помежду си системи. Любовта, доброто в света, държи тия системи на разстояние,

да не стават войни, раздори и катастрофи. Тя поддържа правата насока на съзнанието и живота. В тази истинна посока можем да намерим реалността, основата на нашия живот.

„Сега ще определя какво нещо е реалност. Коя е мярката на реалността? Мярката на реалността е правата линия. ... правата се ограничава само от две точки. Едната точка представя Първата Причина, а втората – човека. Оттук, казваме: правата линия определя отношението между Първата Причина и човека. С други думи казано: правата линия определя отношението между Първата Причина и последствията, които тя е произвела. Значи, връзката между Първата Причина и последствията, които тя е произвела, наричаме права линия. Правата линия подразбира абсолютния Божествен свят, за който съществуват много теории. Какво представя Божественият свят? Божественият свят е свят на вечна радост, свят на вечна красота, свят на вечно богатство, свят на вечна сила, свят на вечна разумност. Много още може да се говори за Божествения свят. Когато човек изгуби правата линия, т.е. правия път на живота си, той нарушава отношенията си към Първата Причина, и в ума му влиза съмнението, като трета точка на правата линия. Щом се яви тази точка, правата взема друго направление, изкривява се, и ние имаме вече нова линия, която наричаме крива.“ [34, с.95-96]

„Красотата на живота седи в незавършените процеси. Щом една работа се завърши, тя става механическа.“ [13, с.184]

„Всички хора търсят новото в живота. Те се стремят към новото, като към незавършени процеси, чрез които могат да се проявят. Всеки незавършен процес дава възможност на човека да мисли, да работи.“ [13, с.185]

„Кои процеси са завършени и кои незавършени? Еднообразието, повтарянето представя завършен процес на нещата. Запример, какъв смисъл има в честото повтаряне на стиха «Бог е любов»? Не е достатъчно

човек да изговаря този стих, но той трябва да го живее. В изявяване на любовта като незавършен процес, е смисълът на живота. Всяка форма съдържа известна сила в себе си, която може да бъде механическа, т.е. завършена, и разумна, т.е. незавършена. Когато силата завърши своето действие, тя механически се повтаря. Това механическо повтаряне създава еднообразие в природата.“ [13, с.185-186]

„Защо страдат хората? – Защото се натъкват на завършените процеси. Щастие то се крие в незавършените процеси. Те потикват хората към Великото, което ги прави гениални. Любовта е незавършен процес. Мъдростта е незавършен процес. Добротелта е незавършен процес, вярата, надеждата, знанието са незавършени процеси. Всички велики работи в живота се крият в незавършените процеси. Това е параболата в живота. Това е новото, това е идеализмът, това е божественото начало у човека. Елипсата пък представя материализма, в който действуват механически, т.е. завършени процеси.“ [13, с.199]

Новото учение показва истинската насока на живота, от която идат всички благоприятни условия за развитие. Тя е правата насока — истината, изявена от Духа, от Учителя на душите. Изявление на Духа, на Учителя, е Словото — великата безсмъртна ценност, върху която може да се съгради културата на новото, на вечното настояще, на вечното божествено Битие.

„Мнозина казват: Докато Учителят ви е жив, вашите работи ще вървят добре. Какво ще правите, ако умре един ден? – И да умра аз, учението ще живее. То е божествено учение, а Божественото всякога живее. Светът страда от човешки учения. И те са на мястото си, но аз говоря за себе си. Ако ви проповядвам човешко учение, няма защо да ви уча, вие имате такива учения. Ако ви проповядвам обикновена философия, или ви запознавам с обикновена музика, нищо ново не съм ви дал. И без мене вие знаете тези работи. Има нещо необикновено в света – то е Божественото. С него искам да ви запозная, за него ви проповядвам. То се

разбира по особен начин. За да го разберете, трябва да стъпите на почвата на любовта.“ [14, с.199]

„Слънцето има повече от десет магнетични пояса, които опасват земята, кръстосват я в различни посоки. ... Ако умът ви е добре развит, чрез мозъка си като чрез призма, ще разложите слънчевите лъчи и ще схванете новите прояви на светлината.“ [32, с.75]

Значи, чрез Слънцето, новото учение идва от известни разумни области на Вселената. Човек трябва да познава трансформаторите на Слънцето и на своя организъм. Той трябва да си създаде сетива за живото Слово на виделината.

„Словото носи великите идеи в света. Те идат от някъде. Човек може да възприеме тези идеи, само след като влезе в хармония с Божественото начало в себе си. Лъжете се, ако мислите, че можете да възприемете тези идеи от сегашния свят. Тоя свят е безидеен. Покажете ми в сегашната литература една нова велика идея. Всички идеи, които занимават сегашното човечество, са стари, отживели времето си. Те са повече преживявания на миналото.“ [26, с.91]

„Всеки търси слънцето. Много естествено, енергията на нашия физически, умствен, даже и морален живот иде от слънцето. То носи живот. Всяка култура се дължи на слънцето. Аз не говоря за физическото слънце, за този диск, който всички виждате. Аз говоря за друго слънце, което е невидимо. То е зад физическото слънце, то произвежда всички невидими резултати. Ако кажа, че аз виждам другото слънце, веднага ще ме питате, защо вие не го виждате. Един ден и вие ще го видите. Когато залезе физическото слънце, друго слънце ще изгрее. То ще е десет пъти по-великолепно от сегашното слънце...“

Днес се явили хора, които искат да угасят слънцето. Казвам: Учението, което нося на света, не е мое. То е Божествено учение, на Бога. Искат да го гасят. ... Всеки запален мозък е свещ, която гори по причина на слънцето. ... възвишените същества използват енергията, т.е. огъня на вашия мозък за своята индустрия. Следователно, когато и вие се силите да

обичате, възвишените същества използват тази енергия за работа. ... Вие имате на разположение голямо динамо – мозъка. Работете с това динамо, че като отидете на онзи свят, да харесат това, което сте свършили на земята.“ [32, с.55-56]

„Казвам: ние не се кланяме на никаква религия. Защо? – Религията е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идоли.“ [16, с.4]

„Сега ние проповядваме на човечеството една положителна философия, едно ново учение. Кой ще го приеме, не е важно. То е за всички. Казвам: Пътят, по който вървите е крив. Това се отнася и за управляващи и за управляеми. Няма пристрастие в нас. И леви, и десни, всички сте на крив път. Това не е култура. Не искаме да се прикриват нещата.“ [26, с.147]

„Българският народ може да живее и без православие. Българският народ може да живее и без християнство като сегашното, но никога не може да живее без любов. Радвам се, че е така. Аз проповядвам учението за любовта, и всички трябва да го приемат. Това учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки. Няма място, дето то да не прониква. Щом то се проповядва, всички други учения могат да съществуват.“ [14, с.103]

„В бъдеще, като ви срещна, ще ви питам: Какво учение следвате? Имате ли любов в душата си? Божествена ли е вашата любов? Стоиш ли на вечната канара, на която целият космос почива?“ [14, с.103]

„Мнозина казват: Така трябва да живеем, че да угодим на обществото. – Не, аз казвам: Трябва да угодим на Бога, на любовта. Ако угодиш на Бога и на любовта, ти си угодил на всички. ... Питат ме: Отде събра тези хора около себе си? Те не се разбират. – Нищо от това. Понеже Бог ги търпи и обича и аз съм длъжен да ги търпя и обичам. Бог ги е събрал от кол и вѐже и ми ги е изпратил да работя с тях – не мога да пречупя думата Му. Щом Бог ги е изпратил при мене, ще им предам знанието, което имам. Така постъпвайте и вие. И ако ви питат, защо обичате даден човек, кажете: Защото

първо Бог го обича. Някои ме питат, защо, като ви говоря, не ви доведа до края на въпросите, но ги оставям открити. — Моята цел не е да ви дам разрешени въпроси, но да ви поставя в положение да мислите свободно и самостоятелно.“ [14, с.104-105]

Новото учение има дълбок поглед върху различните аспекти на живота. То разгледа взаимодействието с храната, водата, въздуха и светлината като дълбоки космогонични процеси, в които се трансформират различните нива на съзнанието и живота, влиза се в общение с енергията и културата на различните области от Битието. Божественото учение е една Божествена трапеза. Христос, т.е. виделината, внесена в тия четири носителя на живота, дава угощение на физическата, духовната и Божествената трапеза на човека, като по този начин поддържа в него кръговрата на живота; връзката с всички аспекти на космичната йерархия.

Божественото учение е нова терапевтика, за която тепърва има да се пише. То е дълбоко общение с всички аспекти на живата природа. Съвременните религиозни и духовни системи са се откъснали от своята Божествена майка — природата. Те търсят Духа на Бога там, където не е. Учителят казва:

„Който иска да бъде ученик на новото учение, трябва да посещава природата — истинската църква — и да се учи от нея.“ [3, с.164]

Човек не може да намери Божествения Дух, ако е в дисхармония със законите на живата природа. Учителят говори за разумната природа, като за най-висше същество след Бога. Тя е девствен храм, в който обитава Божествената светлина, Божествената Любов и взаимност. Как може да се изяви Божественият Дух без организма на живата природа? Човек може да намери разумното само в лабораториите на природата. Той може да намери своето здраве и обновление сред силите на природата; да намери принципи за своята наука и култура сред живото Слово, написано с нейните букви — съществата, растенията, минералите. Религиозните наричат общението с природата идолопоклонство. Това говори за дълбокото им отчуждение от реалния, действителния ход на живота.

„Казва се за нас, че вярваме в живата природа. — Ние вярваме в Духа на Бога, а не в живата природа.“
[14, с.99]

Най-големите заблуждения в обществото относно новото учение касаят мистерията на слънцето. Ние ще я опорочим, ако я разгледаме в това кратко изложение, но не можем да я отменим.

Защо свещената стаичка на всички храмове е обърната на изток? Защо Христос казва? — «Аз съм виделина на света»? Къде се възнеся той от земята като светлина?

За слънцето може да се каже просто и ясно: то е извор на живота, разумността, културата; извор от който са излезли всички планети, всички условия в нашата система. Когато дойде слънчево затъмнение, ти ще признаеш слънцето. Защо? Изведнъж става тъмно, студено, вятърът започва да блъска по прозорците, става ти страшно и трепетно. И само короната на слънцето плющи зад сянката на мрака. Как ще дойде Духът, освен чрез фокуса на слънцето? Без слънцето цялата наша слънчева система ще бъде мъртва и безжизнена. Ние говорим за Слънцето, което слепите хора не познават. Там живеят разумни същества, които всяка сутрин ни изпращат своите любовни писма, своите химни и благословения, своя кредит. Първият лъч на слънцето е върховния миг от денонощния цикъл. В този миг дадената област на земята е най-отрицателна и приема най-мощно. Какво приема тя? Посланието от центъра на Галактиката, от Великия Отец, Който дава живот и условия на всички. Първият лъч е Върховният, който запалва светилника — короната на главата на човека, за да го превърне от блуден син в цар на своето битие. Посрещането на този лъч в продължение само на една година е вече условие за развиване на гениалност, за пробуждане разумната същност на човека, за разцъфване на райската градина с неговите дарби. В своята дълбочина, това е величествена мистерия, която се разкрива на посветения ученик. «На ранина ще те посрещна» — казва псалмопеецът. Онзи, който вижда пламъците на Божията слава, който чува химните на великите светли същества, казва: «На ранина ще те славя, Велики Изворе на светлините!»

Тази фигуративна мисъл не може да изрази пълнотата на истината за този въпрос, защото тази истина е научна и изисква знания, сетива, прозрение. Учителят казва:

„Новото учение носи нови условия за живота. Те ще дойдат по научен път, или по строго определен начин.“
[32, с.78]

Ние казваме: Всичко е кондензирана светлина, кондензирана виделина; всичко е изявление на Божественото слънце, което е основа на всички реалности, на всички същества. Тази област наричаме ХЕЛИОЛОГИЯ — наука за Първичното Слънце, за Извора, който блика отвсякъде и диша живот, за Първичната Основа, която е Битие на всичко.

Новото учение е Божествена Школа с космични измерения, която поставя всичко на опит. Учителят казва:

„Ако искате да ви покажа и обясня всичко, трябва да пътуваме заедно. Представете си, че в нашата система има сто милиона слънца. За да научите нещо, трябва да прекарате във всяко слънце сто милиона години. Умножете сто милиона по сто милиона, и вижте, колко ще получите. Като пътувате от една система в друга, тогава ще ви обясня всичко. Като се намерите в тези кръгове, ще се видите в чудо. Казвате, че нямам логика. — Аз имам такава логика, каквато никой не може да си представи. Моята логика е Божествена.“ [41, с.197]

Каква е логиката на Любовта, Мъдростта и Истината? — Тя има предвид благото на всички същества — на мушиците и боговете; тя има предвид развоя на цялата вселена. Ние ще се докоснем до основата на тази космична цялост с безбройни пластове. А основата е Любовта — Бог.

„Има много и различни училища и университети на земята и на Венера, и на Сатурн, на Марс, на Меркурий, на Слънцето и т.н., но за любовта и обичта тепърва аз правя едно училище, слънчево училище. Една душа без любов пресъхва, една мисъл без любов пресъхва, енергиите на любовта престават да текат.“

Учението на любовта е Божествено. То раздвижва най-интимните пластове на човека, пробужда най-фините нива на неговото мислене и инициатива.

„Ние не се нуждаем от такова социално учение, което разрешава само въпросите на земята. За нас е важно Божественото учение, което напълно разрешава всички въпроси.“ [33, с.247]

„Едно време, когато Христос дойде на земята, Той донесе една семка, която представяше новото учение, и я нарече «Семка на любовта». Той даде семката в ръцете на евреите, като им каза: Давам ви тази семка, да я пазите добре, да не я изгубите. Тя ще ви направи силен и велик народ.“ [11, с.103]

„Христовото учение е опитно, не е само теория. Христовата школа разполага със задачи, които трябва да се решават. За всяка задача са дадени специфични методи. Христовото учение изисква от човека микроскопически опити. Но всеки опит дава добър резултат.“ [14, с.21]

„Ако възприемете едно учение по отражение, дълго време ще се грееете на него и няма да се сгреете. Така много хора възприемат христовото учение. Те не го търсят в своя ум и сърце но искат да знаят какво казват за него проповедниците, учените, философите и учителите.“ [33, с.96]

„Христовото учение е написано във вашите умове и сърца.“ [14, с.21]

„Не е въпрос за обръщане към Бога, за спасение. Важно е за човека да намери своя ум, своето сърце и своята душа, и да научи законите, които ги управляват. В това седи истинското учение.“ [8]

В ума на човека са вложени методите на Мъдростта, в сърцето на Любовта, а в душата — на Истината. Това е много общо казано, защото между тези светове има интензивен обмен. Истинският Учител е вътре в човека. Той е Христовото съзнание в него, което привлича вниманието му към различни обстоятелства от живота и го учи.

„Най-добрият работник е Христос. Той донесе в света учението на любовта и мъдростта. Който е попаднал под неговата ръка, мъчно може да се избави. ... Може ли плодът да се пече на слънце и да не узрява?

Може ли човек да се храни с Божията Любов и да не стане благороден?" [26, с.44]

„И тъй, изучавайте Христовото учение, като учение за човешката душа. Само така човек ще познае отношението си към Бога и ще се определи.“ [11, с.50]

Към какво трябва да се определи човек? — Към Божествения Дух в себе си, в душите на съществата и в цялата природа. Човек проявява своята любов към Божественото, а не към формите и службите на живота.

„Христос казва на Петра: «Когато дойде Йоан в света, т.е. любовта, тогава хората ще се почувствуват братя и Царството Божие ще дойде на земята.» И тогава едни хора ще знаят повече, а други по-малко; едни ще бъдат богати, а други по-бедни, но отношението между тях ще бъдат братски. Богатството, знанието не са съществени неща, важни са отношенията.“ [11, с.117]

Новото учение е велика алхимия на живота, която разтоварва хората от всякакви неволи и внася в тях благородство и разумност. То е наука за пречистване и облагородяване.

„Какво представя новото учение? То освобождава ума сърцето и съзнанието на човека от всякакъв товар. Ако си беден, ще свали от гърба ти товара на бедността; ако си гладен, ще те освободи от глада; ако си страхлив, ще те освободи от страха; ако си горд, ще те освободи от гордостта; ако си щестлавен — от щестлавието; ако си алчен, ще те освободи от алчността. Докато носиш в съзнанието си тези отрицателни състояния, нищо не можеш да направиш.“ [33, с.72]

„За да придобие истинското, т.е. слънчевото учение, човек трябва да потърси Онзи Учител, Който може да го научи да превръща лошото в добро.“ [11]

„Там, дето има светлина, има живот. Там, дето има движение, има живот.“

Животът, който сега ви е даден, с всички несгоди, е незаменим. Този живот Бог обича. Той ще го трансформира.“ [20]

Как ще трансформира Господ живота? — Чрез Божественото учение, което ще се приложи от пробудените души.

„Черното не може лесно да се превърне в бяло. Ето защо, при създаване на обществото се изисква голяма разумност. Днес цялото човечество носи недъзите на своите деди и прадеди, от които трябва напълно да се освободи, за да дойде новото в него.“ [28, с.21]

Ние се намираме във водовъртежа на една велика трансформация, която се извършва в прехода между две епохи. Светлината се усилва, процесите се ускоряват, нещо ново се създава. Ако човек не прояви търпение и устойчивост в това брожение, той може да се осакати. Ако прояви вяра и градивни усилия, в него ще се роди нещо велико. Всички хора с възвишени идеи днес са бременни с новото и трябва да внимават да не пометнат, да отидат на добър край. За да издържат на напора на светлината, те трябва да се отворят и да дадат от доброто и благословието на своите ближни.

„Казвам: Не се държете с двете си ръце за Христа — канарата на вашия живот. С едната си ръка се дръжте за Христа, а с другата помагайте на своите ближни. Не мислете, че хората са грешни. Само Бог знае, защо грешат и защо страдат. Ако вървите по Христовия път, ще разберете, защо Той възлюби хората и как прояви своята любов.“ [11, с.12]

Днес хората гледат с недоверие и неразбиране към божественото знание, което им се предлага. Може да има три пречки за прилагането на това знание. Трябва да се провери дали пречките са в източника — Духа, шишето — Учителя или в чашата — обществото.

„... когато иска да разреши един въпрос правилно, човек трябва да знае, къде се крият причините, които пречат за доброто разрешаване: в самата вода, в шишето или в чашата.“ [8, с.295]

„Казвам: всяко учение трябва да се приложи, за да се знае, дали е право или не. В правото учение има правилно, хармонично съчетание на величини, както в

математиката. То е толкова ясно, че и децата могат да го разберат.“ [39, с.93]

„Нека първо се направи опит със стотина души, а не с цели общества и народи. Ако едно учение има добри резултати в малкото, такива ще бъдат резултатите и за целия народ. Ако резултатите не са добри в малкото, т.е. в малцинството, няма да бъдат добри и в болшинството. Така трябва да мислят и да постъпват умните народи.“ [18, с.142]

Когато Христос дойде между евреите, те казваха: Мойсея познаваме, нашите предци знаем, но тоя не знаем отде е. Сега и българите казват същото. Нека те приложат учението на този — незнайния, за да видят резултатите. Учителят казва: Не е нужно много време да се провери една божествена идея, едно божествено учение. Една година е достатъчна, за да се види силата му. Важно е, това учение да се разбере издълбоко, за да го приложат хората истински, от душа. Тогава то може да послужи като запалка на нещо велико, от което да се ползват всички.

„Моята задача е за ви предам Божественото учение. Вашата задача е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на другите народи. Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си. Вие отговаряте, ако не изпълните вашата задача и не предадете на българския народ това учение. И българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи.“ [20]

„Това учение го започвам в България не по мое желание, а получих нареждане от невидимия свят, от Бога. Всички пречки един ден ще бъдат преодоленни. Това дело не е човешко, а божествено, и един ден то ще успее.“ [29, с.10]

„Това дело е Божествено. И вие трябва да бъдете готови да пожертвате живота си за него. В това е вашето спасение. На опит ще проверите, че това учение е жива храна за вас, защото носи сила.“ [19, с.15]

„Влизането на хляба в устата подразбира възприемане на божественото учение от душата. Словото Божие трябва да влезе в душата на човека така, как-

то хлябът и водата влизат в неговия организъм.“ [27, с.185]

Ако човек не се повдигне, ако не се пресъздаде според мерките на новата епоха, и обществото няма да мръдне йота напред. Хората няма да могат да издържат интензивната светлина на новите области, в които земята навлиза. Техните нечисти тела и характери ще се пропукат и силите на техния живот постепенно ще изтекат. Нови светли характери се искат, нов начин на живот, вдъхновен от високи идеали.

„Качествата на новия човек са правда, истина и светост. Правдата е за душата, за сърцето, за чувствата. Истината е за духа, за ума и за мислите, а светостта е вътрешната връзка между духа и душата, ума и сърцето, мислите и чувствата. Следователно, ако правдата не е легнала в сърцето ви като основа, ако истината не се е настанила в ума ви, и ако светостта не е свързала ума и сърцето в едно цяло, питам: Как ще разберете Христовото учение?“ [26, с.285]

„За да схванете правилно Христовото учение и да го приложите, от вас се изисква абсолютна чистота на сърцето и светлина на ума. Учението на Христа ще реформира света.“ [26, с.280]

„Само оня може да възприеме Божественото учение, който има възвишени мисли; неговият ум е добре развит, способен за право мислене.“ [26, с.269]

„Всеки може да бъде правдив, истинолюбив и свет. Това е съществено учение, от прилагането на което зависи разрешаването на всички важни въпроси в живота ви. Не отлагайте нещата! ... Всеки ще работи за себе си – никой никого не може да спаси.“ [26, с.296]

„Учението, което ви изнасям, е опитано и то крие в себе си онези основни методи, които показват на индивидите, обществата и народите, как да живеят. Аз ви изнасям едно учение, върху което се основава бъдещият строй. Това учение се крепи върху реалните закони на природата. Социалните въпроси могат да се разрешат по един много лесен начин. Те ще се

разрешат, когато във всички индивиди и народи дойде новото космично съзнание.

Ще кажете, че всички искат нов строй. Добре е това. Съгласен съм с вас. А какво ще стане, ако имаме нов строй, а запазим характеристиките си, недъзите си. Какво пчелите, ако разрушите старата къща, а не можете да съградите новата? Природата не позволява това: тя едновременно руши и съгражда.“ [25, с.97]

„Това учение е за онези, на които съзнанието е пробудено. То не може да се наложи насила на хората. В света има един закон, по силата на който хората, когато и да е, ще дойдат до това учение. По този път всички ще минат. Няма друг път. Ще дойде това време.“ [20]

Защо се казва, че няма друг път, няма друга възможност за хората? — Защото хилавият, болният човек не може да бъде щастлив. Съвременният свят е болен. Той има слаба, хилава връзка с дървото на живота, поради което соковете на космичния живот не достигат до него. За да излезе от безисходното си положение, човек трябва да се пробуди за космичния живот, да започне да живее според божествените измерения на живота. Тогава той ще бъде мощен да устоява на всички условия, ще бъде мощен да гледа положително и градивно на нещата от живота, ще бъде мощен да бъде щастлив и да дарява щастие при всички обстоятелства.

„Аз считам, че едно общество, един народ е приложил изкуството, как да се живее, при следния случай: като влезеш в някой град, където минеш, да срещаш само доволни хора, да не чуеш нито един протест, да не видиш нито една сълза. Нека начело на управлението да излязат най-разумните хора и да учат човечеството на този път.“ [25, с.97]

Значи разумните, чистите и светите ще бъдат образец. Те са незнани сега. Ония, които само повтарят: Учителят каза тъй, или в еди кое томче е написано еди какво, те не дадоха образец. Образец за нас са ония разумните, проникновените, които работят между нас скромно, тихо и незабележимо.

Всички казват: Малко време остана, а нищо не става.

Истинските неща стават отвътре, без да се вдига прах. Когато в трамвая няколко души се ругаят, държат се грубо, настъпват, блъскат, ти обобщаващ, че хората в трамвая са лоши. Не, повечето хора са добри, тихи, спокойни, затова не забелязваш тяхното участие. Великите промени ще станат изведнъж, точно в определеното време. Божественото се проявява в един висок свят извън пространството и времето. Там всичко става навреме и мигновено — за мигане на око. Като светне отвътре Божественото, всички противници се предават, всички крепости падат, всички се прехласват пред великото, което ги посещава.

„Питаха ме: Ще има ли много противници това учение? Отговорих: Във времето, което идва, всички онези, които се противят, ще изгубят своята почва.“

Това движение е за цялото човечество, а не само за България. То ще бъде подкрепено за в бъдеще от много страни и организации.“ [10, с.107]

„Това дело е основано на един велик закон. Който се опита да го събори, ще си счупи главата. Цял свят да се опълчи срещу него, няма да го събори. По-скоро той ще се разруши, отколкото да развали това велико Божествено дело. То се сее навсякъде, между всички общества и народи.“ [26, с.64]

Сега иде запалката на любовта. Нейното пламъче е истинското учение, което е мощно да оживи Словото и да го вдъхне в много уста. Този процес произтича от непреодолим цикличен закон в живота на Битието.

„Да обичаш другите, това е служене на Бога. Само новото учение ще обедини всички народи.“ [21]

„Приемете учението, приложете го и въпросът е решен. — Как ще се разреши? — И политически, и научно, и религиозно, и обществено. Светът ще се преобрази по естествен начин.“ [31, с.20]

Същественото е да се разбере, че Словото няма предвид някоя организация, секта, религия. То е жива сила, която изхожда от душата, и касае всички аспекти на човешката култура. Само това разбиране може да доведе до великия синтез в края на ХХ век.

„Докато човек не си създаде едно положително верую в себе си, докато не си постави здрави основи в живота, той не може да бъде щастлив. Не е достатъчно само да вярвате в това, което ви говоря, но трябва да проверявате моите думи. Не се спирайте само върху моите думи, но четете и проучавайте свещената книга, четете и книгите на разните философи, да видите какво са казали и те. Четете всичко, но доброто дръжте и прилагайте. Всичко опитвайте, стига да намерите Истината. Търсете навсякъде скъпоценния камък и като го намерите, използвайте го! Аз не съм от тесногърдите, да налагам да се спрете само тук, но казвам: навред търсете Истината и като я намерите, извадете скъпоценните камъни от нея и ги вложете във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце и работете с тях!“ [16, 25-26]

„Това движение е за цялото човечество, а не само за България. Това учение е божествено и един ден от цял свят ще идват организации да помагат на това движение.“ [22, с.134]

„Приемете тази вълна и тя ще ви приеме. В света няма повторение на нещата. Всеки момент, всяка минута носи нещо ново. В Божественото именно се крие вечната красота, вечното разнообразие, а в човешкото е вечното еднообразие, вечния недоимък и глад. В Божественото има изобилие, в него няма гладни хора. Божественото подразбира ред и порядък в нещата.“ [9, с.13]

Иде вече в света вълната на божествената разумност, която привежда съзнанието на хората в движение, съкрушава всички външни идоли на гигантомания и показно величие, за да отвори път за силите на душата, за любовта и побратимяването на народите. Това учение е камъкът, който ще съкруши всичко старо и ще отвори вратите на Новата епоха.

„Краката на образа, направени от кал и желязо, представляват европейската култура. Големият камък, който удари нозете на този образ и ги съкруши, представлява Божията съдба, разумното, което иде в света.

Този голям камък ще съсипе всички съвременни стари разбирания и схващания в науката, и в обществения живот, и ще създаде нова наука, нови отношения, които ще почиват на здрава, положителна основа.“ [16, с.11]

Новата основа на социалния живот е божествената правда, която възстановява истинските връзки на живота, истинските отношения на любовта. Тази вътрешна сила ще съедини душите със света на творчеството, изобилието и благодатта, откъдето извира истинските ценности на живота. Възстановяването на тази божествена връзка е върховна задача на нашето време.

„И тъй, от гледището на новите положения в живота, вие трябва да имате строго определена мярка, какво нещо е правото. Правото се определя само от две точки. Щом говорите за правото, вие трябва да имате идея за Бога и за себе си. Няма ли определена идея за Бога, като носител на красота, радост, сила, богатство, разумност, вие не можете да имате идея за правото, за правата линия. Мнозина имат идея за Бога, като за някакво отвлечено същество, което изпълва пространството, но което няма никакви отношения към хората. Не, едната точка на правата линия е Бог, а другата точка — човекът. Значи, Бог и човек образуват права линия. При това положение, дето и да се намира, човек трябва да мисли, да чувствува и да постъпва като Бога. Кажете ли, че не знае как да постъпва, човек създава вече условия за кривата линия.“ [34, с.96]

Новото учение изисква да имаш една възвишена идея, да живееш за Бога, за своята глава, да имаш здрав мозък, да бъдеш свързан с Бога, с това, което не виждаш. После постепенно ще слизаш към това, което се оформява и най-после ще дойдеш до хората и ще ги обикнеш. Ти не можеш да обичаш хората, докато не обичаш Бога. Защо? — Понеже Любовта, като велика сила, иде отгоре. При това, за да обичаш някого, нужни са условия. Този, когото ти обичаш, не може да

почувствува и възприеме своята любов, ако няма за това необходимите условия.“ [16, с.17]

„Днес Христос ни казва: Искайте от Бога любовта. Когато във вас се яви дълбоко желание да потърсите любовта, вие ще разрешите проблема на вашия живот и пред вас ще се отвори нов свят. Отношенията ви с хората ще се оправят и вие ще започнете да мислите, да чувствувате и да постъпвате правилно.“ [14, с.109-110]

„Сега аз зная, че всички, които ме слушате, ме разбирате и знаете, че Божествената любов ви е необходима. Защо ви е Божествената любов? — За да имате велика, непоколебима основа. Защо ви е ангелската любов? — За да имате огън.“ [14, с.105-106]

„Огън ще носим ние! Пълни с електричество ще бъдем! Като насочите ръката си срещу неприятеля, от ръката ви трябва да излезе ивица огън, дълга 4-5 метра, от която той да избяга.“ [22а, с.46]

„Когато двама млади седнат в гората и се любуват, целият свят е хубав за тях. Те обещават, че ще живеят според законите на Бога. Като ги види баща им, набие ги. На другия ден те пак се срещат; герои са те. Аз не говоря за вашите целувки, които са сенки на живота. Аз говоря за такава целувка, в която ума и сърцето се съединяват; после духът и душата се съединяват. Най-после иде Бог и дава своето съгласие. Тогава цялото небе се радва.“ [11, с.237]

„Велико и разумно нещо е любовта. Да любиш някого, това значи, да го пазиш като зеницата на окото си.“ [11, с.157]

„Оня, който обича своята възлюбена, не оставя прах да падне върху нея. Всички хора хвърлят прах върху Христа — своя възлюбен, но Той стои и гледа, нищо не казва. Аз съм виждал Христа, познавам Го добре, разговарял съм с Него. Не съм срещал по-добро учение от Христовото, нито език по-добър от Неговия. Това учение обхваща всичко в своите предели. Това учение дава подтик на съвременното общество, на съвременната наука и държава. Голямото движение в света се дължи

на великия Христов Дух, Който работи в дълбините на цялото човечество, както и в дълбините на земята. Всичко нечисто, което се крие в земята, се изхвърля навън, като цирей“ [11, с.274].

„Думата «Син» подразбира Любовта. ... В тази любов именно е връзката на безсмъртието. Тази любов започва първо със закона на самопожертвуването, със закона на самоотричането. ... И този човек, на когото аз искам да направя едно добро, от дълго време го очаквам. Като го видя, казвам: много се радвам, че дойде. Това е законът на Любовта.“ [6, с.27]

„Човек ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи към възлюбения или възлюбената си.» Значи, възлюбеният е мярката на нещата. Той решава въпросите. Възлюбеният представя великия закон, който ръководи целокупния живот. Един е възлюбеният в света, не са много. Един е възлюбеният, но се явява в много форми: като птица, като риба, като паяк, като вълк, като тигър, като цвете, като плод. Като видите някой човек, облечен с хубави дрехи, с цилиндър на глава, вие го харесвате. Този, когото харесвате в човека, е същия и в паяка. Възлюбеният е навсякъде един и същ, но вие не можете да го видите.“ [40, с.283-284]

„За оня, който има любов, никаква сила не може да му противодейства. Това е човек с ново разбиране. Той живее в мир и светлина. ... Дето е любовта, там е печалбата, там е знанието.“ [26, с.165]

„Спасението иде само от любовта. Тя е сила, която преобразява всичко. Който се домогне до нея, влиза в областта на разумността. Дето е любовта, там е разумността. Любовта се изявява чрез прави мисли и чувства, чрез благородни постъпки.“ [26, с.170]

„Новата религия е любовта. Тя обединява всички хора, примирява и разрешава противоречията им и внася в тях радост и веселие.

Да се обединят хората, това значи, да имат общ идеал, общи стремежи. Обединението, единството дава сила на хората и ги прави мощни. Каквото пожелаят, те могат да го постигнат.“ [7, с.155]

„Свързани ли сте вие с тази любов? Тя е родила живота преди милиони и милиарди години. Днес не се ражда животът. Ако житните зрънца се унищожат, повече няма да съществуват. Ако и клетките на човешкия организъм се унищожат, втори път няма да се родят. Те са родени преди милиони години. Всяко нещо е създадено при особени условия, които не се повтарят. При това, ние не можем да създадем тези условия. Всяка мисъл, всяко желание е създадено при особено време и при специално съчетание на условията. И за любовта има особено време.“ [26, с.174]

„Ново учение е нужно на хората — учение за вечния живот, учение за любовта. Новото учение изключва нисшите желания; то не се занимава с величини, които се намаляват и се движат в обратна посока на любовта. Който се занимава с такива величини, влиза в гъстата материя, дето сърцето, умът и волята се изопачават. Такъв човек не се поддава на никакво възпитание. Ето защо, истинският ученик трябва да си дава отчет, в кой път се движи — в пътя на величини, които растат и се увеличават, или в пътя на величини, които се намаляват. Как познавате, че човек се движи в пътя на увеличаващите величини? Първият признак е, че във физическо отношение той е здрав, бодър, с енергия за живот и работа.“ [3, с.153]

„Единствената сила, която може да изправи човешкия живот, е любовта. Приложете любовта и животът ви сам по себе си ще се изправи. — Коя любов? — За която вие сте готови. Любовта има 350 милиона форми. Задачата на човека е да изучава формите на любовта и да ги различава.“ [7, с.18]

„Едно ви не достига: Да се приложи законът на любовта, за да даде възможност на всички да живеят добре. Това е най-малката програма, според която сегашните хора могат да живеят.“ [14, с.125]

Защо трябва да любим? — За да напоим с жива вода градината на душата си и в нея да се роди доброто — всички велики добродетели, дарби и способности, с които да служим на живия Бог, т.е. на всички същества в Дух и

Истина. Душата е Божествения храм, в който гори огъня на любовта и живота. В този храм ще дойде и ще се изяви Христос, в този храм ще се приложи новото учение. То е учение за всички хора, независимо от техните служби, убеждения и схващания. Учителят казва:

„Към която партия да принадлежиш, от която народ да излизаш, използвай това учение. То е учение за душата.“ [32, с.101]

„Христос донесе в света науката за душата, т.е. начина, по който хората могат да се приближат и познаят Бога. Човек има качеството да се ограничава, което го прави подобен на Бога. За да познаеш Бога, непременно трябва да се ограничиш.“

Това е великата тайна — как да влезеш в дълбочина, да станеш мощен и необятен. Това е алхимията на новото учение.

„... когато видите истинската царска дъщеря, с бял цвят на лицето, ще познаете истината. Вие така ще се преобразите, че сами ще се учудите. Във вас ще стане такъв преврат, че никой няма да смее да ви мръдне от мястото ви. Сегашният свят ще бъде измет за вас. Всичко, което ви е смущавало, ще бъде играчка за вас. Животът ви ще се преобрази.“ [26, с.95]

Коя е царската дъщеря? — Душата.

„Пред Бога една душа е повече нещо от цял народ. — Защо? — Защото който не може да зачете една душа, т.е. Бога в себе си, той нищо не може да направи.“

Любовта на човека се определя от това, доколко той почита душата си. Ако не зачитате Христа и Бога, как ще зачитате себе си.“ [3, с.49]

„Щом започнете да обичате, плачът ще престане и радостта ще се всели във вашите души.“ [40, с.265]

„Божественото учение се познава по един елемент, влязъл в душата. То носи радост, мир, светлина; то носи всички благородни пориви. Влезеш ли в човешкото учение, там има раздвояване, поляризиране, омраза, завист. Дребнавости вълнуват хората в човешкото учение.“ [31, с.76]

„Не чакайте помощта да дойде отвън! Впрегнете се всички на работа! Всички хора, семейства, общества и народи очакват външна помощ, отгоре да им се помогне. Силата и благоденствието е в самия човек.“ [3, с.60]

„Ти искаш да бъдеш цар. Та не си ли цар на себе си? Аз зная кое е най-хубавото царство в света. Това е твоето сърце, твоят ум, твоята душа и твоят дух. Това са сили, които се съдържат в самия тебе. Те съставят такава велика държава, каквато светът не познава. В сравнение с тази държава, всички останали представляват голяма анархия. Поданиците на тази държава са добре възпитани. Всеки си знае работата, подчинява се на законите, спазва ред и порядък в нея.“ [14, с.113]

„Обърнете се към вашата душа, да намерите оня живот, който още не е бутнат и за който нищо не знаете. Обърнете се към себе си и започнете новия живот. Върнете се по домовете си и започнете да работите, без да говорите. Новият живот ще произведе потресаващо действие върху вас и ще ви преобрази. Няма да се объркате, но ще станете герои. Нова сила ще се влее във вас и ще трансформира условията, в които живеете. Вашият вътрешен свят ще се измени, а с това заедно и целия външен свят. Тогава Господ ще каже: Понеже вие се изменихте, и аз ще изменя отношението си към вас. Това значи, да дойде мирът на земята.“ [26, с.127]

„Има едно начало в света, което никога не може да се измени — това е Бог. Не търсете този Господ вън от себе си; търсете Го вътре в себе си. Ще Го чуete вътре в душата си. Господа можете да видите в Неговите микроскопически проявления. За това ви трябва особено микроскоп, който увеличава 35 милиона пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите проявленията на Бога, е нужно напрежение на ума. И като ги видите, ще кажете: каква радост настана в душата ми! Там, вътре, в невидимото, в дълбочините на Битието, Господ работи тайно в човешките сърца и умове. Той работи във всяка клетка и поправя всички

охкания, стенания в света. Един ден Той ще докара всичко в ред и порядък.“ [31, с.94]

Кой е този Господ? Дали ще Го наречем гравитация, или виделина, или любов, Той е Един, неизменен и вечен, извън нашите определения.

„И всяка философска система е създадена от много тънки, малки мисли, като нишките на въжето, като мъниста на гердана. Не може да разбереш цялата система, ако не разбираш отделните мисли, които я съставят. А вие започвате: Такъв бил Бог, онакъв бил. Аз, който имам толкова знания, който изследвам нещата издълбоко, още не съм си задал въпроса какво нещо е Бог. Този въпрос е вън от моя ум, вън от моето съзнание. И милиони години да минат, аз пак няма да си задам този въпрос. Който се е осмелил да си зададе въпроса, какво е Бог, скъпо е платил. Бог го хване леко, стисне го и всичко с него се свършва.“ [14, с.189]

„Сега аз ви проповядвам божественото учение, което гласи: В проявената, изявената и осъществена Божия Любов, доброто никне, правдата расте, истината цъфти, мъдростта връзва и любовта зрее. Запишете си това. Вие имате едно живо дърво с такива плодове, от които имате нужда. На това дърво всичко става.“ [14, с.183]

„Приложете новото учение! То е лично учение, за всеки поотделно, но трябва да се приложи. Не се питайте един друг, кой го е приложил и кой не. Всеки сам да го приложи по вътрешно разположение. Питат ме, защо аз не ви наложа новото учение. Нека всеки направи това, което Бог му е казал вътре, по своя лична воля.“ [14, с.162]

„Стремете се да придобиете трите елемента в себе си – правда, истина и светост. Щом ги придобиете, Христос ще дойде във вас. Тогава може да кажете: «Аз и Христос едно сме.» Не дойде ли Христос във вас, може да Го обичате, да говорите за Него, без да имате някакъв резултат. Обичате Го без правда, мислите за Него без истина, пригръщате Го без светост. Това е само външно отношение към Христа. Ние се нуждаем

от сърца пълни с любов; от умове, чиято мисъл е огряна от истината и от воля, която пригръща със светост. Дето е светостта, там и милувката, и целувката, и пригръдката са свети. Целунеш ли без светост, ще причиниш страдание.“ [26, с198]

„И тъй, ще отидете след Христа, ще се върнете и ще донесете новото учение. Тогава Христос ще заговори чрез хиляди и милиони уста и ще бъде слава и хвала навсякъде. Хората ще се познаят като братя и сестри. Това е бъдещето учение.“ [26, с.298]

Как да отидем при Христа? — Може да пребродим целия физически свят, всички необятни вселени, но няма да Го намерим. Може да пребродим по-обширния астрален свят с всички нежни нюанси на дъгата, но няма да Го намерим. Може да пребродим необятния ментален свят, където живеят великите същества, великите богове, които създават вселени, но няма да Го намерим. Накрая, като влезем в света на душата, в света на най-малките величини, където се раждат и отрастват причините на всичко, ще видим Христа в цялата Му слава. Това е най-великата наука, най-великото изкуство — да се смалиш в себе си, в своите светли дълбочини и да влезеш в света на душата, където Христос — великата Любов, царува. Когато всеки познае Христа — истинския разумен и благ живот в себе си, той ще прослави с всичките си неповторими дарби и сътворения великото братство и единение, което царува във вселената. Тогава човек ще започне да изучава и прилага свещената наука за живия Бог — как да отиде при Христа, в съкровищницата на живота и да донесе на своите близни изобилен живот, съкровища от идеи, дарби, вдъхновения. Това е новото, което сега извира в основите на новата култура. Учителят казва:

„Помнете: Божественото учение се заключава в любовта към Бога.“ [3, с.172]

„Питате: Кое е същественото в живота? — Това, което издържа при всички условия в живота. Щом дойдеш до него, няма да казваш: Това мога да направя, онова не мога. Божественото начало в човека е същественото. То се проявява по разумен начин и внася в човека свет-

лина, чистота и го прави свободен. Божественото поставя любовта за основа в живота и казва: живейте в любовта, която дава условия за растене. Под «любов» разбирам процес на растене.“ [14, с.199]

„Вашиите нещастия в живота ви се дължат именно на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: Всички вие напуснахте Бога, всички се поругахте с любовта и отидохте в света, дето и днес страдате. Казвам: Аз мога да ви помогна още сега. — Как? — Ще признаете своето престъпление от далечното минало, своята безхарактерност. Така ще се намерите пред любовта, която ще ви поздрави и ще каже: Не мислете, че Бог е далеч от вас.“ [14, с.126-127]

„Сега вие седите, оплаквате се, че сте нещастни, че имате неуспехи в живота си. Кажете: Господи, прости ми. Той ще простре ръце над вас и ще ви прости. Само така ще видите Неговите очи с мекия и благ поглед на любовта. Само така ще се преобразите и ще възкръснете.“

Днес аз искам всички да възкръснете. Не само вие, но и целия български народ да възкръсне. Управляващи и управляеми; съдии и подсъдими; свещеници и владици — всички да възкръснете. Във всички да се яви съзнанието, че сте престъпили по отношение на великата Любов и всички да кажете: прости ни Господи!“ [14, с.127]

„Питат ме, защо съм дошъл на земята. Пратен съм да ви вържа. — Как? — Да свържа умовете и сърцата ви с Бога. Това значи: да развържа ръцете и краката ви, да работите и да се движите свободно; да отворя вратите на пращните ви къщи, да ви накарам да излезете сред природата, да се радвате на Божиите блага. — Как, да останем без къщи? — Старото ще се помете. Нови къщи ще си направите.“ [32, с.57]

„... първо ще започнете със светлината, която иде от Божията Мъдрост. ... Светлината разкрива живота. Следователно, щом се изчистиш и освободиш, ще придобиеш любовта. Тя иде последна. Ако искаш да те

обичат, трябва да заслужаваши това; трябва да имаш нещо, за което да те обичат.“ [32, с.58]

„Да видиши Господа, това значи да придобиеши велик вътрешен импулс. Човек е дошъл на земята да познае и да види Бога. Това е идея, която се отнася както за отделния човек, така и за всички хора и народи. Народът е създаден за човека, а не човек за народа. Народът и цялото човечество са условия за развитието на човешката душа. Душата, духът, умът, сърцето и волята са елементи за развитието на човешката душа. Казваш: Ще живея за своя народ. Това значи: ще живея за да подобря условията на своя живот. Няма да жертвуваши живота си за своя народ, но ще подобриши условията, както на своя живот, така и условията на онези души, които съставят народа. Тези души се сливат в едно цяло — колективна душа. Според източната философия, сливането на душите в едно цяло подразбира състоянието на нирвана — сливане с Бога, т.е. изгубване на човешката индивидуалност. Нирвана не е унищожаване на човека, но сливане с Бога, т.е. връщане в първоначалното му състояние.“ [32, с.153]

„И пророците са имали някакво разбиране за Бога, например, но вие трябва да се отличавате от тях. От вас се иска още по-ново разбиране, да се приближавате до разбирането на Христа за Бога. Нали минавате за християни? Вашето разбиране трябва да отговаря на момента, в който сега живеете. Новото има отношение към красотата в живота, а красотата — към настоящето. Наистина, важни са настоящите блага, а не миналите, които са изгубени вече. В много ями се събирало вода, от която мнозина са се ползували, но важна е водата, която днес изтича от извора. Водата в ямите е мътна, нечиста, а от извора е прясна, чиста — всички се стремят към нея. На същото основание казвам: Важно е как Бог се изявява днес към нас, а не, как се е изявявал в миналото. Затова Павел казва: «Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.» Ако обичаши Бога, нито на ума, нито на сърцето ти ще дойде това, което Той е

приготвил за тебе. Велика е любовта Му към всяка душа. Божията любов е врата, през която ти ще минеш, за да влезеш в Божествения свят. Само така ти ще приемаш и ще предаваш Божиите блага. Следователно, обичта е съединителна връзка между човешката душа и Първата Причина. На тази връзка се дължи правилното развитие на човека.“

Значи любовта има отношение към настоящето, нераздвоеното, реалното. Настоящото е реалният досег с вечно новата сила на Първоизвора. Този досег е в причинния свят, в интимните, фини основи на живота — извън времето и пространството. Когато мисълта на човека се занимава с миналото и бъдещето, това е блуждаене в раздвоения външен свят, извън същината на реалността. Да си в света на любовта, единството, трансцедентността, значи, реално да твориш ценност, която остава в миналото като култура и формира бъдещето като причина, стойност, условие. Да установиш съществуването си в настоящето, значи, да живееш във фундаменталните области на живота, в които се сливаш с необятното и красиво изобилие на космичния живот.

Да обичаш не значи да се люлееш в бурите на чувства и страсти. Да обичаш значи, да проникнеш през ситата на двойствеността, в оня реален свят на мир и единение с всичко. Да обичаш значи, като изявиш тази сила на единство с Битието, с Цялото, с реалното настояще, да влезеш през нейната врата в света с неограничени възможности за постижения, за помагане, за щастие.

Влюбените са в преддверието на Божествения свят. Те могат лесно да боравят с малките величини на Божествената наука, която е наука за най-фина отзивчивост към явленията на живота.

„Какво означава свързването с Бога? — Според мене, да се свържеш с Бога, това значи, да имаш отношение към любовта, към всичко живо по лицето на земята. Можеш ли да направиш това, ти носиш Божията Любов в себе си. Ако видиш, че някой дяла живо дърво в гората, кажи му: Приятелю, недей дяла това дърво, не му причинявай излишни страдания. — Нима дървото

страда? — Някога в дървото се пробужда съзнанието, както в човека!“ [14, с.96]

Да се докоснеш и да приемеш това съзнание на общност, значи да се определиш в Цялото, да заемеш своето място в целокупния живот. Това значи, да изпълниш своето истинско призвание, да изявиш онези дарби на своята индивидуалност, определени от настоящето. Тогава човек има посока, целеустременост, прилив на сили, идеи, възможности. В този смисъл, да оставиш баща си, майка си, приятелите, богатствата си, значи да излезеш от всички външни, странични, посторонни връзки, от спомените и фантазиите, от излишната суета и задължения, и да се посветиш на своето призвание в живота на Цялото, на своето общозначимо предназначение, вдъхновено от повика на настоящето.

„Целта на досегашния ви живот е била неопределена; отсега нататък е определена. Тази е разликата между досегашния и сегашния ви живот. Досега сте работили за майка си и баща си, за брата си и сестра си. Отсега нататък ще работите за живия Господ, за Бога на Любовта. Тази любов включва в себе си всичко. Досега сте учили за себе си; отсега нататък ще учите за любовта и ще имате по-голям замах на дейност.“ [14, с.106]

«Ще учите за любовта.» Можем да кажем, че компютрите, информатиката са дело на изгряващата шеста раса. Като изучава устройството и дейността на компютъра, човек познава себе си. Като тяло, той е малко, частно явление, но като дух, той е нещо цялостно, което включва в себе си всичко. Човек като его е малка брънка във великия космичен компютър. Той може да се ползува от възможностите на тази система — от външните физически и вътрешните духовни условия, само, ако се свърже с нея именно като цялост, като организъм. Процесите на този организъм или универсум, са под властта на неговия Господар — фундаменталната всеобща връзка — Божественият Дух. Той е Учителят, при който трябва да отидем да се учим. Като служим на този Учител, ние изявяваме полето на единство чрез отзивчивост, грижовност, обмен на сили и изпълнява-

ме дължността си в този универсум (космичен университет) — провеждаме изобилния живот на Цялото.

„Ще бъдат научени от Господа». Тоя е основния принцип на живота. Кога ще бъдат научени? — Когато служат на Господа. Милосърдието има отношение към закона на служенето. Решете се и вие да служите на Бога. Това е новото учение, което всеки може да приложи.“ [11, с.57-58]

„Бог хлопа на вратата, а вие казвате: Господи, почакай малко да се приготвя, да се облека добре. ... Господ отговаря едновременно на всички: Няма време за чакане. Съборете всичко старо! Мъже, жени, свещеници, търговци, всички ще станете на вода. Само така ще се оправи светът.

Моето желание е, всички да станете на вода. Да бъдете чисти и кристални като водата, че като пият от нея, да кажат: Ето в какво се изразява животът. Желая тая вода да минава през всички души, да ги мие и повдига.“ [26, с.102]

«... да се приготвя, да се облека». Сетивата са дрехи, чувствата са дрехи, мислите са дрехи. Човек очаква да се облече в светли и нови дрехи и тогава да търси Божественото. Божественото настояще тропа в човека, то изисква от него да се отвори за новите благословения и да ги пусне да протекат в живота. Само по себе си, това течение ще го очисти и благослови. Човек трябва да събори стените на старото, покрити с мухъл и застояла смрад. Той трябва да се отвори за светлината на живота, която сега блика от Извора, като букет от свежи, нови импулси.

«... всички да станете на вода». Водата е символ на безкористие, еталон на живота, емблема на любовта. Да станеш на вода на физически език ще рече, да анихилираш, да се освободиш от веригите на материята и като светлина да станеш гражданин на вселената. Областта на водата е богатата грижовност на нашата Божествена Майка — Любовта, която ни е родила като особени, неповторими лъчи от своята слава.

„Говори се в Писанието за вода и дух. На научен език водата е магнетизмът, т.е. тя носи магнетичната

сила в себе си, а духът е носител на електричество. Христос казва: «Който е минал през вода и дух, той може да влезе в Царството Божие.» Това значи: Ако умът ви се възроди от електричеството, а симпатичната нервна система от магнетизма, вие ще бъдете граждани на Царството Божие. Ако обработвате мислите си с електричеството, а чувствата с магнетизма, вие ще разберете великия Божи закон и ще бъдете носители на вярата и любовта.» [11, с.158]

Ето едно положение на ХЕЛИОЛОГИЯТА, в което съвременното знание оживява. Според това положение, съвременните физици трябва да станат хуманитарни, а хуманитарите — физици. И всички заедно да станат служители на новата култура, на новата светлина, която внася сигурност и смисъл във всичко.

В конкретен план, тази мисъл ни разкрива, че единствено преобразявайки мислите и чувствата, като носители на «дух» и «вода», т.е. на електричество и магнетизъм, можем да навлезем в по-интимните, божествени полета, в същността на живота. Как ще постигнем това? — Като обработваме светлината на ума с метода на вярата и магнетизма на сърцето — с метода на любовта. Ако по този начин, от хаоса на своите неорганизиранни мисли и чувства навлезем в по-интимни вътрешни планове на Битието, ние бихме породили съответни хармонични външни условия.

„Като се определите да служите на Бога, ще забележите над очите си под ъгъл от 45°, една постоянна светлина, която ту се увеличава, ту се намалява. Това ще зависи от вашата вяра. Докато тази светлина е пред вас, нищо не може да ви нападне — всякога ще бъдете щастливи. Тази светлина иде от Източника на живота. Всеки може да има тази духовна опитност, обаче, това се отнася до оня, който се е приготвил вътрешно.“

Закон е: За да влезеш във връзка с живите сили на природата, клетките на твоя мозък трябва да са приготвени да издържат. Не са ли готови, ти ще приличаш на оня човек, който от две чаши вино се опива.“ [11, с.267]

„И тъй, когато и ние се обърнем към Бога, Който обединява всички същества, работите ни ще се наредят. Животът ни на земята не е нищо друго, освен съзнателен процес на познаване на Бога и Христа. Да познаеш Бога, това значи, да използваш всички добри мисли, чувства и желания, вложени в Битието. Това значи, всички живи същества да бъдат в съгласие помежду си.“ [11, с.127]

Човечеството е един цялостен организъм, в който силата на единство е олицетворена в неговия Дух, неговия Учител. Когато нашите умове работят в известна посока, те резонират с всички умове, които работят в тази област. Когато пък се молим, ние изпращаме позивина до колективното съзнание на човечеството. Този сигнал, като обиколи общочовешкото съзнание, ще получи отговор. Кога и какъв ще бъде този отговор, зависи от качеството и интензивността на нашия сигнал.

Ако цял народ храни добри, градивни мисли и отправи своята позивина, той ще получи благословенията на тази съкровищница — Духа, и цялото човечество ще изпита любов към него, ще изпита импулс да му помогне в неговите възжелания. Нещо повече, всички велики същества във вселената, които регулират космичните течения, ще му изпратят своето благословение и подкрепа.

С други думи, човек трябва да намери ключа, кода, с който да се включи във фундаменталното информационно поле, на което всички съзнания на съществата във вселената са градива; да се включи в живата система от сили, дарби, възможности, на които съществуванията на всички същества са градива. Кой е този ключ, кой е този код? Учителят казва:

„Кое е Божественото? — Само любовта, мъдростта и истината. Над тях можем да турим само Божието име. Любовта е изгубената дума в света. Тя трябва да се намери. С тази велика дума ще започне новата епоха.“ [32, с.40]

Името на Бога — това е света на Любовта. Царството на Бога, това е приложение на Любовта със съдействието на Мъдростта. Волята на Бога — това е Истината. Задачата на

новата епоха е да възприеме и приложи първата вибрация на създанието — името на Бога, битието на Любовта. Ето някои мисли от Учителя, които осветляват този въпрос:

„... първоначално, човек е бил велико същество, с голяма разумност. Той знаел много повече, отколкото сегашните учени. Щом се явил в света, той произнесъл първата дума «любов» — ключът на живота. — Де е този ключ сега? — Изгубен е. И днес окултистите търсят изгубения ключ. Които поддържат това твърдение, те са изгубили ключа. Днес никой език няма този ключ. Значи, всички съвременни езици са без ключ. Във всички религии се говори за Бога, но не със същинското Му име. Първият човек, който назовал Бога с истинското Му име, той изгубил тази дума. — Коя е тази дума? — На български е Бог, на турски Аллах, обаче това са преводи на първото име на Бога. Понеже тази дума е загубена, хората и до днес говорят неразбрано. Говориш на Бога, но Той не те слуша. Бог ще те разбере само тогава, когато произнесеш истинското Му име.“ [14, с.238-239]

„Какво е било първоначалното отношение между хората? — Първоначално те не се раждали така, както сега. — Защо? — Всеки слънчев лъч, който минава през пространството, сам по себе си е жив. Той е съзнателна сила, която може да се превърне в живо същество. Това твърдение може да се оспорва, както днес се явява спор около създаването на човека. Питам едного: Ти беше ли там, когато Бог създаде човека? — Така е писал Мойсей. — Да, но и Мойсей не е бил там. Има, обаче, хора, които са били там. Силата на Христовото учение се заключава в това, че Той казва за себе си: Когато светът се създаваше, аз бях там. И наистина, когато Христос дойде на земята, учението му се състоеше само от една дума. — Коя е тази дума? — Днес никой не я знае, нито православни, нито католици, нито евангелисти.“ [14, с.240]

„И досега аз говоря за любовта с преводен език. Които изговори първичната дума на любовта, той е в състо-

яние да стопи и най-мъчно топимите метали. Огън е тази дума." [14, с.240]

„Казано е в Писанието: «Роденото от духа, дух е; роденото от плътта, плът е.» Роденият от духа не пита православен ли си, вярваш ли в Бога, от коя партия си. Родените от духа веднага се познават. Аз съм готов да пожертвувам за родения от духа всичкият си имот, всичко, каквото имам. За тия, които носят първата дума в себе си, в Писанието е казано, че преди те да се помолят на Бога, Той ще отговори на молитвата им. Тяхната душа е чиста и възвишена, и любовта отговаря на всеки техен зов. Това е учението, което трябва да се проповядва на хората.“ [14, с.247]

„Ние трябва да намерим първата дума, с която Бог е създал света. Тя е ключът на живота; тя е най-голямото богатство в света. Коя е тази дума, никой още не знае. Под «никой» аз разбирам никой от сега живеещите на земята. Само Христос знаеше тази дума. Той казва: «Както Отец ми, Който ми е дал първата дума, ме научи да говоря, така говоря и аз.» [32, с.28]

„И тъй, пазете правата посока на своето движение. Само така ще се свържете със свещената дума на любовта, с която Бог създаде света. Той каза: «Да бъде светлина! И стана светлина.» Първата дума на любовта е творческа. В никоя свещена книга не е казано, коя е първата дума на любовта. Дадена е само посоката на движение, т.е. посоката, в която може да се търси първата дума. Тя ще се намери в бъдеще и ще се произнесе както трябва.“ [36, с.121-122]

„И ние трябва да бъдем ученици, за да научим първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се намери. Това ще произведе коренна промяна в човека. Тази промяна, именно, подразбира новораждането, за което се говори в Евангелието. Тази дума ще бъде основа на новия живот, дето няма болести, няма и смърт. Смишълът на живота не е в това да живееш добре; смишълът на християнството не е в спасението. Смишълът на всичко е в безсмъртието: да станеш безсмъртен, да влезеш при онези условия, дето се проявява Божественият

живот. Това е желанието на Бога. Такова е желанието и на всеки баща.“ [14, с.242]

„Не се поддавай нито на похвали, нито на укори. Работи върху темата си и, когато свършиш изпитите, тогава ще се разговаряш. Не е важно какво говорят хората за нас. Имаш на разположение 15 минути. През това време трябва да срещнеш Христа — Учителя на Любовта. Той ще ти каже една дума, от която ще зависи твоето бъдеще. Тази дума ще отвори вратата на Царството Божие за тебе. Тази дума ще те постави в нови условия.“ [14, с.255]

„Вратата зависи от културата, от развитието на човека. Когато съзнанието на хората се пробуди, те имат вече убеждение. — В какво се заключава то? Кое е това убеждение? — Не мога да го кажа. Всеки сам ще дойде до това убеждение. — Кога? — Когато намери първата дума, когато намери загубения ключ. Аз съм посветил целия си живот в търсене на тази дума и съм я намерил. — Кажете я и на нас. — Не е позволено да споделя една свещена идея или една свещена дума с човек, който е прекарал живота си в ядене и пиене, в задоволяване на своите слабости. То е все едно да повериш богатството си на своя разпуснат син. Вместо да го използва разумно, той ще злоупотреби с него.“ [14, с.243]

„Коя е първата дума на детето към майката? Ще кажете, че първата дума е «мама». Не, преди нея е казана друга дума, която вие не сте чули. Колко е плакало, колко е говорило детето, докато каже първата дума. Тя е казана преди първия плач. Майката казва: Детето заплака. Тя е чула плача на детето, но не и първата дума. И досега хората чуват само плача на детето. — Защо не се чува първата дума? — Защото някои същества, шашармаджии, удрят с тѣпан около детето, за да не се чуе първата дума, която ще изговори то. Когато раждаше, първата майка трябваше да чуе тази дума. Само една жена я чула. Коя е тя, няма да ви кажа. Павел казва: «Родих ви.» Раждането разбира първичната дума. Когато вие я чуете, тя ще

осмисли сегашния ви живот. Всички философии, всички учения ще придобият нов смисъл." [14, с.245-246]

„И сега всички разискват какво представлява жената. Казва се, че е плът и кост от човека. Не, това не е жената. Тя носи в себе си първата Божествена дума, която спасява света. Аз нямам думи, с които да изкажа какво нещо е жената. Тя е дева, девица, която ражда. Това, което вие казвате за жената, не е жена.“ [14, с.246]

„Девата, която носи първата дума в себе си, тя е силна; тя не се нуждае от мъж, не търси ничия подкрепа. Тя е по-силна от всеки мъж, от всеки човек. Това е човешкият дух.“ [14, с.246]

„Някой казва: Важно е, дали човек вярва в Бога или не. Това са относителни неща. И онзи, който не вярва, и онзи, който вярва, нямат първата дума в себе си. И който се моли по три пъти на ден, и който не се моли, и те нямат първата дума в себе си.“ [14, с.248]

„И тъй, вие ще вложите в ума си мисълта, че никой не може да напусне живота си, но ще гледа да намери в него онази дума, която някога е изгубил. Тази дума е заровена някъде, но толкова дълбоко, че цялата си къща да разровиш, т.е. да прехвърлиш през съзнанието си цялото си минало; да обиколиш цялата земя от единия до другия край, но да я намериш. Ако я намериш, ти ще бъдеш свободен, ще имаш светлина в ума си, чистота в сърцето си и сила във волята си. И тогава, каквито проблеми се явяват в живота ти, ще можеш да ги разрешиш и ще помогнеш на по-малките братя.“ [14, с.249]

„Един ден, когато намериш първата дума, достатъчно е само да помислиш за хляба, и да се нахраниш. А сега месиш, печеш хляба и тогава го ядеш. Ако си жаден, веднага ще се намериш мислено пред извора и ще задоволиш жаждата си. Може ли такъв човек да бъде нещастен.“ [14, с.249]

„Дълбоко в душата си кажи: Аз сам ще разреша въпроса. И свещеникът да каже дълбоко в душата си: Аз ще разреша този въпрос. Ще намеря първата дума, с която Господ е назован. Тя е изворът на любовта.

Една дума търси всеки. — Коя е тя? — Първото име на Баща си. Ще намериш името на Бога, за да получиш наследството, което Той ти е оставил. Само така можеш да станеш наследник на своя баща или дядо. Това е нашето призвание в космоса.“ [14, с.251]

Накъде се движи всичко в космоса? Какво ни привлича към майката, бащата, детето, светлината? Това са въпроси, които ни посочват посоката към съкровено фундаментално поле — вратата между непроявения Абсолютен Дух и живата Вселена, олицетворена в космичния човек — Адам Кадмон.

Когато говорим за свещеното име, вибрацията, кода на това поле, ние нямаме предвид само механично заучена дума, а ниво на душевна зрялост, постигнато с интензивна трансформация. Такава трансформация представлява подготовка за стабилност, прозорливост и финес на възприятието.

Разгадката на тази свещена област е призвание на ХЕЛИОЛОГИЯТА, чиято методология е поставена върху принципите на една нова култура с фини нива на съзнание, творчество и битие.

„... човек трябва да се върне към онова първично състояние, когато е познавал всички закони. — Какво се иска от човека, за да се върне към онова първично състояние на хармония и мир? — Диамантена воля. Това е задачата на бъдещето. Ако живееш интензивно и съзнателно, ти можеш да преживееш миналото си в един час; ако нямаш тази будност, ще го изживееш в хиляди години.“ [14, с.252]

Кои са ориентирите, които могат да ни насочат към пофините нива на съществуване? Каква е градацията им?

„Отец ми е земеделецът». В този смисъл под «земеделец» разбирам духа. Той ражда любовта. Синът представя любовта, т.е. истинната лоза, а ние сме пръчките — проява на живота.“ [14, с.13]

„Значи, първата задача на всички е, да намерите онази дума, с която любовта се изявява на хората. С нея космичният човек е посрещнал своята любов.“ [14, с.251]

32 Тези две мисли са важни ключове, които ни разкриват, че дълбоките полета и сили на Вселената и Битието са не-

отделими от природата на човека. Най-възвишените, интимни преживявания и прозрения на човека са изявления, уроци, благословение на тези именно, интимни, всеобщи, универсални полета и сили.

*

Какъв е споменът, който Учителят ни остави, какъв е заветът на Учителя? — Той вложи Божественото учение в Паневритмията и ни я завеща, да завъртим с нея колелото на живота във вярна посока. В Паневритмията са вложени Божествените принципи; в Паневритмията е скрито Името Божие. В синтетичната символика на Паневритмията е закодирана великата мистерия на космичния живот, който пулсира във вселената.

Красив е танцът на звездните системи, които дишат багрите на великата Любов, дишат Единия Живот на Цялото. Този танц изразява универсални закони. Затова в символиката на Паневритмията могат да се разкрият принципите на бъдещата фундаментална наука.

Мисията на Паневритмията е да възстанови контакта с космичния живот, с пулса на Универсума, да внесе ред и порядък, мир и ликуване.

Могат ли будните българи да вникнат в този метод и да обогатят своята култура с нещо ценно, оригинално, универсално? Защо да не намерят семенцата на новата жива наука и да ги посеят? Защо да не открият тайния код към дълбоките симетрии в живота, към силите на вътрешно единение и изобилие и да го дадат на другите народи? Защо да не завъртят свещения ключ, за да се запали в Олтара на човечеството огнището на новата божествена култура, да се отвори храмът на душите за Новата светла епоха, която вече изгрява?

* * *

ЛИТЕРАТУРА

1. АБСОЛЮТНА ИСТИНА — неделни беседи, 1930-32г.
2. АКО ГОВОРЯ — беседа, сер.IX, кн.3
3. ВЕЛИКИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТА — неделни беседи 1919г.
4. ВЕЧНОТО БЛАГО — съборни беседи, 1943-44г.
5. ВЛИЗАНЕ — неделни беседи, г.X, т.II, 1927г. София
6. В СВОИТЕ СИ — беседа, сер.VIII, кн.33
7. ВСЕ ЩО Е ПИСАНО — неделни беседи, 1917г. София
8. ГОЛЕМИ И МАЛКИ ПРИДОБИВКИ
9. ДАВА ПЛОД — беседа, сер.VIII, кн.21
10. ДА ВИ ДАДЕ — неделни беседи, 1929-30г. София
11. ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА — неделни беседи, 1916-20г.
12. ДВЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ
13. ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ -ООК, г.VII, т.III, 1928г.
14. ЖИВИЯТ ГОСПОД -неделни беседи, 1922г. София
15. ЗАЗОРЯВАНЕ -беседа, сер.VIII, кн.23
16. ЗА СЪДБА ДОЙДОХ — неделни беседи, год.XI, т.I, 1928г.
17. КАК ТИ СЕ ОТВОРИХА ОЧИТЕ
18. КОГАТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ — неделни беседи, 1924-25г.
19. КРАДЕЦЪТ И ПАСТИРЯТ — неделни беседи, г.XIII, т.I, 1929г.
20. МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН — 1979-80г.
21. МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН — 1986-87г.
22. МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН — 1992-93г.
23. НЕГОВАТА ЗАПОВЕД — беседа, серии
24. НИ МЪЖ НИ ЖЕНА — неделни беседи, 1921г. София
25. НОВАТА КУЛТУРА В ЕПОХАТА НА ВОДОЛЕЯ
26. НОВИЯТ ЧОВЕК — неделни беседи, 1921г. София
27. НОВОТО НАЧАЛО — утринни слова, 1943-44г. София
28. НЯМА ПРОРОК — беседа, сер.IX, кн.6
29. ОБЩЕНИЕ С БОГА
30. ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ — съборни беседи
31. ПЕТИМАТА БРАТЯ -неделни беседи 1923-38г.
32. ПОУЧАВАШЕ ГИ — неделни беседи, 1923г. София

33. СЕЯТЕЛЯТ — утринни слова, г. II, т. II, 1932-33г.
34. СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО — неделни беседи, г. X, т. III, 1928г.
35. СОЛТА — Шсер. неделни беседи, 1915-19г. София
36. СТАРОТО ОТМИНА — утринни слова, г. V, т. II, 1937г. София
37. СЪБУЖДАНЕ — ООК, г. XI, т. I, 1931г. София
38. ТОЙ СЪЗДАВА
39. УСЛОВИЯ ЗА РАЗУМНИЯ ЧОВЕК — ООК, т. III, 1926г. София
40. ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА — съборни беседи, 1920-22г.
41. ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ — неделни бес. 1920-22г.

МОК — Младежки окултен клас, ООК — Общ окултен клас

1. ДА ВЪЗПОИШ ТАСОПОА — неделни беседи, 1920-22г.
2. СЪВЕЩАНИЕ ПО СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
3. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
4. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
5. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
6. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
7. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
8. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
9. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
10. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
11. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
12. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
13. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
14. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
15. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
16. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
17. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
18. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
19. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
20. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
21. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
22. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
23. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
24. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
25. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
26. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
27. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
28. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
29. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
30. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
31. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.
32. ТОВА Е СЪВЕЩАНИЕТО — неделни беседи, 1920-22г.

АБОНАМЕНТНА ЛИСТОВКА

"НООСФЕРА" ЕТ извършва абонамент за:

"Методът на изгряващата шеста раса"

Тематична серия от **33 брошури** разкрива гълбините на метод, с който българите могат да концентрират фундаментална творческа енергия за своето възраждане, процъфтяване, просперитет.

С тази сила на всеобща връзка те могат да запалят света с приятелство, любов, взаимност и да го освободят. 67

*

От октомври 1994 г. до април 1995 г. ще можете да притежавате седемте уводни книги: 69

- "Уводен сборник" - книги 1, 2 131
- "Уводен сборник" - книги 3, 4
- "Мисията на българите" 133
- "Пришествие"
- "Културата на новата епоха"

Книгите ще получите с наложен платеж след внасяне на **100 лв.** абонаментна депозитна такса за целия цикъл, изпратена с пощенски запис на адрес: **Емил Атанасов Стефанов**
ул. Милин камък №59, вх.1, 1421 София; тел. 59-25-58 след 18ч.
и попълнен абонаментен талон, изпратен на същия адрес.

АБОНАМЕНТЕН ТАЛОН

(можете да го изготвите и саморъчно)

С настоящия талон удостоверявам, че изпратих пощенски запис от 100 лв. на адрес: **Емил Атанасов Стефанов**

ул. "Милин камък" №59, вх.1, 1421 София

за депозитен абонамент на тематичната сетия "Методът на изгряващата шеста раса", което мога да удостоверя с квитанция № от (дата)

Име

Адрес (код)

дата подпис:

Стойността на първата книга се приспада от таксата, а всяка следваща се заплаща по системата за наложен платеж в началото на месеците X, XII 1994 г. II, IV, VI 1995 г. През юни ще получите информация за сроковете на следващите книги.

В случай, че сте закупили от мрежата уводния сборник, за да се абонирате за следващите книги можете да изпратите депозитна такса от **50 лв.**

Благодарим на всички спомоществуватели!

МОК — Младежки окултен клас, ООК — Общ окултен клас

.....

"Уводен сборник" - 1, 2

"Уводен сборник" - 3, 4

"Анализ на въздействията"

"Пришестия"

"Культурна революция"

Книжките ще бъдат изпратени с изключение на първата с такса от 100 лв.

.....

Емilia Атанасова Стефанова

ул. Младият № 29, вх. 1, 1421 София; тел. 59-25-28 слес. 184

.....

АБОНАМЕНТЕН ЛИСТ

(може да се изпрати и с пощата)

С настоящия документ се потвърждава изпращането на следващите книги

по адрес: Емilia Атанасова Стефанова

ул. Младият № 29, вх. 1, 1421 София

.....

.....

№ (свързано)

Име

Адрес (код)

.....

.....

Съдържание

УВОДНИ ДУМИ	4
ПРЕДИСЛОВИЕ	5

Книга първа

ИСТИЙТ	11
ЛИТЕРАТУРА	67

Книга втора

БОЖЕСТВЕНОТО УЧЕНИЕ	69
ЛИТЕРАТУРА	131

АБОНАМЕНТНА ЛИСТОВКА	133
----------------------------	-----

Този уводен сборник е помагало за чистене от предразсъдъци. Неговите бегли щрихи целят да събудят сетивото ни за истина.

Съвременните хора очакват религиозните, политиците или интелегентите да оправят света. Тези три категории хора нямат живот в себе си. Тяхната култура е отживяла времето си.

Цялата природа и великият живот в нея предвещават нещо ново. Ако новото не се приложи навреме, старото ще се разруши. Спомен няма да остане за тази тъмна епоха, от която излизаме.

Новите методи са прости. Те са игри за деца.